

РОЗМАРИ РОДЖЪРС СТИВ

Част 2 от „Морган/Чалънджър“

Превод от английски: Ангел Христов, 1998

chitanka.info

ЧАСТ ПЪРВА
ОПЕРНАТА ПЕВИЦА

1.

Сенатор Брандо внимателно се настани в креслото, придърпано за него от един раболепен келнер. Зет му, който вежливо се бе понадигнал, иронично помръдна едната си вежда, а белите му зъби за миг проблеснаха изпод мустаците.

— Прекалено дълга езда, господине? Чух за лова на лисици в имението на капитана.

Брандо, все още хубав, изискан мъж, изфуча презрително и посегна към чашата, поднесена му от келнера.

— Лов на лисици! Ако питате мен, да ме простят англичаните с техните странни нрави. Казах на капитан Уондърбилд, че когато отново дойде в Сан Франциско, ще устроя в негова чест един истински лов. Хълмовете зад ранчото гъмжат от пуми — той отпи голяма глътка бърбън и хвърли ироничен поглед към събеседника си. — А вие? Какъв дивеч преследвате напоследък? Луис ван Ринк ми каза, че ви е видял в театъра с някаква поразително сексапилна брюнетка. Не е била онази Ди Паоли, нали? Мислех, че дамата вече не ви говори?

— За съжаление сте прав, господине, но случайно тя пожела да чуе една от конкурентките си в ролята на *Лучия*, а нямаше кавалер...

Широката усмивка на Стив Морган този път обхвана и очите му, чиито ъгълчета леко се присвиха. Той се облегна назад в креслото си, наблюдавайки своя тъст.

— Ах, така значи — Брандо леко сбърчи чело, а лаконичната му забележка казваше много. Той се загледа замислено в чашата си, въртейки я между пръстите си, преди предпазливо да продължи: — Е, да... не подхожда на един мъж да се мотае сам из Ню Йорк, допускам! Особено... — той направи малка пауза, преди бавно и проточено да изрече: — особено, когато съпругата му, изглежда, не чувства липса на кавалери в Париж, Лондон и Санкт Петербург!

Стив Морган едва забележимо сви рамене, скривайки чувствата си зад каменно изражение на индианец.

— Джини замина за Европа, за да се позабавлява малко и да се срещне със стари познати. Сключихме споразумение, господине.

— Е, аз просто не съм в крак с тези така наречени модерни бракове — раздразнено рече Брандо. — Както вече навярно сте разбрал, дъщеря ми има нужда от силна ръка. Изглежда е станала прекалено вироглава. Какво трябваше да науча само! Че в Париж позирала като модел на някакъв скулптор! Един приятел имаше дързостта да ми намекне дори, че тя... Ех, проклятие, чух, че този млад човек бил...

— Обикновено прави голи фигури, но в случая най-интимните части очевидно ще бъдат тактично скрити зад дипли плат, поне така пише Джини в последното си писмо — Стив забеляза, че сенаторът поруменя и бързо добави: — Нарекъл е творбата си „Галера“. Когато я изложи, едва ли някой ще направи друго, освен да си зададе въпроса, кой е модела. Може би... — Стив с досада протегна дългите си крака, а сините му очи леко се присвиха — може би сам аз ще я купя!

Чашата на сенатора издрънча върху масата.

— Боже мой, Стив! Изненадан съм, че гледате с толкова леко око на авантюрите на Джини! Ако беше моя жена, бих я държал по-изкъсо — Брандо се наведе напред и нетърпеливо кимна на келнера, който напълни чашата му. — Какво се е случило между вас двамата? Соня пише, проклятие, престанете най-сетне да повдигате иронично вежди. Мисля, че знаете за слуховете също толкова добре, колкото и аз! Започнала е прекалено често да се среща с онзи френски граф, за когото бе сгодена някога. Неговата съпруга навярно не е възхитена! Въпросът е какво ще предприемете вие? Момичето не приема съвети от никого... когато Соня дръзнала да й направи забележка, тя си наела самостоятелно жилище, сякаш е някоя... Трябва веднага да я повикате обратно, а ако откаже да се върне, да й спрете издръжката!

— А когато научи за собствените ми малки прегрешения? — провлачено рече Стив. Тъмното му пиратско лице с издължени, екстравагантни черти сякаш за миг се скри зад безизразна маска, но след това върху него отново блесна усмивка. — Простете, ако е прозвучало прекалено цинично. Обяснимо е, че се безпокоите. Но виждате ли, Джини... мога да я разбера. За пръв път в живота си тя неочаквано се оказа богата и независима, и разбира се, с удоволствие флиртува с живота. Но мисля, че просто лудува... и добре се забавлява, шокирайки хората толкова, колкото й е по силите.

Брандо клатеше глава.

— Не ви разбирам вас двамата! Позволете ми да бъда откровен. Много се клюкарства около сватбата ви и годината, която прекарахте заедно, защото се държахте по-скоро като любовници, отколкото като почтена брачна двойка. Но, за Бога, когато сте разделени...

— Както сам преди известно време ми напомнихте господине, няма по-добра утеха от работата.

Въпреки мекия глас на Стив, Брандо го изгледа строго, след което с примирено свиване на рамене посегна към менюто, подадено му от келнера.

Разбира се, това вече не го засягаше. Отговорността за Джини сега лежеше върху Стив Морган и сенаторът само можеше да се надява, че тя скоро ще престане с глупостите и ще се върне у дома. С времето Стив или щеше да изгуби търпение и щеше да отиде да я прибере, навярно не, без да убие няколко от любовниците й... потрепервайки, той се опита да прогони спомена за кървавата сцена на борда на руския кораб, или... Колко сериозна бе връзката на зет му с Франческа Ди Паоли?

Брандо бе имал достатъчно време да свикне с въздействието на Стив Морган върху жените и дори малко да му позавиди. Някои от жените също бяха достатъчно възрастни, за да разберат това. Влезеше ли в някое помещение, очите им се изпълваха с интерес и го зяпваха почти жадно. Защото у Стив Морган въпреки обвивката на цивилизован човек имаше дива ядка, която не оставаше скрита за тях. Навярно леката му, котешка походка бе, която ги караше да мислят, че той ги дебне, за да се нахвърли върху им. Или онова нещо, зле прикрито зад дръзкия поглед на сините очи, което караше всяка жена да усети повика на природата си.

Като мъж, сенаторът лесно забелязваше интереса на жените към Стив, а някои от тях изобщо не го криеха. Той намираще за наистина забавно да наблюдава как тичаха подире му, защото Стив не само бързо се отегчаваше, но и го показваше по най-безцеремонен начин. Не бе от мъжете, на които им доставяше удоволствие и които си губеха времето във флиртове с омъжени жени или уговаряне на тайни срещи. Преди тази Ди Паоли, Брандо никога не бе успял да долови в държанието на Стив към някоя жена нещо повече от вежливост и демонстративни прояви на внимание.

Не можа добре да види накъде потегли зет му, но след края на съвместния им обяд Брандо със смръщени вежди се облегна назад в каретата си, подръпвайки необикновено енергично от цигарата. Проблемът се състоеше в това, че Франческа Ди Паоли не бе от жените, които един мъж лесно може да зарече. Тя бе принцеса, издънка на обеднял, но безспорно стар и аристократичен род. Освен изключителния колоратурен сопран, притежаваше подчертана целеустременост и почти никакви задръжки.

Триумфирала по всички европейски сцени, тя бе станала причина за няколко дуела и бе отклонила предложението за женитба на един крал. Сега беше на път да превземе и Новия свят. Франческа съвсем не бе типичната, пищно скроена оперна певица, а слаба и грациозна. Пищността ѝ бе съсредоточена единствено там, където трябваше. Бе извънредно красива, с бледа като на мадона кожа. Класическите ѝ овални черти изпъкваха на фона на тъмнокафявата, лъскава коса. По време на представление тя обикновено бе навита на кок високо на тила, за да подчертае изящната линия на шията ѝ, по която неизменно блестяха скъпоценни бижута — подарък от обожатели. Не, Франческа определено не бе обикновена жена, както и Стив Морган не бе обикновен мъж. Обезпокоеният сенатор надушваше опасност. А ако знаеше как госпожица Ди Паоли отвърщаше на вниманието на новия си обожател, би имал още по-голямо основание за безпокойство. „И все пак — с облекчение мислеше той — Стив спомена, че възнамерява скоро да се върне в Калифорния, за да се посвети на някои делови задължения.“ Ако го стореше, работата междувременно щеше да се поутоложи. Може би трябваше да пише на Джини, за да ѝ напомни за брачните ѝ задължения, както и да ѝ направи някой и друг дискретен намек...

Франческа, принцеса Ди Паоли, бе жена, свикнала да получава всичко, което пожелае. Впуснеше ли се в афера с някой мъж, тогава ставаше дума за две неща: или той имаше пари и можеше да даде тласък на кариерата ѝ, или известно време я привличаше като мъжкар... някой, който можеше да задоволи желанието ѝ. И в единия, и в другия случай *тя* бе тази, която владееше връзката, в която се бе впуснала. Този път обаче нещата стояха иначе... ролите бяха

разменени. Въпреки че се съпротивляваше на тази мисъл, тя същевременно я възбуждаше, така че в този случай Франческа изпитваше много повече от обикновен интерес.

„Подобните се привличат“ — вслушваше се в думите на камериерката си, която някога бе нейна възпитателка и от тогава бе останала най-близката ѝ довереница.

— Често ми казваше, че съм приличала на диво животно, което дращело и хапело, за да получи онова, което иска. Е? Не си ли го казвала, Констанца? Виждаш ли, той е същият! Под външността му се крие нещо диво, почти ужасяващо! Някаква... да, някаква примитивна чувственост, това е! Бясна съм за това, че не ме взема на сериозно. Понякога изпитвам желание да забия зъби и нокти в тялото му, но не ми достига смелост. Можеш ли да си представиш? Аз да се боя!

Тя бе любимка на два континента — жена, чиито гневни изблици и капризи плашеха както любовниците ѝ, така и театралните директори. Въпреки това в последно време се бе уловила, че се държи като влюбено до полуда момиче, тръпнещо пред мъжа, взел я със същата лекота и непринуденост, с която тя употребяваше собствените си любовници.

— Да допуснем, че се съглася да пея в твоя Сан Франциско? Разбира се, предлагаша ми много пари, но аз правя само онова, което ми се прави. Ще дойдеш ли да ме слушаш?

Диамантите, които ѝ бе подарил толкова непринудено, сякаш бяха цветя, блестяха на ушите ѝ, подчертавайки матовата ѝ красота. В онзи момент диамантените обеци бяха единственото, което тя носеше на себе си.

— Разбира се, че ще дойда, скъпа. Ако случайно се окажа в Сан Франциско.

— Но... — тя не можа напълно да потисне нотката на раздразнение в гласа си. — Да допуснем, че дотогава жена ти се е върнала? — сините му очи, които в светлината на лампата бяха почти толкова тъмни, колкото нейните, блестяха насреща ѝ.

— Разбира се, че ще ти я представя.

— Но не би бил мой кавалер по време на голямото парти, дадено след представлението в моя чест, нали? — продължи тя, без да си прави илюзии.

— Не зная, Ческа. Дотогава навярно ще откриеш и други удоволствия! В Сан Франциско има много милионери. В Тексас също — хапливо добави той, знаейки, че тя вече е приела няколко предложения за представления в Ню Орлиънс и Сан Антонио.

Тя го погледна с присвити очи и процеди, скърцайки със зъби:

— Питам се дали знаеш как ме вбесяваш? Казвам ти, Стефано, *онази* не означава нищо за мен! — изпълнена с отвращение тя сбърчи нос и след миг попита: — Защо не си влюбен в мен? Може би не съм достатъчно красива и привлекателна?

— Ти си дори много красива. Но ако се окажех толкова глупав, че да се влюбя в теб, скъпа, щеше да ме разкъсаш на парчета с тези чудесни, дълги нокти.

Тя въздъхна замислено и още по-плътно обви ръце около него.

— Защо толкова си приличаме? Почти бих могла да те намразя за това!

— Почти? Мисля, че ми допада начина, по който мразиш...

Устните му докоснаха нейните, отначало съвсем леко, докато дланите ѝ нежно галеха загорялата му кожа, усещайки играта на мускулите под нея. Тя се раздвижи предизвикателно, докато не усети желанието му да прелива, а целувките му не станаха почти жестоки.

Той я желаше... тя му се отдаваше. Тя, Франческа Ди Паоли, за която мъжете умираха. И всичко това, защото една вечер се бе отегчавала, а този висок, синеек авантюрист я оглеждаше, сякаш бе някоя уличница. Очите му бяха леко присвити, а той сякаш събличаше с поглед елегантната рокля, която Франческа носеше. Неочаквано бе усетила, че ѝ се завива свят и силите я напускат, докато той не отвърна поглед и цяла вечер не я погледна повече.

2.

Господин Бъртрам Фийлдс, финансист и предприемач, бе наел цели три етажа от хотел „Астория“. Там той даде соаре в чест на Ди Паоли, чийто американски дебют с „Травиата“ пожъна неவிждан успех. По това време Франческа Ди Паоли бе централна тема на разговорите във висшето общество на Ню Йорк. Тя бе не само истинска принцеса, но при това и красива. Умееше не само да пее, но притежаваше и актьорски талант.

Жените наистина се възхищаваха на перфектните ѝ изпълнения, но мразеха опасната прелъстителна сила, която откриваха зад хладната и уравновесена външност на тази нова любимка на висшето общество. Мъжете... абсолютно всички мъже бяха полудели по нея. Нямаше нито един, който да не си фантазира какво би било да прекара една нощ с нея. Дори критиците не можеха да ѝ намерят никакъв недостатък. Тя жънеше триумфи, поредната „богиня“.

В увенчания със стъклен купол последен етаж на хотела имаше бална зала, откъдето човек можеше да гледа звездите докато танцува. Това бе любимото място на Франческа. Само елитът и най-богатите имаха достъп тук горе. Тя стоеше, облакътена на мраморния парапет в единия от ъглите на прекрасната бална зала, между господин Фийлдс и своя импресарио, и чаровно приемаше комплиментите на изисканите гости, които ѝ биваха представяни. Мъже, пристигнали тук без съпругите си, се стремяха към честта да я поканят. Дори най-богатите правеха всичко, за да изтанцуват с нея, макар и половин валс... дори само няколко минути.

— Може би — обичаше да казва тя усмихната, посочвайки с лека гримаса и безпомощно свиване на рамене към опашката от гости, чакащи да ѝ бъдат представени. Никога не губеше присъствие на духа. Усмивката ѝ бе едновременно чаровна и лъчезарна. Само импресариото ѝ усещаше, колко се отегчава и това го изнервяше. Когато бе във фазата между двама любовника или имаше някой, който ѝ бе омръзнал, Франческа винаги се отегчаваше и изпитваше глад. При това можеше и да го покаже, ако пожелаеше.

Бе представена на президента на Съединените щати и съпругата му, както и на някои подбрани сенатори и членове на парламента. А също и някои от онези милионери, които ѝ губеха времето с брътвежи за железници, петролни кладенци и златни мини. Мъже, притежаващи стотици хиляди хектари земя, които въпреки това говореха с копнеж за Европа. Някой от тях мечтаеха да я заслепят с богатството си... да я купят, било то за една нощ или дори само за няколко часа. Защото междувременно бе станало публична тайна, че тя не се ограничава само с един любовник, бил той крал или магнат. Говореше се, че веднъж казала на някакъв знатен любовник, че имала още много да учи.

— За музиката, която е моя живот... за самия живот. За любовта... имам нужда от много учители и всеки трябва да ме обогати с нещо ново. Всичко останало стои след кариерата ми.

— Франческа, скъпа моя... мога ли да ви представя господин Гулд? Господин Джей Гулд. „Сякаш имаше и друг господин Гулд!“ — бе чувала за него... кой не бе?

Франческа протегна ръка към набития мъж, почти прошепвайки името си с лъчезарна усмивка. Той говореше с онзи пресилен английски акцент, също като другия мъж, когото наричаха капитана. Защо всички тези богати американци се държаха толкова превзето? Колко блудкави и скучни бяха! Всички тези книги за Америка, които грижливо бе изучила, преди да дойде тук... чиста загуба на време! Бе очаквала, че американците са мъжествени, подобни на огромната си, полудива страна. Мъже, притежаващи същото могъщо излъчване като земята. Вместо това бе заварила само дузина самомнителни лицемери, имитиращи французите и англичаните, които сякаш се срамуваха от това, че са американци.

— Пфу! — тихо просъска към Луиджи тя. — Това не са никакви мъже! Къде останаха всички онези диви приключения, за които ми разказвахте, опитвайки се да ме убедите да дойда тук? Не виждам нищо друго, освен нагиздени, лустросани маймуни! Мисля, че вече започвам да презирам тези американци!

Гневните ѝ, неуморни очи шареха из цялото помещение, без да се спрат върху някого, докато Франческа, леко навела глава, си даваше вид, че слуша какво ѝ разказва господин Фийлдс.

Някога прочут любител на женските прелести, сега той бе достатъчно възрастен и мъдър, да приеме оттеглянето си с достойнство и дори философски. Бъртрам Фийлдс бе запазил известно влечение към покровителстваната от него госпожица Ди Паоли и сега неочаквано се засмя под мустак.

— ... Не чухте нито дума от това, което ви говоря, нали? Да поръчам ли шампанско, за да се поразвеселите?

— Какво? Бъртрам... — обсипаните ѝ с пръстени ръце стиснаха рамото му несприлюдено и с известна настойчивост. Мъжът долови в очите ѝ неочакван блясък. — Кой е той? Кажете ми бързо!

— Той? — Фийлдс хвърли поглед в посоката, в която гледаше тя, след което тихо се засмя и се направи, че не е разбрал за кого става дума.

— Ах... това е американският сенатор Уилям С. Брандо. Някога живял във Вирджиния, сега той е един от нашите уважаеми калифорнийски сенатори. Добре изглежда, нали? А ако не ме лъже паметта, дамата до него е съпругата на неговия приятел сенатор Хартман, който тази вечер за съжаление е неразположен.

Огнените очи на Франческа бляскаха опасно.

— Добре знаете, че нямам предвид възрастния господин! Личи му, че е сенатор, нямаше нужда да ви питам. Имам предвид другия... мъжът до него, облечен като джентълмен, но с лице на сицилиански разбойник. Високият, синеок мъж с белег на лицето.

— Ах, така значи — гласът на Фийлдс придоби умишлено несприуден тон, но веждите му се събраха над носа, което го правеше да прилича на фавн. Той хвърли още един поглед към новодошлите, които все още стояха до вратата, разговаряйки с познати. Очевидно не бързаха да бъдат представени на почетната гостенка.

Тъмнокосият мъж, съпровождащ сенатора, бе около петнайсетина сантиметра по-висок от самия сенатор. Сега той сведе глава, за да чуе какво му шепне хубавкото, но малко скучно русо момиче до него. То доста безпомощно стискаше с две ръце ръката му. На едната си китка носеше перлена гривна с тъмни сапфири.

— Ах, така значи. Това ли е всичко, което имате да ми кажете? Е? Да не би да е някой неканен гост, някой, когото не познавате? Затова ли се колебаете?

Франческа му бе подметнала последните думи на един доста вулгарен италиански, който използваше винаги, когато бе ядосана. След това обаче почти без усилие премина на перфектния си, очарователен английски, за да поздрави един нов гост.

— Много благодаря, господине! За мен бе удоволствие да пея пред толкова веща публика...

Когато господинът целуна ръка на дамата, поколеба се за миг, но в крайна сметка се отдалечи, Бъртрам Фийлдс видя заплашителния поглед на Франческа и невъзмутимо рече:

— Допускам, че имате предвид мъжа до сенатора, който прилича на пират? Името му е Стив Морган — нашият най-млад калифорнийски милионер. Освен това зет на сенатора.

— Той е *женен*? Не прилича на такъв. Допускам, че става дума за онова русокосо дете, което така безпомощно се е вкопчило в него, сякаш се бои, че ще ѝ се изплъзне?

— Русото момиче, за което говорите, е дъщерята на сенатор Хартман. Доколкото знам, съпругата на Морган обикаля заедно с мащехата си из Европа.

— Колко интересно! — меко, почти мъркайки рече Франческа. Дългите мигли засенчваха очите ѝ. — Наистина не изглежда като женен мъж! По-скоро като бандит! — след това умишлено придаде на гласа си презрителна нотка: — Предполагам, че е също такъв самохвалко и нахалник като останалите. И той ли е спечелил парите си от железници и златни мини? Или е имал късмета да се ожени за някоя грозна сенаторска дъщеря?

Сега Фийлдс изхихика високо.

— Стрелите ви пропускат целта, Франческа! Дъщерята на сенатора е всичко друго, освен грозна. А господин Морган е спечелил парите си със собствени усилия, въпреки че произхожда от една от най-богатите мексикански фамилии. Има хора, които биха се съгласили с вас, че е... как го казахте? Ах, да, бандит. Но аз наистина мисля...

— Ще ми го разкажете по-късно, скъпи приятелю! — гласът на Франческа бе станал тих и измамно мек. — Защото мисля, че нашите късни гости най-сетне ще се решат да ни поздравят.

Принцеса Ди Паоли дари сенатора от Калифорния с най-подкупващата си и лъчезарна усмивка. Но когато погледна Стив в

тъмните, изненадващо сини очи, а мъжът с иронична усмивка наведе глава към ръката ѝ, Франческа се показа неочаквано хладна. Какъв арогантен тип! Той я бе изгледал нахално, сякаш бе някоя уличница, която му се предлагаше.

Надявайки се да го предизвика, Франческа го заговори на италиански, показвайки с явно изкуствена усмивка перленобелите си зъби. Заслужаваше да бъде поставен на мястото му!

— А вие, господине, нека отгатна, сте или златотърсач, или дървосекач... все още безпомощен в салон като този, подобно на толкова много от вашите недодялани сънародници!

Франческа не можеше да не забележи, че докато се усмихваше, около очите му се образуваха малки бръчици, а белегът изпъваше върху пиратското му лице, осветено от снежнобели зъби.

— Хапливият ви хумор може да бъде засенчен единствено от великолепието на гласа ви, госпожице! И от вашата красота... особено подчертавана от тези блестящи черни очи.

— Ласкаете ме, господине — непресторено рече на английски тя и му се усмихна. — Моля ви, извинете ме, понякога имам лошия навик, без да усетя, да проговарям на майчиния си език. Изненадана съм, че говорите италиански, господине. И то така свободно!

Франческа надраска името си на програмата, боязливо подадена ѝ от госпожица Хартман. През цялото време със смесица от гняв и предизвикателство гледаше покрай момичето към Стив Морган, който се оттегли с лек поклон и някакво вежливо извинение.

Разбойническият блясък, доловим само допреди минута в очите му, бе изчезнал и отстъпил място на пълно безразличие.

Франческа го видя още няколко пъти из препълнената зала. Той се преструваше на примерен и чаровен кавалер, без да обръща внимание на лепкавите пръсти на госпожица Хартман. Не покани на танц нито една друга дама, освен майката на Сали Хартман. И сякаш за да подчертае още веднъж безразличието си, си тръгна съвсем рано.

— Какъв варварин! И защо трябва да понасям тези непохватни, груби американци, питам ви, защо?

Франческа не бе на себе си от гняв и кръстосваше стаята, докато камериерката ѝ, която познаваше тези избухвания, с каменно изражение на лицето продължаваше да сгъва дрехите и да ги подрежда в един ъгъл на стаята. Бъртрам Фийлдс се бе облегал на камината със

скръстени ръце и смръщени вежди. Импресариото ѝ, Луиджи Ризо, срещу когото бе насочен словесния порой, се гушеше в креслото си, сякаш всеки момент очакваше да бъде замерен с нещо от Франческа, което нерядко се случваше.

Принцесата спря и сложи ръце на кръста си като някоя сицилианска перачка. Погледите ѝ пронизваха клетия Ризо.

— Този мъж! Защо е бил поканен на моя прием? Видяхте ли как ме гледа? Колко грубо и нагло? Да бях мъж, бих го цапардосала!

— Но, принцесо...

— Не се и опитвайте! Около мен няма истински мъже! А той, този мургав бандит... нито веднъж не ме покани на танц, така че да ми достави удоволствието да му откажа. Кажете — що за мъж е това? Първо ме измерва от главата до петите, а после лицемерничи. Да не би защото тъст му бе там? Или се бои от съпругата си? Или от жените изобщо? Може би за това си е избрал за дама онова глуповато момиченце!

Когато два дена по-късно Франческа Ди Паоли излезе на сцената, удоволствието ѝ от бурните овации бе помрачено, защото в една от ложите видя човека, който бе като трън в окото ѝ — сам с някаква впечатляваща руса красавица.

В антракта след първото действие Франческа запокити на пода всички вази с цветя в гримьорната си, докато търпеливата камериерка смирено кършеше ръце.

Принцесата излезе на сцената и изигра една покорна, примирена Виолета. Импресариото ѝ и господин Фийлдс облекчено клатеха глава, докато Констанца с безизразно лице почисти стаята.

След представлението Франческа отново се развилня.

— Така! Сега ми кажете едно! Значи този бандит обича хладния, северен тип жени, който не представлява заплаха за неговата мъжественост? Допускам, че съпругата му също е такава? Бледа, с безцветна коса и тяло от лед?

Бъртрам Фийлдс, който се бе научил да разбира всички изблици на някогашната си любовница, си бе направил труда да научи това-онова за Стив Морган.

— Съпругата му, според всичко, което чух, изглежда като унгарска циганка. Първият ѝ съпруг бил някакъв руски принц, загинал по загадъчен начин в открито море. А що се отнася до този Стив

Морган, на ваше място бих бил внимавал, принцесо. Говори се, че не е много по-различен от бандитите, с които го сравнихте. Преди неочаквано да се появи на финансовата сцена, той е бил най-обикновен авантюрист. По време на кървавата мексиканска революция воювал на страната на Хуарес, който свали император Максимилиан. Носят се слухове, че преди това бил престъпник, за чието залавяне, жив или мъртъв, била обявена награда. Забравете го. Има толкова други мъже... а вие обичате опитомените и тези, които ви обожават, не съм ли прав?

— Точно какъвто бяхте *вие*? — гневно му се тросна тя, което го накара безпомощно да свие рамене.

— Кратката връзка между нас отдавна е минало, прекрасна. А в момента за мен сте просто едно значително капиталовложение. Какво се е случило, кариерата не ви ли е вече присърце? — след това добави с по-строг глас: — Трябва да се задоволите с типа мъже, които ще се радват да могат да бъдат ваши кавалери, ежедневно да ви пращат бижута и цветя, и които са достатъчно търпеливи да изчакат края на представлението ви. Забравете този Стив Морган. Така и така той скоро напуска Калифорния.

Сменила рязко настроението си, Франческа престана да рови сърдито из чинията си, вдигна фината кристална чаша и тайнствено се усмихна с присвити очи.

— Така ли мислите? Но първо ще се срещна с него. После ще видим! — очите ѝ бяха озарени от странен блясък, който Бъртрам Фийлдс много добре познаваше. Все още усмихната, тя отметна глава назад, за да пресуши и последните капки вино, преди отново да се облегне на масата. — Знаете, че държа всичко да става така, както аз желая, Бъртрам. И щом за вас съм толкова доходоносно капиталовложение, ще направите всичко, за да ме видите щастлива, не съм ли права? Вие сте толкова мил човек! Значи ще приемем поканата на изключително богатия господин Гулд и ще прекараме уикенда в имението му с онова невъзможно име. Надявам се, калифорнийският сенатор Уилям Брандо също ще бъде сред поканените. Естествено и неговият зет!

3.

На уикенда в имението на господин Джей Гулд бяха поканени само стотина души, Бъртрам Фийлдс бе обяснил на Франческа, че гостите били съвсем подбрани, но тя само бе свила рамене, сякаш това изобщо не бе от значение за нея.

— Ще се запознаете с някои много богати мъже... включително и с партньора на господин Гулд в железопътната компания „Erie“, разбира се — Фийлдс добави, сякаш говореше на себе си: — Струва ми се, намеренията му за уикенда потвърждават някои слухове, които достигнаха до мен. Докато Корнелиус Вандербилд е поканил гостете си на лов за лисици по английски обичай, господин Гулд ще представи американския Запад.

Господин Фийлдс имаше усет за сделки, а по изключение този път Франческа също прояви известен интерес. Тя повдигна едната си вежда и попита:

— Е, и? Разкажете ми малко за намеренията на този господин Гулд, за които споменахте. Костюми ли ще трябва да сложим? — Фийлдс ѝ хвърли развеселен поглед и ѝ даде най-подробна информация.

Господин Гулд наредил да построят в имението му умален макет на типичен американски град, включително кръчма и хотел с фалшива фасада, а също така дори затвор и банка. Прашните улици завършвали с тротоари. Гостите, които не били от Запада, щели да получат подходящи дрехи. Щяло да има родео, на което да се покаже обзядване на кон, дамгосване на говеда и демонстрация на изкусна езда. Сред гостите щели да присъстват най-големите земевладелци от Запада и Югозападните щати. Хора като „Шанхай“ Пиърс и полковник Гуднайт, които възможно най-скоро щели да започнат да използват железницата за транспортиране на стадата си към големите пазари на добитък. Господин Гулд вече притежавал голям дял от акциите на „Юниън Пасифик“, а се говорело, че възнамерявал да купи и още. Разбира се, зетят на господин Брандо вече бил един от най-големите акционери на „Сентръл пасифик“...

— Изключително интересно! — провлече Франческа. — Трябва да ми разкажете повече за това. В края на краищата не желая да изглеждам неосведомена!

Франческа Ди Паоли искаше да се появи в петък вечерта, но пристигна с малко закъснение, съпроводвана от вярната Констанца, импресариото Луиджи Ризо и господин Фийлдс. Тя имитира изненада при вида на въоръжените мъже на входа на имението, странните им дрехи, огромни шапки и целия арсенал от пушки и револвери в кобурите. Вече бе облечена за ролята си на танцьорка в местния бар. Носеше умишлено ексцентрична и вулгарна сатенена рокля, толкова дълбоко изрязана, че се виждаше голяма част от гърдите ѝ. На едното ѝ бедро роклята имаше предизвикателна цепка, от която се подаваха черни, мрежести чорапи с жартиери с червени розички. Въпреки протестите на Констанца, тя бе начервила устните и страните си, а в навитата си на кок коса бе забола червена сатенена роза.

— Вече сте достатъчно превъзбудена! — бе настоявала Констанца, докато ѝ помагаше при обличането. — Нямаме нужда от руж по лицето и по устните си!

Без да обръща внимание на стиснатите устни на камериерката си, Франческа дяволито бе отвърнала:

— Но щом ще играя куртизанка, тогава трябва да изглеждам по подобаващ начин! Прекалено си придирчива, Констанца!

Франческа остави престараващата се камериерка в стаята. Излезе на вечеря с господин Фийлдс, но седна на масата между сенатор Брандо и господин Шанхай Пиърс — дребен, суетен мъж с неспокойни очи и ръце, който от самото начало ѝ стана неприятен.

Предназначената за ограничен кръг отбрани и изискани гости вечеря бе сервирана в остъклен двор, който създаваше впечатление, че човек е на открито, Франческа без съмнение щеше да ѝ се наслади в пълна мяра, ако не липсваше един определен човек и ако от друга страна, не бе този изключително неприятен господин Пиърс, олицетворяващ недодяланите американци, които бе срещнала досега. Бе дочула за баснословното му богатство, но не можеше да схване нито дума от онова, което той казваше, защото мъжът имаше прекалено силен, неразбираем за нея акцент. Освен това на няколко пъти се бе наложило да го плесне през ръцете с ветрилото, при което той избухваше в шумен смях:

— Проклятие! У нас така се отнасят с бар дамите!

Франческа бе безкрайно облекчена от това, че сенаторът се оказа перфектен джентълмен. Тя умишлено обръщаше голия си гръб на непоносимия господин Пиърс, посвещавайки цялото си внимание изключително на сенатора, въпреки че скритите ѝ под тъмните мигли очи неспокойно шареха наоколо. Къде бе той? Ако не се появише, тя щеше да изпита непреодолимо желание да убие Бъртрам, което ѝ хрумна, докато скромно и дискретно флиртуваше със сенатора.

Тази вечер тя умишлено подчертаваше акцента си повече от обикновено.

— Както дочух, имате много красива съпруга, господине. Как така още не се познаваме с нея?

— За съжаление те двете с дъщеря ми прекарват ваканцията във Франция. Иначе със сигурност не би пропуснала нито едно от представленията ви! — галантният му отговор бе съпроводен с усмивка и кокетен блясък в тъмните очи.

— Ах, но аз съм сигурна, че не сте прекалено самотен, така ли е? — намигвайки, рече Франческа Ди Паоли. — Толкова симпатичен мъж... нали нямате нищо против откровеността ми? В Италия приемаме живота такъв, какъвто си е. Съпругата ви и малката ви дъщеря навярно много ви липсват?

— Ласкаете ме, госпожице! Дъщеря ми, за съжаление, вече не е дете. Тя е омъжена жена... вече напълно пораснала и прекалено вироглава, всъщност тя е израснала в Париж...

— Не разбирам. Вашата дъщеря? Не е за вярване, че имате дъщеря, която е достатъчно голяма, за да се омъжи! Но защо е заминала за Париж, изоставяйки съпруга си? Или и той е с нея?

Докато Франческа съвсем деликатно играеше ролята си, Шанхай Пиърс се бе обърнал към съседката си по маса от дясната му страна — една оглушително смееща се жена с пищен бюст. Той зяпаше деколтето ѝ, след което сложи ръка на коляното на дамата, а когато тя започна нервно да хихика, мъжът само се засмя.

Италианци! Чужденци! Никога нямаше да разбере ломотенето им. А тази госпожа Дингеда поне разбираше примитивните му опити за сближаване. По дяволите предизвикателната италианска певица!

— Обичате ли операта? — попита Франческа. — За съжаление повечето мъже идват в операта само по настояване на жените си. И

тогава заспиват!

— Съмнявам се, че дори един-единствен мъж би заспал, когато на сцената сте вие! — както и можеше да се предположи, Брандо неизменно отвърщаше с обичайните комплименти.

— Как само ме ласкаете! Но виждате ли, вие не си спомняте за първия път, когато се срещнахме. Признайте!

— Как бих могъл да забравя? Бъртрам Фийлдс бе така добър да ни покани... дойдох единствено, за да ви бъда представен.

Черните очи се усмихнаха кокетно изпод дългите мигли.

— Казвате го само от любезност. Нито веднъж не ме поканихте на танц и си тръгнахте рано. Виждате ли, забелязвам всичко, което представлява интерес за мен. Бяхте в компанията на две красиви дами. Вярно ли е?

— Тогава съпровождах съпругата на един добър приятел — при тези думи Брандо се засмя под мустак. — И доколкото си спомням, трябваше да убедя онзи негодник зет си, да бъде кавалер на дъщеря му.

— Нима? — Франческа се престори на леко отегчена. — Ах, да... като помисля за това, си спомням, че с вас имаше и някакъв друг мъж. Някой, който говореше италиански. Зет ви ли казахте?

Уилям Брандо, който не се оставяше толкова лесно да бъде воден за носа, въздъхна вътрешно. Разбира се, трябваше да се досети. Той вежливо отвърна:

— Да, точно така. Съпругът на дъщеря ми Вирджиния. Тази вечер трябваше да е тук. Навярно е в бара с някои от тексаските каубои.

— Тексас... какво го свърза с Тексас? — сякаш събуден от сън, Шанхай Пиърс умишлено се наведе над нея, опитвайки се да докосне с лакът почти голите ѝ гърди. — Чуйте... не се полъгвайте по сладките му приказки, мило девойче! Нищо лошо не може да се каже за Калифорния... Калифорния познава навярно повече насилие, отколкото Тексас! Не е ли така, Брандо? Попитайте зет му, синковеца... както научавам, в някои части на Тексас все още го издирват! Проклятие! Дъщеря ви наистина трябва да е нещо необикновено, за да върже лошо момче като него! — господин Пиърс се засмя. — Защо всъщност го няма? Сто на сто вдига патърдия с моите каубои, нали?

Сенатор Брандо прекъсна задъханото му бръщолевене с леден глас:

— Съмнявам се, че дамата би пожелала да слуша...!

Шанхай развеселен впи малките си бледосини очички във Франческа.

— Да... да! Кога ще дойде вашият ред, хубаво девойче? Вярвам пеете на американски? Ще го направите ли?

Франческа леко потръпна. Бе неприятно изненадана, че слуховете се носеха толкова бързо.

— Скоро, господин Пиърс. Веднага щом господин Гулд стане готов и свършим с обяда. Уверявам ви, че мога да пея на английски.

Когато гостите започнаха постепенно да се пренасят към боядисаната в светло дървена постройка, наречена „Наджит Салуун“, сенатор Брандо предложи да бъде кавалер на госпожица Ди Паоли.

Една предразполагаща жена, приличаща в червената си сатенена рокля по-скоро на съдържателка на някой бордей, съпроводи Франческа нагоре по стълбите.

— Няма нищо страшно, малката ми — успокояваше я жената с дрезгав глас. — Просто слизате след мен по стълбите и изпявате песента си на сцената... от площадката на стълбището можете да ги видите.

— О, не се боя! — без да се замисля рече Франческа, докато слизаше по стълбите, съзнателно люлеейки ханш, през цепката на роклята ѝ предизвикателно се подаде част от бедрото ѝ.

Отначало я блъсна някакъв див, бунтовен възглас — оглушителен шум, който почти я разколеба да пее пред толкова гръмогласна тълпа. Някъде в дъното дрънкаше пиано, чуваше се глъч и смехове, примесени със звън на бутилки и чаши. Значи така изглеждал един бар из Запада.

Най-важните гости на господин Гулд седяха по разпръснатите из помещението маси. Тълпи мъже бяха наобиколили игралните маси и изобщо не ѝ обръщаха внимание. По продължение на една покрита с огледала стена бе разположен барът, зад който се суетяха няколко неуморни бармани, чийто специалитет очевидно бе да пързаят чашите по дългия махагонов плот. Около него се бяха наредили тексаските каубои, „празнуващи“ по своя си начин — вдигайки толкова

шум, колкото бе по силите им, дрънчейки с чашите и бутилките по бара, и разказвайки на висок глас пикантни историйки.

Франческа бе свикнала появата ѝ на сцената да бъде посрещана с почтително мълчание или възторжени аплодисменти. Сега тя озлобено си мислеше, че тези мъже не се различават особено от животните. Техният начин да аплодират се състоеше в свиркане, тропане с крака и подхвърляне на нагли забележки. Черните очи на Франческа мятаха гневни искри, но тя продължаваше да се усмихва.

— Всяко девойче с толкова дълги крака и подобни гърди мисли само за едно! — обясняваше Шанхай на висок глас, обръщайки се към седящия до него сенатор Брандо. — Погледнете моя надзирател, Джед Ленгли — онзи едър мъж с карираната риза. Той има свой собствен начин да се отнася с жените, когато види нещо, което желае... револверът му е толкова бърз, че може да обезсърчи всеки евентуален съперник.

Един тъмнокос мъж, изглеждащ доста добре въпреки грубото си телосложение, се бе настанил непосредствено пред сцената върху плетен люлеещ се стол, който бе възседнал така, че да може да постави ръце на облегалката. Той наблюдаваше с неприкрито желание жената на сцената, която бе запяла с очарователен акцент.

— Мисля, всичко зависи от това кого желае дамата — замислено рече Брандо със своя провлачен акцент, издаващ, че сенаторът е родом от Вирджиния. Подобно на всички останали присъстващи мъже, той не сваляше очи от Ди Паоли и бе забелязал, че тя даряваше с усмивка и кокетни погледи двама мъже — Ленгли и един друг мъж в края на бара.

— Като начало залагам хиляда, че Ленгли ще я спечели! — Шанхай извади пачка банкноти от джоба на самото си и предизвикателно я хвърли на масата. Бе произнесъл последните думи достатъчно силно, така че да привлече вниманието на няколко седящи наблизо господа. Един от тях, Джим Фиск, непоправим комарджия, се наведе към сенатора, смеейки се на висок глас.

— Приемате ли облога, Брандо? Случайно ми се струва, че другият мъж, когото дамата дарява с вниманието си, е вашият зет!

Ядосан от комичната ситуация, в която бе въввлечен, Брандо все пак не се издаде, а извади портфейла си. Нямаше друг избор — бе въпрос на чест.

Дори само по шепнещия глас на Джей Гулд можеше да се познае, че намираше ситуацията за много забавна. Той повдигна вежди.

— Тексас срещу Калифорния, а? Интересен облог, в който и сам бих взел участие, ако си падах по залаганията.

Някой от мъжете, седящи на същата маса, вече бяха сключили свои собствени облози, а неудържимият господин Фиск наливаше масло в огъня. Той бе на мнение, че един дуел навярно би бил по-интересен от някакво си родео.

— Нали така мъжете от Запада са уреждали споровете си? Съдейки по това, което виждам, навярно ще има малко... е, да кажем, спречкване между двамата обожатели на дамата!

Слисаният поглед на сенатора проследи жеста с глава на Фиск. Франческа бе завършила песента си сред одобрителните крясъци на каубоите и тропот от ботуши. С лъчезарна усмивка и предизвикателно сведени мигли тя прие галантно протегнатата ръка на Ленгли, но когато той ѝ прошепна нещо, само закачливо поклати глава и се запъти към бара. Тя опря лакти на плота, наведе глава на една страна и се усмихна по посока на чифт иронични сини очи.

— Ще ми поръчаш ли едно питие... каубой?

— Сигурна ли сте, че не си търсите белята, госпожице? Пламенният ви обожател гледа мрачно и кръвожадно насам — гласът на Стив бе сух, но ъгълчетата на устните му леко се разтеглиха в подигравателна усмивка.

Ноздрите ѝ се разшириха, недвусмислен признак, че бе разгневена.

Тя се нацупи:

— Каква липса на галантност! Или може би... се боите?

Сега той открито се засмя насреща ѝ, при което бръчиците по лицето му се очертаха по-ясно.

— Зависи от това какво възнамерявате да сторите, госпожице. Когато се впускам в някоя битка, обичам да знам за какво се бия.

— За мен! Не намирате ли, че залогът си струва усилието, господине?

Тя улови погледа му и известно време остана така, без да отмести очи. Във въздуха между тях висеше почти гневно предизвикателство.

Точно този поглед забеляза Джед Ленгли, който наежен си проправяше път към бара. Мъжете се отдръпваха, за да му сторят място, така че те тримата изведнъж останаха сами в един тесен кръг свободно пространство — Ленгли, жената и Стив Морган.

В препълненото, задимено помещение неочаквано се възцари тишина, нарушавана единствено от дрънкането на пианото. Брандо се улови, че наблюдава зет си. Забеляза, че той едва забележимо бе променил положението на тялото си, така че сега стоеше с лице към Ленгли. Лявото му рамо бе обърнато към бара, а дясната ръка, видимо напрегната, свободно висеше недалеч от дръжката на револвера, подаващ се от кобура. Тази вечер Стив бе облечен с избеляла синя риза и кожено елече, а в ботушите му бяха натъпкани сини панталони. Той почти не се различаваше от мъжете от Тексас, освен по това, че бе напрегнат като пружина, нещо, което можеше да се забележи от доста голямо разстояние. За познавачите това бе типично за един професионален стрелец.

Ленгли също щеше да го забележи, ако не бе вече прекалено разгневен, за да мисли ясно. Не очакваше истински стрелец. Виждаше единствено едрият мъж пред себе си с необичайно сини очи, облечен така сякаш бе един от тях, със запасан на кръста пистолет, но това не бе нищо повече, освен театрален реквизит, защото непознатият спадаше към онези мъже, които тексасци презрително наричаха „контетата от Изтока“... просто един от гостите. Но това нямаше значение, защото господарят му не направи нищо, за да предотврати това, което щеше да се случи. Ленгли дори можеше да чуе смеха му някъде зад себе си. Пиърс обичаше контетата също толкова малко, колкото и самият Ленгли. Господарят му очевидно нямаше нищо против този плейбой да получи един урок. Например, че когато носи оръжие, би трябвало да може да го използва. Но преди всичко останало бе жената. Една чужденка... някаква оперна певица, както подхвърли някой. Но това не говореше нищо на Джед Ленгли. Всяка жена, която пееше за пари, независимо на какъв език и за какво възнаграждение, бе жена с опит. Не точно истинска дама, но не и леко момиче. Нещо по средата. Искаше да разбере... а тя бе флиртувала с него по време на тази сантиментална любовна песен. Бе уверен, че е негова, докато тя не отдръпна ръката си от рамото му с няколко промърморени благодарности и полюшвайки ханш, не се бе запътила

към онова конте, по предизвикателен и прелъстителен начин, както сама дяволски добре съзнаваше.

Съвсем скоро госпожичката щеше да разбере кой бе *истинския* мъж.

— Надявам се, зет ви умее да борави с оръжието, което виси на кръста му — промърмори Дан Дрю, който подобно на останалите мъже, седящи заедно с Джей Гулд около голямата маса, се бе обърнал, за да наблюдава почти театралната сцена на другия край на бара.

За вътрешното напрежение на Уилям Брандо говореше единствено пулсирането на една вена върху челото му. Гласът на сенатора бе спокоен:

— Уверен съм в това, господа. Не се безпокоя за него.

Пиърс оглушително се изсмя.

— Ще кажа само едно — от това, което чувам, излиза, че Морган е същински дявол. Или поне е бил преди няколко години, може би лекият живот го е разнежил! Когато сключвам облог, искам шансовете да са приблизително еднакви. Не бих пуснал някакъв новак срещу Джед Ленгли. Но когато наемам стрелци, гледам да са най-добрите, както смятам скоро сами ще можете да се убедите.

Джини би разпознала опасния, припламващ блясък в очите на Стив Морган, но Франческа Ди Паоли не бе Джини. Неочаквано забавната, примамлива игра започваше да придобива зловец характер и когато Джед Ленгли се приближи и се облегна на бара, при което ръкавът му докосна голия ѝ гръб, младата жена се опита да скрие уплахата си. Тя забеляза, че дори докато разговаряше с нея, присвитите му очи не се откъсваха от лицето на Стив Морган.

— Това момче по всичко изглежда отказва да ви поръча нещо за пиене, прав ли съм, госпожице? Бих ви доставил това удоволствие, ако въздухът наоколо бе малко по-чист — той целеше да предизвика кавга и не го криеше. В душата на Франческа се надигаше лошо предчувствие и тя засрамено трябваше да признае пред себе си, че страхът ѝ е примесен с възбуда. Този Стив Морган я бе пленил против волята ѝ още от първия миг, когато го бе видяла. Сега навярно щеше да стане ясно що за мъж бе. Нали затова беше дошла тук...

Тези мисли минаха за миг през главата ѝ, докато кафявите ѝ очи сезираха в тези на Стив.

— Струва ми се — презрително рече Джед Ленгли, — че навярно имате нужда от истински мъж, който да се грижи за вас, госпожице, да ви плаща пиенето и да държи настрана контетата, които мислят, че е достатъчно да носят пистолет и подходящи дрехи, за да бъдат истински мъже.

Когато отново я погледна, а след това обърна поглед към „новака“, не остана никакво място за съмнение относно намеренията му. В този момент обаче в главата на Ленгли прозвуча някакъв предупредителен глас, който едва сега го накара да прояви малко предпазливост.

Това конте от Изтока изобщо не изглеждаше притеснено, както той бе очаквал. Очевидно не възнамеряваше да отстъпи нито крачка. Или бе храбър, или тъп... или пък мислеше, че всичко това е просто игра?

— Чуйте — започна Ленгли, за пръв път обръщайки се директно към Стив, но бе прекъснат от равен, нетърпелив глас.

— Чуйте *вие*, Ленгли. Възнамерявате да изнесете едно шоу за господин Гулд и приятелите му, нали... тогава нека излезем навън. Дамата вече обеща да прекара остатъка от вечерта с онзи, който се окаже победител, прав ли съм, скъпа?

Преди Ленгли да успее да отговори, дрезгавият глас на Шанхай Пиърс наруши неочаквано възцарилото се мълчание:

— Нали не искате да изпотрошите всичко тук, проклети глупаци! Навън, на улицата... ще покажем на всички, какво се нарича истински дуел у нас из Запада!

Дребният мъж с високи ботуши и идиотски голяма шапка, който изглежда искаше да поеме нещата в свои ръце, надутото застана пред бара.

— Джед, ти вземаш северната страна на улицата. Морган, *вие* идвате от юг. Но нека ви предупредя, не искаме никакви глупости! Това не е шега, красивата дама тази вечер ще прави компания на онзи, който излезе победител, право ли казвам, сладурано?

Предизвикана по този начин, Франческа отвърна с кратък, своенравен смях, който единствено господин Фийлдс знаеше как да изтълкува.

Не можеше да стори нищо повече... тя не му бе оставила никаква възможност да се намеси. Видя как усърдни ръце обхванаха

талията ѝ и вдигнаха младата жена на бара. Тя все още се усмихваше, наслаждавайки се на всяка минута, през която бе център на вниманието.

— Облогът си е облог. Ще пее за победителя и цяла нощ ще танцувам с него. А за победения... може би малко ще поплача за него?

4.

Навън, от двете страни на улицата, осветена от газови фенери върху високи стълбове, вече се бе насъбрала тълпа любопитни зрители.

Франческа Ди Паоли стоеше редом с господин Гулд и неговите съдружници, Джим Фиск отляво, а сенатор Брандо и Шанхай Пиърс отдясно. Зад себе си чувстваше присъствието на Бърт Фийлдс, за когото не се съмняваше, че не одобрява ставащото.

Имаше чувството, че участва в някакво добре режисирано представление — фенерите бяха светлините на рампата... и все пак само преди няколко минути ѝ напомниха, че този дуел щеше да бъде съвсем истински, подобно на коридата, на която бе присъствала по време на пътуването си в Испания. Както изглежда, Шанхай Пиърс бе решен да убеди всички в това.

— Патроните на тези револвери са съвсем истински, а Джет Ленгли е достатъчно луд, за да застреля зет ви, Брандо. Надявам се, че той го съзнава.

— Зет ми не гледа на револвера като на играчка — сухо отвърна Брандо. Тонът му звучеше самоуверено, но на оранжевата светлина от фенера лицето на сенатора изглеждаше отпуснато и застаряващо. — Надявам се, надзирателят ви съзнава, че насреща му не е някой новак.

— Не минава ден без Ленгли да се упражнява с револвера, който носи на кръста си — Пиърс самоуверено се засмя, преди да продължи: — Искам да ви кажа нещо. Повишавам залога, само за да ви докажа колко сигурен съм в човека си. Имам около шестстотин хектара земя недалеч от Барок, спечелени неотдавна на покер. Добра земя, дъно на долина, напоявана от Ред Ривър, с къща и всичко останало. Беше плантация, принадлежаща на един французин, който след войната я оставил да запустее. Най-доброто ранчо в района, с повече от хиляда глави подивял добитък, обикалящ наоколо. Залагам го срещу сребърната мина в Ню Мексико, току-що купена от вас. Присъединявате ли се, или не? Тези господа могат да бъдат свидетели.

Шепотът на господин Гулд издаваше потискано вълнение:

— Ако сенаторът е толкова сигурен в зет си колкото вие в своя човек, тогава резултатът от този... дуел би бил наистина интересен, не мислите ли, господа? Естествено... — гласът му незабележимо загрубя, а по гърба на Франческа полазиха тръпки, — ако има убит, всичко ще бъде представено като злополука по време на лов, всички сме съгласни, нали?

През множеството премина одобрително мърморене. Брандо дръпна от цигарата си и сърдито рече:

— Злополука, разбира се. Пиърс... облогът е в сила!

— Господа? — нежно и малко колебливо рече Франческа Ди Паоли. — Наистина ли сте толкова самоуверени, колкото изглеждате? Не бих желала...

— Не се безпокоя за Стив. Той може да се грижи за себе си, било то с револвер или... — сърдитият глас на Брандо секна, след което той добави с променен тон: — Но, за Бога, надявам се дъщеря ми никога да не узнае, каква е била моята роля в цялата работа!

— Не дъщеря ви е тук... а аз.

В гласа ѝ имаше нещо, което накара Брандо да се обърне и въпреки собственото си вътрешно напрежение, да я погледне строго. Всички бяха в плен на това напрежение — бутафорната театралност се превръщаше в жестока реалност. Измисленият град на Джей Гулд неочаквано се бе съживил, а в края на улицата дебнеше смъртта.

— Не забравяйте, момчета — грубият глас на Шанхай Пиърс наруши неочакваната тишина. — Излизаме всички навън... и, за Бога, ако победителят не е тексасец, тогава облогът, който току-що склучих, ще го направи такъв!

В отговор се разнесе див рев, след което отново настана тишина.

Гърлото на Франческа се бе свило. И преди бе ставала причина за дуели в Европа, но никога не бе присъствала. Това тук беше нещо съвсем различно! Сякаш не бе действителност и все пак... Щеше ли да види един от мъжете мъртъв? Кого?

Нямаше никакви помпозни формалности — никакви секунданти, дори и лекар, доколкото ѝ бе известно. Може би пък изобщо нямаше да има нужда от лекар. А двамата мъже, които неочаквано бяха изникнали в двата края на улицата в светлината на лампите, не спираха, за да се прицелят грижливо. Те се приближаваха, а по помръкналите им лица не трепваше нито мускулче. Какво щеше да стане, когато спрат? Точно

такива си бе представяла американците. Все още бяха диви, необуздало насилие прозираше изпод тънкото лустро на цивилизацията, с която се фукаха. Франческа бе започнала да осъзнава значението на това, което, без да се замисли, бе предизвикала... твърде късно.

Двамата мъже се дебнеха един друг.

— Нали знаеш за какво служи револверът, конте? — гласът на Джед Ленгли звучеше подигравателно. Той се опитваше да надхитри обзелото го неприятно чувство.

— Убеден ли си, че съм конте? — Стив Морган дори не бе повишил глас, но мъжете стояха толкова близо един до друг, че Легли можеше да види всичко онова, което трябваше да забележи по-рано: ниско увисналия кобур, гъвкавата походка и най-вече очите — леко присвити и почти черни на мъждукащата светлина. Какво, по дяволите, му бе извикал Пиърс пред малко?

— Не поемай рискове, Легли. Това момче идва от Калифорния!

За миг се бе зачудил, какво по дяволите, трябва да означава това, но умът му все още бе размътен от гняв. Помисли си, че Шан блъфтира, за да накара другия да удвои залога, внушавайки му, че двубоят е равностоен. Възможно ли бе господарят му да е искал да го предупреди?

Неочаквано умът на Ленгли заработи като бръснач. Той забави крачка, опитвайки се в малкото секунди, които оставаха, да проучи противника си и да си спомни нещо. Морган, не беше ли чувал това име... проклетие! Преди време. Но кой, по дяволите, би очаквал точно тук да срещне професионален стрелец от Запада? Вече не мислеше за жената, виждайки как ръката на Стив все повече се приближава към кобура.

— Ще доставим ли удоволствие на тези хора, като се изпозастреляме един друг, или става дума за това, кой пръв ще пролее кръв?

— Не възнамерявам да те убивам, Ленгли — гласът на Стив Морган бе равен, с едва доловима нотка на нетърпение. Той наблюдаваше очите и лицето на Ленгли, очаквайки да забележи напрегане на мускулите, което би означавало, че мъжът ще стреля. Ленгли щеше да бъде бърз — инстинктът му бе категоричен. Но

каубоят бе човек, който обичаше да заговаря противниците си, за да отклони вниманието им, преди да действа по същество.

— Аз също не възнамерявам да те убивам — непринудено рече Ленгли и почти в същия момент ръката му се стрелна надолу.

Стив обаче вече бе извадил револвера и още докато стреляше от хълбок, тялото му се извъртя настрани. Ленгли усети пробождаща болка в ръката и наполовина изваденото му оръжие изпадна от безпомощните пръсти. През ръкава на карираната му риза започна да се просмуква кръв, а мирисът на изгорял барут странно се смесваше със замайването в главата му.

— Гръм и мълния! — извика Шанхай Пиърс в последвалото мълчание. — Трябва да призная, че почти си заслужаваше да загубя облога, само за да видя този изстрел! Боже мой! Морган, ако някога търсите работа, обадете се първо на мен, а?

Уилям Брандо облекчено изпразни дробовете си, питайки се, защо внезапно изпита такава нужда от питие.

Мълчанието бе нарушено и всички се раздвижиха, започвайки да говорят един през друг — гласовете звучаха необичайно високо.

Франческа Ди Паоли стоеше като изваяна от лед. Тъмните очи приличаха на петна върху бялото ѝ лице.

На улицата няколко приятели на Ленгли превързваха простреляната му ръка.

— Куршумът е излязъл отзад... Чиста работа. Как не сме чули за вас?

Някакъв възрастен господин попита с мек глас:

— Някога казал ли сте се Уитекър? Спомням си как преди около три години в Сан Антонио бе убит Бърт Хейнс...

— Трябва да пийна нещо — леко замаян рече Ленгли.

— Победителят плаща... не е ли честно, момче?

Франческа, която неочаквано се оказа пренебрегната от мъжете, сражавали се за нея, улови странно усмихнатия поглед на Джей Гулд и изправи рамене. Този път бе благодарна на подкрепящата я ръка на Бъртрам Фийлдс. Дори вежливият сенатор Брандо бе последвал дузината хилещи се и ревящи мъже през люлеещите се навътре-навън врати на бара.

— Мисля, че дойде време да се плаща, принцесо — рече Фийлдс с необикновено студена нотка в гласа. — Или искате да се отметнете?

— Разбира се, че ще пея! — тя вирна глава, а когато Пиърс сграбчи ръката на младата жена, от очите ѝ хвърчаха искри.

— Върви, момиче! Мисля, че няма да е зле да се утешим един друг за загубата.

Пианото свиреше, а когато Франческа запя към тях се присъедини и малкият оркестър. Младата, жена изпя една, втора, трета песен. След това оркестърът засвири за танц.

Джед Ленгли бе малко блед. Ръката му висеше в една превръзка и болеше от мехлема, с който личният лекар на господин Гулд бе намазал раната. Той погледна младата жена.

— Все още я намирам за най-красивата танцьорка, която някога съм виждал.

— Защо тогава не я поканите на танц? — гласът на Стив Морган бе почти безразличен.

— Но вие я спечелихте.

— А тя ще удържи обещанието си. Вървете, момчета, танцувайте. Мисля, че тъстът ми желае да говори с мен.

Летяща от едни мъжки обятия в други, Франческа приличаше на огнен пламък. Никога не бе виждала толкова енергични танцьори като тези каубои. Изглежда всеки искаше поне веднъж да танцува с нея. Всеки, освен него — Стив Морган, който я бе спечелил на дуел, предизвикан от нейната глупост. Изглежда умишлено желаше да покаже презрението си към нея, като не ѝ обръщаше никакво внимание.

Не се приближи нито веднъж, а вечерта бе вече към края си. Франческа имаше чувството, че безгрижната, лъчезарна усмивка е залепнала върху лицето ѝ подобно усмивката на някой клоун.

Безкрайно се изненада, когато той неочаквано изникна като изпод земята, обви ръка около кръста ѝ и я поведе към освободилото се място за танцуване. Не си бе направил труда да я помоли за танц и когато усети ръката му на кръста си, Франческа толкова се разгневи, че чак се разтрепери, а пулсът ѝ се ускори от безсилието, което изпитваше.

Тя с приглушен глас избълва поток италиански ругатни, след което добави:

— Как смееете да се отнасяте така с мен? Забравяте, че не съм някоя от онези жени, които толкова лесно можете да въртите на пръста

си! Съжалявам, че другият не ви застреля! Вие, американците, сте толкова диви, вие... вие сте най-отвратителния варварин, когото някога съм срещала. Вашето държание...

Мъжът тихо се засмя, сякаш бе казала нещо много смешно.

— Държание? Мисля, вие също сте доста дива, Франческа. Къде сте научила всички тези вулгарни думи, с които ме ругаете?

— Заслужавате... ако бях мъж, щяхте да получите това, което заслужавате!

— Радвам се, че не сте мъж! — той неочаквано я придърпа прекалено близо до себе си и сведе глава, за да прошепне закачливо на ухото ѝ: — Ще продължите ли да се мръщите, криейки се зад този обезоръжаващ поглед, или да минем без вежливите, отегчителни прелюдии... сега, когато всеки доказва какъв е?

Тя бе останала без дъх и се мразеше за това.

— Прекалено много неща вземате за подразбиращи се!

— Утре сутринта отново ще се преобразите от танцьорка в принцеса. Искате ли да прекарате остатъка от нощта с мен или да ви върна на Бърт Фийлдс?

Тя така и не се върна при Бъртрам през остатъка от този съдбовен, прословут уикенд, за който в последствие толкова се шушукаше. Франческа Ди Паоли никога не се бе безпокояла от клюките или от хорското мнение, а в този случай по-малко от всякога.

Обстоятелството, че Стив Морган бе женен, не играеше никаква роля — и без това повечето от любовниците на Франческа бяха женени мъже. Нещо, което обаче не бе без значение за нея, беше откритието, че не можеше да го върти на пръста си подобно на останалите. Той я желаше и не го криеше, но не бе готов да пълзи пред нея. Създаваше впечатление на човек, който чудесно би минал и без нея, и който лесно би могъл да я забрави, подобно на много други жени преди нея.

О, Стив правеше всичко както трябва — подаряваше ѝ скъпи бижута, изпращаше цветя, но нито един от подаръците му не бе съпроводен от любовно писмо, а единствено от небрежно надрасканите му инициали. Не можеше да го подчини. От време на време я придружаваше до Саратога, до Нюпорт, в театъра, на вечеря в самия Ню Йорк, но единствено, когато на него му бе удобно. Случваше се с дни да не чуе нищо за него. При първия ѝ изблик на гняв той напусна хотелската ѝ стая и не се появи повече от две седмици. Имаше

моменти, в които Франческа не знаеше дали не го мрази и дали той изпитва към нея нещо друго, освен чисто физическото привличане, тъй като се отнасяше с нея като с любовница и нищо повече. Бе свикнала мъжете да я отрупват със заплахи и молби, които в крайна сметка предизвикваха единствено смях.

Стив Морган не приличаше на никого от останалите мъже, които познаваше. Още от самото начало бе забелязала безпардонността му, която странно подхождаше на нейната собствена. Той не просто приличаше на нея, а я превъзхождаше в собствената ѝ игра. Стана така, че дори Бъртрам Фийлдс, който смяташе, че познава Франческа по-добре от всеки друг, наистина започна да се безпокои, въпреки че бе достатъчно умен да не дава израз на съмненията си. Въпреки фаталисткото мърморене на Констанца и отчаянието на Луиджи Ризо, той правеше опити да убеди сам себе си, че работата не е сериозна и няма да продължи дълго. Настроенията на Франческа се меняха толкова лесно и бяха нетрайни като вятъра. А съдейки по това, което чуваше, Стив Морган не бе от типа мъже, които вземат жените на сериозно. Дори и собствената си жена.

Както Фийлдс бе научил, Стив имал за любовница изключително красива испанка, докато не се оженил за наскоро овдовялата дъщеря на сенатор Брандо, изумявайки цял Сан Франциско с бързината, с която минали под венчилото. За да накарат злите езици да млъкнат, скоро след това любовницата му се омъжила за един английски виконт. После тръгнаха слухове, че бракът на Стив Морган и сенаторската дъщеря не е съвсем обичаен. Както Стив, така и Вирджиния Морган били забелязани на публични места с други партньори, а когато се появявали заедно, те шокирали обществеността, посещавайки места, където един мъж би завел своята любовница, но не и съпругата си. Опасен, непредвидим човек, хладен и безогледен в сделките — това бе чул Фийлдс за Стив Морган. Узнавайки, че Морган възнамерява в най-скоро време да се върне в Калифорния, неволно бе въздъхнал с облекчение. Може би това бе краят. Ако и самата Франческа не замине за Сан Франциско, сигурно и двамата щяха да си намерят други партньори. Сенатор Брандо, притеснен не по-малко от Бъртрам Фийлдс от развитието на връзката между Стив и Франческа, пръв направи опит да се намеси.

Той се срещна със Стив, за да обядват заедно, както правеха винаги, когато зет му се случеше в града. Не му бе убегнало, че Стив, който иначе не даваше израз на грижите си, няколко пъти се бе разсеял, бърчейки чело. Вече месец откакто за пръв път отвориша дума за госпожица Ди Паоли и през цялото това време Брандо бе проявявал търпение, надявайки се, че всичко ще отmine. Но сега дори жълтата преса бе започнала да отпечатва заглавия, съдържащи нещо повече от намеци за подчертано тесните и интимни връзки на един млад калифорнийски милионер с новата любимка на Ню Йорк. Един-двама репортери дори бяха подушили някакъв дуел, разиграл се в имението на господин Гулд и оттогава, с присъщото си презрение към така нареченото благопристойно поведение, Стив твърде често се бе появявал на публични места заедно с госпожица Ди Паоли. Ходеха на конни надбягвания и на театър... бяха ги видели и в изисканите Саратога и Нюпорт...

Сенаторът открито и без увъртания рече:

— Чувал ли сте нещо за Джини в последно време?

Бръчките по челото на Стив изчезнаха. Обръщайки се към по-възрастния мъж, очите му се поприсвиха.

— В последните седмици не. Но аз също не си падам особено по писмата, така че не й се сърдя.

Гласът на Стив звучеше безразлично, но инстинктът му подсказваше, че този път Брандо няма да подmine темата.

— Тази сутрин получих писмо от Соня. Пише, че след завръщането си от Русия, Джини не е прекарала в Париж дори и една седмица. Този път заминала за Мадрид, на гости на някакъв господин, който отглежда бикове и организира кориди. Вирджиния й била обяснила, че възнамерява да учи фламенко от циганките в Мадрид — Брандо притеснено се покашля. — Виждате ли, според мен е по-добре да знаете, че за вас се носят някои... някои слухове, които са достигнали дори и до пресата. Разбира се, Соня също чете нюйоркските вестници. Тя иска да се върне, но Джини...

Джини. Какво, по дяволите, си бе наумила този път? Не бе останала в Русия, но навярно живееше в някоя европейска столица. И до Стив бяха достигнали някои слухове и той се бе уловил да мисли, дали наистина не е по-добре съпругата му да продължи престоя си в Европа. В случай че сега се завърнеше, Стив трудно щеше да устои на

желанието да ѝ извие врата. Бе забравил, че се е зарекъл да бъде търпелив, да ѝ даде шанс сама да реши. Ако зависеше единствено от неговото желание, не би я пуснал да замине. Защо Джини бе единствената жена, която от самото начало го караше да губи трезвия си поглед върху нещата? До гуша му бе дошло да търпи и да бъде толерантен. Толерантен... по дяволите! Почувства как за миг в гърдите му се надигна смразяващ гняв. Джини щеше да стори добре, ако по възможно най-бързия начин вземеше решение, защото в противен случай щеше да се наложи той да ѝ помогне.

Чертите на Стив Морган останаха безизразни, въпреки че дари тъст си с подобна на гримаса усмивка.

— Джини сама трябва да реши какво иска да прави. Преди да замине, не сме си поставяли никакви условия. Всъщност... — Стив се облегна назад и протегна дългите си крака. Вдигна чаша за един полуироничен тост, при което сенаторът не можа да изтълкува израза на лицето му. — Всъщност, възнамерявах скоро да напусна Ню Йорк и да замина за Тексас. На път за Калифорния. Там имам някои делови задължения, а и госпожица Ди Паоли ще изнесе концерт в Остин. Обещах да я съпровозя.

Всъщност Стив бе взел решение за това кратко пътуване до Тексас едва тази сутрин и не бе възнамерявал да взема Франческа със себе си или да я посвещава в намеренията си. Но, защо наистина да не съчетае сделките с удоволствието... поне за известно време? Трябваше просто да отложи плановете си с една седмица, докато изтечеше нюйоркският договор на Франческа и можеха да заминат с кораба. Щеше да я вземе със себе си до Остин, а оттам да продължи сам, за да се погрижи за бизнеса си.

— Мислех си, че бих могъл да използвам случая, за да намина към имението край Барок, което ми подарихте, така че е възможно да отсъствам няколко месеца. Следващия път, когато пишете на госпожа Брандо, не бихте ли я помолил да обясни на Джини, че съм прекалено зает, за да ѝ пиша.

Брандо, който мислеше, че вече е разбрал намеренията на зет си, още същия следобед написа дълго писмо на Соня, в което по възможно най-рязък начин изразяваше неодобрението си относно последните действия на дъщеря си и дори се застъпваше за Стив.

„... Споменаваш за слуховете, достигнали до теб относно някаква връзка на Стив с една оперна певица...“ — той спря, дръпна от цигарата си и намръщен впери поглед в листа. Докъде да се простре с подробностите? Бе забелязал гневния блясък в очите на Стив и напрегнатите мускули на лицето му, докато му разказваше за последните авантюри на Джини. Очевидно Стив не бе толкова безразличен, колкото даваше вид. И въпреки че Брандо нито разбираше, нито одобряваше този нетрадиционен брак, у него постепенно се оформяше убеждението, че Джини не бе особено щастлива от мисълта да напусне съпруга си. „Може би — сърдито мислеше той — най-добре би било да се сложи точка на всичко това, преди да е станало прекалено късно.“

Той взе перото и продължи да пише. Надяваше се, че Соня ще покаже писмото на Джини, без прекалено да щади чувствата ѝ. Дъщеря му трябваше да бъде изтръгната от непоносимото си самодоволство.

„От изрезките от вестници, които прилагам, ще научиш всичко... Ако намираш новините малко шокиращи, скъпа моя, трябва да ти напомня, че историите за неподобаващото поведение на Джини вече се носеха из Ню Йорк, преди Стив да срещне госпожица Ди Паоли. Между другото, тя не е от типа жени, които могат да бъдат определени като евтини... или, които търсят мимолетно удоволствие с някой мъж, чиято съпруга обикаля из Европа, без изобщо да помисли за съпруга, семейството или доброто си име. Ако Джини държи единствено на фриволностите и възхищението на определени господа със съмнителна слава, то имам чувството, че по-добре би било да си остане там, където е. В случай че съпругът ѝ реши да се разведе, тя ще трябва да намери средства и начини да се грижи за себе си. Стив скоро ще замине за Тексас и ме помоли да предам на Вирджиния, че по време на пребиваването си там едва ли ще намери време да ѝ пише...“

Писмото изпълваше повече от десет страници и заедно с вестниците, които сенаторът приложи, представляваше внушителен пакет, изпратен на следващата сутрин с печат на нийоркската пощенска служба в направление Хавър.

5.

— Вече втора поредна вечер ми обясняваш, че трябвало да излезеш рано, а тази вечер отиваш да играеш карти! — цупеше се Франческа. Гласът ѝ обаче не звучеше особено гневно и тя се обърна с грациозно котешко движение на тялото. Подпря се на лакти и впери поглед в мъжа, лежащ до нея. — Защо мъжете толкова обичат да играят карти? Големи залози ли правите? Онзи мъж... онзи твой приятел, когото срещнахме вчера в парка, той не дава вид на човек, който може да си го позволи!

Когато Стив умишлено не отвори очи, тя се наведе с предизвикателен смях, докосвайки миглите му с пръсти. Огромният правоъгълен смарагд, който носеше на безимения си пръст, пръскаше златисти отблясъци, подобно окото на някой езически бог.

— Прекалено дълги мигли за мъж... не е честно! Не е честно и да се правиш, че спиш, когато не желаяш да отговаряш на въпросите ми. Може би ще успея да те събудя?

— Знаеш, че можеш, както и аз го зная. Така че не доказвай властта си над мен, дива италианска котка!

Твърде бързо, за да успее да му попречи, Стив дръпна лакътя, на който младата жена се бе подпряла, претърколи се върху нея и я притисна под себе си. Очите му, които сега бяха отворени и леко присвити, се взираха в нейните без дори следа от усмивка. След това приведе глава и доближи устни до ухото ѝ.

— Трябва да вървя, Ческа, и ти го знаеш дяволски добре. Не можеш да ме задържиш дори и с всичките хитрости, които владееш.

— Ако наистина означавах нещо за теб, не би ме зарязал така лесно!

— Започваш да мърмориш, а?

Когато устните му погалиха ухото, а след това слепоочията ѝ, по тялото на младата жена премина тръпка и сега тя почувства, че макар и решен да тръгне, Стив я желаяше.

Откакто познаваше този мъж, тя бе научила това-онова и между другото, че той не позволяваше да бъде принуждаван към каквото и да

било.

Тя прошепна само:

— Не! Няма да мърморя... но само защото и без това няма да ме чуеш. Но ще дойдеш да закусиш с мен, нали? Имаш ключ, така че няма значение кога ще се върнеш. Обещавам след това да те оставя да поспиш, ако си много уморен.

Пръстите ѝ — ловки и силни, макар на пръв поглед да изглеждаха съвсем крехки и фини, започнаха да разтриват раменете и гърба му. Те прогониха част от напрежението, натрупано в тялото на мъжа през деня. За миг Стив се изкуши да забрави уговорката си и да остане при нея. Франческа бе сложно и темпераментно същество — отчасти подобна на котка, на моменти хладно пресметлива. Но все пак можеше да я разбере, особено след като се бе решила да му разкрие някои неща за себе си, за условията, при които бе израснала и за решението сама да си проправя път нагоре. Беше талантлива, в това нямаше никакво съмнение. Освен това бе интелигентна и интересна събеседница, с която един мъж не можеше лесно да се отегчи. Не бе влюбен в нея... както предполагаше, не повече отколкото тя в него. В момента обаче имаха нужда един от друг.

Истината бе, че по някакъв странен начин Франческа смътно му напомняше за Джини. Приличаха си по темперамента и по желанието да се налагат, дори и тогава, когато се отдаваха. Мисълта за Джини и растящия гняв, който тази мисъл винаги предизвикваше в него, го тикаха в обятията и прекалено удобното легло на Франческа, даряващо му сладка забрава.

Франческа лежеше по гръб с умишлено разкрячени като на уличница крака и го наблюдаваше как се облича.

— Значи наистина отиваш да играеш карти, хм? Но ще се върнеш за закуска? Трябва ли да ме гледаш толкова мрачно и намръщено? Както виждаш, не се опитвам да те задържа.

— Виждам — сухо рече той, но мислите му бяха насочени към срещата, за която вече бе закъснял. Почти не обръщаше внимание на Франческа, която бърбрейки, се протягаше като ленива котка, без да сваля очи от него.

— И тъй като не желаеш да ми разкажеш нищо за себе си, ще си опитам да отгатна? Я да видим. Бил си в затвор... казвал си ми, че от там са ти всички тези белези по гърба. Може би сте лежали заедно с

този твой стар приятел, когото отново искаш да видиш? Това би обяснило, защо се облича така, целят в черно, толкова благоприлично! Навярно планирате някой удар... какво същност си направил, за да те тикнат в затвора, Стефано? Бил си бандит, това отгатнах още в първия миг, когато те видях. Може би си убил някого. Нещо подобно ли кроите вие двамата? Ако имате нужда от съучастничка, аз съм на разположение, знаеш ли? А след това заедно ще избягаме в Тексас...

— Трябва да пишеш романи, вместо да ги четеш, скъпа — застанал пред огледалото, Стив облече самото си, свивайки рамене.

Франческа се разсмя с пълно гърло.

— Всичко е възможно, особено при теб! Защо например винаги носиш оръжие в себе си? Никога няма да забравя, как светкавично простреля онзи беден каубой... с когото след това се държа толкова приятелски. Спомням си и че онзи противен господин Пиърс, когото изобщо не мога да понасям, разказваше нещо за теб... чакай, какво беше? Ах, да! Каза, че някога в Тексас си бил професионален стрелец. В Тексас ли беше или не? А милият сенатор, твоят уважаем тъст, никак не обича да му напомнят за това! Но аз имам в Тексас един обожател, който е съдия... много важна личност, както разправя. Той ми пише писма и ми изпраща по пощата малки подаръчета. Навярно, ако някога имаш неприятности, бих могла да го убедя да упражни влиянието си.

Стив вече почти бе прекосил стаята, когато лицето му неочаквано се напрегна. Стори й се, че той се поколеба за миг. Възможно ли бе най-сетне, поне за миг да е събудила ревността му? Доколкото го познаваше, това й изглеждаше невъзможно.

Стив се наведе над нея и докосна устните й със своите.

— Трябва да ми разкажеш повече за този тайнствен обожател, любов моя. Но не сега. Вече закъснявам.

Той взе малка двуколка, която го откара до невзрачна кафява сграда, в която обичайните игри на покер без съмнение вече бяха в разгара си. В този час на деня улиците бяха препълнени, така че по пътя имаше време да размисли.

Случайност... или не? Начинът, по който различни камъчета от мозайката си пасваха и образуваха картина. Джим Бишоп естествено го бе разбрал от самото начало. Защо, за Бога, Джим се появяваше винаги в най-неподходящия момент? Както днес следобед, когато се

срещнаха в парка. Знаеше ли Бишоп, че Стив е обещал на Франческа да поюздат? Съмняваше се, че просто е отгатнал, защото първата му реакция бе гневна и той я потисна единствено, защото с тях бе Франческа, която ги стрелкаше с развеселените си, любопитни очи.

След като си размениха обичайните любезности, Бишоп бе поканил Стив да го посети.

— Просто няколко стари приятели. Познавате повечето от тях. Всъщност тези дни исках да ви посетя, но в последно време не е лесно да ви открие човек. Но уверявам ви, не бива да се безпокоите, че ще си изгубите времето...

Нямаше ли в умишлено беззвучния глас на Бишоп заплашителна нотка? Или предупреждение? Дали не се бе превърнал в мишена на тайната организация, ръководена от Бишоп или бе нещо свързано със запознанствата му напоследък? Сигурен бе само в това, че щом Бишоп го заговаря в присъствието на Франческа, то бе, защото не желае да му задават въпроси.

По стар навик Стив бе облечен ненатрапчиво. Жилището, в което се срещнаха, бе в някаква сграда от редица абсолютно еднакви квартири с доста овехтяла мебелировка. Мъжете бяха затъкнали ръкави, а върху масата бе постлана кърпа за гладене. През стената можеше да се чуе плач на пеленаче и гласът на пиан мъж, който крещеше на жена си. Домакинът, мъж с угрижен вид на име Рон Драпър, обясни, че тази седмица жена му била с децата на гости на майка си и се извини, че няма нищо за вечеря.

Когато се настаниха удобно около масата, бяха раздадени картите и извадени обичайните чаши за уиски и вино. Бишоп изглежда бе единствения, който успяваше да се концентрира върху картите си и едновременно да говори по работа. Имаше петима мъже, освен Драпър, които Стив все още не познаваше и самият Бишоп. Останалите четирима бе срещал — идваха от Запада, в момента далеч от местата, където обичайно можеха да бъдат срещнати. Липсваше само едно познато лице и Стив, който междувременно се бе разгневил дотолкова, че се отказа от едно раздаване, постави въпроса, който знаеше, че всички очакват от него.

— Къде е Пако?

Някой се покашля, а Бишоп беззвучно отвърна:

— В болница. Беше ранен лошо, но лекарят мисли, че ще прескочи трапа. Само че... ще отнеме време. Разбира се, можех да пратя някого другого, но очевидно почтените жители на Барок и особено една вдовица на име Ласите и нейният девер, съдията Никола Беноа, изпитват антипатия към чужденци. Всъщност Пако е имал късмет, тъй като се е отървал, за разлика от останалите.

— Барок? — Стив си запали цигара и погледна над пламъка хладните, сиви очи на Бишоп.

— Знаех си, че това име ще ви накара да наострите слух. Шанхай Пиърс случайно спечелил на покер ранчо по онези места, едно от най-големите в областта. А след няколко седмици го загубил при облог с вашия тъст. Доколкото знам, Брандо го е приписал на вас, защото бил на мнение, че всъщност не той, а вие сте го спечелил.

Стив хвърли изгорялата клечка в един пепелник, след което се облегна назад, изучавайки картите си.

— Добре сте информиран. За да ви спестя няколко минути, ще ви кажа, че още не съм виждал имението, но възнамерявам скоро да го сторя. Зная за него само от слухове. Може би земята е подходяща за прокарване на железница, мисля да проуча тази възможност. Да не би нещо не е наред с документите за собственост? За това ли става дума?

— Що се отнася до това, всичко е наред. Земята е ваша по един каприз на съдбата. Точно затова уредих днешната ни среща — Бишоп подреди картите си и хвърли една на масата. Гласът му бе безразличен и непринуден както винаги. — Спомняте ли си Дейв Медън?

Сините очи на Стив потъмняха.

— Спомням си Дейв. Но той се оттегли... преди много време, веднага след женитбата си. Или във вашата организация човек не може да се оттегли така лесно?

Гласът на Бишоп си остана същия, но той хвърли на Стив леден поглед.

— Дейв живееше на село. Дори там имаше малко парче земя. След това, след края на гражданската война, дойдоха авантюристите. И войниците. И той се спречкал с клана Беноа — Ласите. Дейв бе добро момче. Веднага забелязваше, когато има нещо гнило. И защитаваше принципите си. Допускам, че затова се колеба толкова, преди да дойде при нас — Бишоп педантично изтръска пепелта от самото си. Срещайки предпазливия, неочаквано недоверчив поглед на Стив,

сивите му очи потъмняха. Той рече приглушено: — Дейв Медън лежи в затвора. За убийство. Работи с някаква група каторжници. Ранчото му бе отнето за неплатени данъци и продадено на търг. А жена му... навярно си спомняте Рената — руса, с немско потекло, много красива? Мисля, че двамата с Дейв се запознахте с нея по едно и също време, когато я свалихте от един речен параход — Бишоп видя как очите на Стив внезапно придобиха стоманен блясък, а погледът му стана отсъстващ и докато млъкна, за да дръпне от цигарата си. Бишоп имаше време да си зададе въпроса, колко близък е бил Стив Морган с Рената, преди тя да реши да се омъжи за Дейв.

— Какво се е случило с Рената?

— Работи в един бордей в Матаморос. А преди това в изискания публичен дом на съдията Никола Беноа. Говори се, че отишла при него, за да се опита да спаси живота на Дейв. А когато съдията ѝ се наситил...

Цигарата се раздвижи и по масата се посипа фина пепел, веднага избърсана от нервния домакин, който очевидно бе чистофайник.

Стив Морган грижливо бе оставил цигарата си в пепелника и сега си наля половин чаша топъл бърбън.

— Защо?

— Интересно местенце е този Барок — многозначително отвърна Бишоп. — Изключително плодородна почва. Недалеч от границата с щата Луизиана, напоявана от Ред Ривър. Едни от най-хубавите пасбища в цял Тексас... за животновъд. Фермерите и заселниците наричат това място „дяволски добра долина“. Преди войната била собственост на няколко семейства. Но след това... знаете какво се е случило! Законът Хоумстед, позволяващ на заселниците свободно да се установяват из Запада и да обработват земята.

Обичайните последици от една война. Жителите на Тексас били наказани за това, че воювали на страната на победените, а авантюристите се обогатили. Тежко на мъжете, борили се в името на нещо, в което вярваха. Но...

По време на последвалото мълчание хладните, сиви очи на Бишоп обходиха всички лица и накрая спряха върху затвореното изражение на Стив Морган. Бишоп продължи:

— Но когато си жена, вдовица приемаща приятелски войниците от Севера... и отгоре на това имаш девер, който при избухването на

войната случайно живеел на Север — един изключително влиятелен мъж, междувременно достигнал поста федерален съдия — нещата изглеждат доста по-иначе! Жаждата за власт и богатство е по-силна от всяка друга, господа. Мисля, ще се съгласите с мен. Още по-опасна е тази жажда, когато е поощрявана или нещо повече — поставена под закрилата на закона, доколкото в онази част на света все още има закони.

— ... Съвсем неочаквано, господа, се появил силен приток на заселници, според определенията на закона Хоумстед. Дребните земевладелци, предишните заселници, били прогонени за неплащане на данъци или по различни други причини. Някои от тях изчезнали, други заминали заедно със семействата си. Удивително е колко бързо земята в този необикновен край сменя притежателите си. Някогашните плантатори и едри животновъди все още пасат стадата си по тези плодородни пасбища... а, както вече ви споменах, всеки пришълец, който не може да докаже, че е в онази част на света по някаква работа, трябва да очаква неприятни „инциденти“... нали разбирате?

Междувременно Стив постепенно бе започнал да разбира накъде водят изчерпателните обяснения на Бишоп. Той мълчеше, слушайки с мрачно изражение, подобно на останалите присъстващи, докато Бишоп разстилаше върху масата вечните си географски карти. С хладен, безразличен глас той сипеше факти и обяснения.

— Сега трябва да сте разбрали, защо тази вечер ви... хм... ви поканих тук. Върху земята на Пиърс, който я придобил точно навреме, преди една нещастна случайност да отнеме живота на предишния собственик, досега не е посягано, защото всеки познава Шанхай Пиърс. Съдията Беноа междувременно е научил за смяната на собственика — за него и фамилията Ласите, вие сте един обикновен милионер от Изток, любопитен да види новопридобитото си имение, но нищо повече. Съвсем ясно, вие имате безупречно алиби да посетите Барок и тамошните хора няма да посмеят да ви закачат. С някои обяснения бихте могъл да прекарате там известно време. Нуждаем се само от малко подробности, за да ги свържем с това, което вече знаем! Няколко отговора на определени загадъчни въпроси. А след това, когато представя всичко на президента, ще можем да действаме.

— И какво, по дяволите, сте сторили за Дейв? Възнамерявате ли изобщо да предприемете нещо? Ами Рената... вие наистина сте един

хладнокръвен негодник, Джим! Допускам, че през цялото това време, откакто работя за вас, просто съм имал късмета да...

Тогава Стив си спомни какво е да усещаш плющенето на камшика по гърба си в „затвора“, където бе изпратен — една сребърна мина дълбоко в недрата на някакъв хълм, където бе забравил как изглежда дневната светлина и бе превърнат в животно. Тогава и той, подобно на останалите, бе предупреден за рисковете, които поемат. Най-хубавото бе, че Дейв се бе оттеглил, навярно под натиска на Рената и все пак... можеше ли човек да се оттегли, след като е изпълнявал определени поръчения? Щеше ли някой от тях да получи някога това право? Съвсем неотдавна Бишоп го бе издирил в Мексико и по своя непредвидим начин бе задвижил всичко, случващо се от тогава насетне. Включително и това, че тази вечер Стив седеше тук и слушаше какво има да им каже Бишоп.

Пушекът се издигаше и кръжеше из вече задимената стая. Драпър бе затворил прозореца и въздухът можеше да се реже с нож.

Навярно Джим Бишоп бе прочел мислите на Стив, защото продължи спокойно, сякаш изобщо не е бил прекъсван. Той приемаше за разбиращо се от само себе си, че трябва само да спомене още някои подробности и след това да изложи плана си.

— Както изглежда, в тези краища някои хора са сложили справедливостта в джоба си. Например някой си полковник Венс, командващ местния форт. Човек на кариерата, който някога се ползвал с добро име. Но парите покваряват, особено когато приближаваш пенсия. Подобно на повечето мъже там, той лази в краката на Антоанет Ласите. Тя е млада за вдовица и много привлекателна. Наистина идеите излизат от Ник Беноа, но смятаме, че тя е, която притежава истинската власт и когато се наложи, упражнява необходимия натиск. Ник е доведен брат на починалия ѝ съпруг. Говори се, че бил доста влюбен в Тони. Тя е единствената му слабост... освен друга една...

Последната подробност, оставена за края, едва ли можеше да мине за случайност. Никола Беноа, местното величие, бил почитател на операта и в частност на някоя си госпожица Франческа Ди Паоли. Мъжът я обожавал. Той засипвал идола си с цветя, писма и скъпи подаръци. Главно негова била заслугата за това, че господин Фийлдс сключил договори, съгласно които, госпожица Ди Паоли трябвало да

пее из оперните театри в Тексас. За тази цел съдията хвърлил значителни средства и пуснал в действие изключителното си влияние.

Както Стив вече знаеше, тя щяла да спечели огромни суми от турнето си из Юга. Единствено затова Франческа се бе оставила да бъде убедена да пее в толкова забутани места като Сан Антонио, Остин, Хюстън, Ню Орлиънс и Натчез, за да отпътува след това за Тексас и накрая за Калифорния — обратно в сравнително цивилизования свят.

Поглеждайки над картите, Стив срещна погледа на Бишоп.

— Ще ви информирам за всичко, което науча — сухо рече той, питайки се, защо веднага не бе отклонил поръчението.

Бишоп изясни още някои подробности с вежлив, но непроницаем израз. Показа им общия план на Барок и близките градове. Споменаваше име след име.

— Има една фамилия Картър. По-рано Картие, но старият променил фамилното име, когато се оженил за сестрата на Беноа. Лентяй и гуляйджия. Най-големият син, Матю, е един от онези непримирими бунтовници. Човек извън закона, откакто се е върнал от армията. Всъщност за Тони Ласите, госпожа Антоанет Ласите, би направил почти всичко. Тя е родена в Луизиана, никой не знае кога и къде точно. Просто се пръкнала, руса, красива, усмихната — старият Джон Ласите я довел от едно пътуване, предприето малко преди войната. След това отишъл на фронта й наскоро след това умрял. Тя взела нещата в свои ръце, сякаш била родена за това. Разправя, че семейството й притежавало голяма плантация. Самата тя трябвало да бяга от манастира, където я изпратили, измъквайки се по този начин от подготвяната женитба.

— Струва ми се, вече знаете достатъчно за тези хора! — за най-голяма изненада на Стив гласът, подхвърлил тази забележка, бе на Грег Портър, наричан между приятели Порт, който стрелкаше Бишоп с присвитите си пясъчножълти очи. Едва сега Стив си спомни, че дълго време Порт и Дейв бяха неразделни, точно както той и Пако. А сега Пако лежеше в болница, надупчен от куршуми.

— Но не знаем достатъчно, за да предприемем това, което си мислите. Имаме някой предположения, но ни трябва доказателства.

— А междувременно Дейв гние заедно с група каторжници, а жена му... кажете, Джим, знае ли той всъщност, какво се е случило с

жена му?

„Ами, ако бях на мястото на Дейв — огорчено мислеше Стив, — а Джини на мястото на Рената.“ Но онова бе по време на революцията и може би... кой знае дали Джим не бе в течение. По дяволите Бишоп и неговата пресметливост!

Поставеше ли се на мястото на Бишоп, Стив можеше да го разбере. Бишоп не можеше да измъкне Дейв, без да отприщи лавина от въпроси, а с това — да предупреди онези хора, които се опитваха да потулят намеренията си. А Рената бе образец на жена, която сама си навличаше неприятности. Без съмнение, тя също щеше да е следена.

— Кога можете да заминете?

Неочаквано всички впериха поглед в него и особено Порт с неговите продълговати, зелени очи. Порт желаше сам да замине, но той бе прекалено замесен, а щом Пако, винаги толкова предпазлив, е бил надупчен, за Порт това би значело сигурна смърт.

Стив се протегна и си наля още малко от питието. Мирисът на вълна го караше да се мръщи. Щеше да се наложи отново да свиква с това. По дяволите!

— Идната седмица — рече той, обърнат към Бишоп. — По море. Ще ви се обадя. Дайте ми само имената на хората за свързка. Можете да си спестите обичайните лекции да разчитам единствено на себе си и прочие — гласът му бе станал по-тих, почти безразличен. — Няма да забравя и ще ви доставя сведенията, които желаете. Но и вие, Джим, не забравяйте, че искам да бъда оставен да действам както намеря за добре.

6.

Репортерите се бяха смесили с изисканите гости на борда на елегантния, продълговат платноход, който сега се наричаше „Лейди Франческа“. Госпожица Ди Паоли лично бе разбила една бутилка шампанско в корпуса на кораба. Тази церемония бе увертюрата към посетнешното празненство, което трябваше да продължи до изгрев-слънце, когато и последните сънени гости щяха да бъдат съпроводени до сушата, а корабът щеше да отплава с първия отлив.

Тази вечер Ди Паоли просто цъфтеше. Черните ѝ очи блестяха като звездите, увиснали сякаш току над осветената палуба. Те горяха със същия тайнствен пламък като онзи на огромния смарагд, който като че ли бе прекалено тежък за изящния ѝ пръст.

Импресариото на Франческа, Луиджи Ризо, който със своите увиснали мустаци приличаше на морж, с наслада изпи безброй чаши вино. Бъртрам Фийлдс, който също щеше да отплава с тях, се появи както винаги спокоен и самоуверен, и не даде на репортерите почти никаква информация. Ди Паоли обаче по изключение бе благосклонна към обсипващите я с въпроси за личния ѝ живот любопитни репортери.

— Госпожице, този изключително красив пръстен... това означава ли годеж?

Франческа дори задалият въпроса мъж с една от своите тайнствени усмивки в стил Ботичели.

— О, не! Това не означава... всъщност още нищо.

Те се хванаха за това кратко колебание.

— Вярно ли е, че този смарагд е подарък от един мъж от Калифорния?

— Той е подарък от... един приятел.

— Господин Морган по целия път до Остин ли ще ви съпровожда?

Ди Паоли за момент се усмихна малко измъчено, а очите ѝ едва доловимо потъмняха.

— Защо не попитате него!

Стив Морган изглеждаше отпочинал. Носеше безупречно скроен тъмен костюм, под чието сако се подаваше богато украсена брокатена жилетка. Той дари репортерите с една от своите цинични усмивки.

— Пътувам до Тексас по работа, господа.

— Сделките на господин Гулд ли? — попита един репортер, очевидно бе по-дързък от останалите.

Стив повдигна едната си вежда.

— Господа, господин Гулд сам се грижи за сделките си, както аз за моите. И сега ако ме извините...

— Кога се очаква съпругата ви да се върне в Щатите, господине?

Въпросът идваше от рошав млад мъж с нагла усмивка.

— Когато тя реши.

Изражението на Стив Морган не се бе променило. Той дори бе отвърнал с леко поразвеселен тон, след което с вежливо кимване с глава бе отминал. Репортерите продължаваха да се тълпят около примадоната, обект на огромното им, нестихващо любопитство.

— Госпожице Ди Паоли... простете за въпроса... — една доста безцветна журналистка, стояща до нея, попита с тих глас: — Навсякъде се показвате в компанията на господин Морган... вярно ли е, че сте влюбени един в друг?

Франческа отвърна с дистанцирана и същевременно почти чувствена усмивка.

— Той обича компанията ми, а и аз неговата.

— Но той... носят се слухове, че възнамерява да се раздели със съпругата си — без да се смути, продължи жената, спомняйки си наставленията на своя редактор.

— Един джентълмен оставя на съпругата си да реши, дали да се разведе — когато принцесата се надигна и вежливо отпрати всички, в гласа ѝ имаше упрек.

Един щастлив ден не само за репортерите, но и за любителите на скандали и клюкарите.

— Забелязахте ли как собственически държеше ръката му?

— Ах, как само я гледаше той! Скъпа моя, кълна се, тези тъмносини очи върху загорялото му лице могат да накарат човек да потръпне...

— Каква божествено красива, каква хармонична двойка! — въздъхна някаква сантиментално настроена жена, докато по-малко

сантименталната ѝ съседка важно шепнеше:

— Забелязахте ли, че тъст му, сенатор Брандо... сигурно го познавате, тази вечер отсъстваше? Доста... странно, не намирате ли?

Сенатор Брандо, който същия ден, но по-рано се бе сбогувал със Стив, умишлено се бе отказал от това празненство. Само преди няколко месеца, когато съпругата му и дъщеря му заминаваха за Европа, той сам бе дал подобно. И ако днешното му отсъствие бе дало храна за най-различни предположения, то присъствието му би значело, че той е съгласен зет му да вземе със себе си своята любовница на едно пътешествие по море. А честно казано, изпитваше и известен страх от гнева на Соня, който неизбежно щеше да се стовари върху му, в случай че стореше нещо подобно. Що се отнася до Стив, надяваше се, че зет му знае какво прави.

Както Франческа Ди Паоли, така и Стив Морган бяха забележителни личности. Където и да се появяха, където и да бъдеха видени, винаги ставаха обект на клюки. И сякаш това не бе достатъчно, тя гордо показваше бижутата, подарявани ѝ от Стив. Само пръстенът със смарагд навярно струваше цяло състояние. Подобни подаръци един мъж правеше или на годеницата, или на съпругата си. „Какво ли би казала Джини?“

— Ако Джини очаква от мен да се държа като женен мъж, то и тя трябва да се държи като омъжена — свивайки рамене, доста многозначително бе забелязал Стив. И тъй като със своя вял протест бе изпълнил дълга си, сенаторът не отвори повече дума за това.

„Франческа“ бе започнал своето плаване. Празненството на борда отдавна бе свършило, когато Брандо се оттегли в работния си кабинет, за да напише на чаша уиски още едно писмо до жена си. Той бе видял плановете на кораба и бе запознат с разположението на кабините му и тяхното обзавеждане, известни единствено на малцината избрани гости, получили правото да се качат на борда. Великолепната каюта на госпожица Ди Паоли, боядисана специално за нея в любимите ѝ цветове, граничеше с доста оскъдно обзаведената каюта на собственика на кораба.

Лекото полюшване на платнохода, докато напускаше пристанището, а изчистените линии на носа му се насочваха към

открития океан, придаваше нова прелест на прегръдките им.

Всяко движение повличаше следващото, телата им се притискаха едно към друго, разделяха се и отново се събираха. През отворения люк върху леглото падаше мека светлина, а пръстите на Стив следваха очертанията на лицето ѝ, съвсем леко, сякаш искаше да ги запечата в паметта си.

— Имаш най-съвършеното, най-красивото лице, което някога съм виждал, любов моя. Като на някоя порцеланова мадона. А косата ти е като коприна...

Звучеше така, сякаш я откриваше за първи път... или сякаш се сбогуваше и Франческа бе обзета от внезапен страх. Едновременно с това бе ядосана на Стив, който толкова лесно можеше да си тръгне, след като се бяха любили. Дори комплиментите му бяха вяли, почти иронични. Можеше ли да го накара да я обича истински? Тук, на този кораб сред океана, Стив не можеше да си тръгне и забързан нанякъде, да я напусне. Изкушаваше я дръзката мисъл да изпита чувствата му, да разбере колко далече можеха да стигнат те двамата. Подобна мисъл бе едновременно плашеща и примамлива.

Тя бавно отвори очи, за да надникне в неговите.

— А ти? Чух как някой каза, че си бил пират... корсар. Ами ако ме отвлечеш? Мисля, че ще ми хареса... да избягам някъде с теб, някъде, където никога не съм била, в някоя дива, примитивна страна, където никой не знае кои сме. Защо не ме вземеш със себе си в Мексико? Разказвал си ми, че някога Мексико е било твоя родина. Бих искала да видя как изглежда, моля те, Стефано, моля те! — тя започна да го целува — страстно, умоляващо. — Кажи ми, че ще размислиш... все още имаме време, нали? Просто едно по-продължително пътуване... молила ли съм те някога за нещо?

— Всичките женски хитрости на този свят няма да ти помогнат да ме убедиш! — тросна ѝ се Стив, но тя усети как пръстите му се плъзнаха нагоре по гърба ѝ, за да се заровят в копринената коса.

Тя се притисна още по-плътнo към него, усещайки повдигането и спускането на кораба върху вълните и преди да го целуне, прошепна:

— Моля те!

Той отвърна на целувката ѝ почти грубо, заглушавайки възмутеното ѝ възклицание. Целуваше я отново и отново докато дъхът ѝ почти секна и младата жена се почувства като удавница. Тя го

прегърна сляпо, а забравата погълна всичко, освен насладата, която ѝ даряваше Стив, когато я любеше...

Сенатор Брандо изпрати още едно писмо на съпругата си, съпроводено с изрезки от вестниците, съдържащи статии за заминаването на „Франческа“, така че пакетът стана още по-обемист от предишния. Платноходът плаваше покрай брега, следвайки курс на юг. Вятърът бе отличен и „Франческа“ постигаше рекордни времена.

Бъртрам Фийлдс установи, че принцесата разцъфтява от ден на ден и тайно започна да се безпокои, но не се решаваше да предприеме нищо друго, освен да мърмори:

— Бъдете предпазлива, принцесо. Вашият бандит не живее според всеобщите правила.

Единствено Констанца имаше куража да бъде искрена със своето „момиченце“.

— На път сте да се влюбите. Не, мен не можете да заблудите. Не забравяйте, че съм била ваша бавачка още когато бяхте хей толкова малка! Мислите ли, че не съм ви наблюдавала заедно с останалите деца и не съм забелязала разликата? Дълго време се надявах, че все някога ще попаднете на мъж, който ще направи от вас своя съпруга. Но този... всичко това не ми харесва — женен мъж! Трябва да бъдете предпазлива, скъпа моя.

— Не съм глупачка, Констанца! — гласът на Франческа, отначало остър, сега стана по-мек. — Но той наистина е по-различен от останалите. Всички те бяха глупаци, толкова глупави... а моят лош бандит, едва сега наистина започвам да разбирам, що за човек е. Той има нужда от жена, която стои на собствените си крака, а не се е вкопчила в него, опитвайки се да го обвърже. Аз съм точно такава! Той не ми повтаря подобно на останалите мъже: „Обичам те, обожавам те, Франческа, ще умра, ако не мога да те имам!“ Не, не казва нищо подобно, но все пак не се преструва, че е безразличен само за да ме дразни. Започва да се влюбва в мен... по-късно пак ще говорим за това, Констанца! Както и за много други неща. Той не гледа на мен като на едно хубаво същество, което може да му дари физическа наслада... уважава интелигентността ми и това, че сама съм си пробила път в живота. Мисля...

— Вие сте влюбена — изнурено рече възрастната жена, а Франческа поклати глава и постави ръце на коленете си, както бе правила някога като малко момиченце, когато някой я смъмреше.

— Не! Не съм влюбена! Това значи... сега вече не си играем и мисля, че скоро ще се види, кой от двамата ни е по-силен и кой пръв ще отстъпи... а аз се питам, Констанца, когато това се случи — после какво? Разбираш ли? Имам моята музика, която е всичко за мен, която е моя живот! А той е мъж, който иска и трябва да има свой собствен живот — как ще завърши всичко, ако някога с нас се случи нещо подобно? Тази любов, от която толкова се боя? — тя разпери ръце в израз на несигурност. — Ах, Констанца, моля те, не ме мъбри! Засега е достатъчно, че ни е... че ни е приятно един с друг, а може би и нещо повече. Виждаш ли, аз също го желая и не искам да го пусна да си отиде... още не!

— А съпругата му, на която е дал обет пред Бога? Забравихте ли, че той принадлежи на нея, когато казвате, че не искате да го пуснете да си отиде?

Гласът на възрастната жена бе непреклонен. Черните ѝ очи сърдито се взираха в тези на Франческа и забелязаха първите признаци на припламващия гняв.

— Съпругата му? Пфу! — Франческа скръцна със зъби. — Не заслужава да има мъж, когото не може да задържи! Защо е заминала за Франция? Защо не се връща? Ако Стефано истински я желаше, щеше сам да замине, за да я върне, вместо да бъде сега с мен. Той така постъпва.

— Значи мислите за женитба, права ли съм? Когато той се разведе със съпругата си заради вас, какво после? Мислите ли, че ще се ожени за вас, глупаво, твърдоглаво дете? Готова ли сте да се откажете от всичко, да надобелеете и народите много деца?

Франческа рече троснато:

— Кой говори за женитба? Мисля за настоящето, за мига! За момента това, което открихме един в друг, ни стига!

Климатът в мексиканския залив бе горещ и влажен и когато бързият китайски платноход остави пасажерите си недалеч от Матаморос — на Франческа неочаквано ѝ се бе удало да убеди Стив да

прескочат за малко до Мексико — принцесата имаше чувството, че дрехите ѝ лепнат на гърба.

— Предупредих те, скъпа. Пътуването до хасиендата на моя приятел в Монтерей е изморително. Сигурна ли си, че не би желала да се откажеш и заминеш за Ню Орлиънс?

— Свикнала съм с жегата. Констанца също. Дано успееш да наемеш достатъчно коли за багажа ми.

Господин Фийлдс бе слязъл от борда в Ню Орлиънс, за да подготви представленията ѝ в града. Франческа изпита облекчение, защото много добре си представяше, как той се мръщи и се оплакваше от жегата и храната в този мизерен град. Тя бе решена да докаже на Стив, че е от типа жени, които могат да се справят с всякакви трудности и неприятни ситуации.

— Това ли е наистина нашата страна, Стефано? Цяло Мексико ли е такава?

— Матаморос е съвсем близо до границата, за да е типичен мексикански град, сладка моя. Затова си помислих, че навярно би пожелала да посетиш хасиендата на моя приятел.

Тя внезапно съжали, че го е убедила да промени плановете си. Когато Стив облече онези груби дрехи, каквито носеха на Запад и препаса оръжието си на кръста, на Франческа ѝ се стори, че той нарочно се бе преобразил в някакъв непознат. Бе се погрижил за подходяща храна — най-добрата, която можеше да се намери в този наистина мръсен град, но когато неочаквано бяха спрени от някакъв капитан, поздравил Стив като стар познат, тя наистина се разтревожи. По време на последвалата размяна на реплики, от която не разбра нито дума, Стив напълно я бе забравил.

Събуждайки се на следващата сутрин, изпотена и измъчена от жегата, тя се разгневи още повече, защото научи, че още съвсем рано сутринта Стив излязъл с онзи капитан Олтмън.

— Бе облечен като бандит, с два пистолета, не един — мърмореше Констанца. — Какво ужасно място!

— О, млъкни! — гневът правеше гласа ѝ по-груб от обикновено. — Не цяло Мексико е такава... а и той скоро ще се върне.

Но Стив се върна едва късно следобед, а по челото му имаше бръчки, от които Франческа се бе научила да се пази.

В този момент самата тя бе изключително ядосана. Тя престана да обикаля като обезумяла нагоре-надолу из стаята, за да го погледне с изпълнените си с жлъч, тъмни очи.

— Бях отгатък границата, в Браунсвил — рече той, за да изпревари гневните ѝ въпроси. — Съжалявам, Франческа, срещнах няколко стари познати.

— Ти... ти съжаляваш? Но аз...

Той я прекъсна наред думата и сухо рече:

— Съжалявам също, че те доведох тук. Непростимо бе да не проуча обстановката. Навсякъде върлува тиф.

Изглеждаше загорял от слънцето и уморен, а гласът му внезапно бе прозвучал унесено, сякаш говореше на себе си.

Франческа забрави гнева си и се хвърли към него, но Стив нетърпеливо я отблъсна, а гласът му прозвуча грубо:

— За Бога! Говорих с един човек, който бе болен от тиф, той умря... по дяволите, едва по-късно научих от какво е умрял. Не се приближавай, докато не се изпера и изкъпя. Разбра ли?

Тя с нежелание се отдръпна в другия ъгъл на стаята, наблюдавайки с копнеж как сваля прашните дрехи и ги хвърля на купчина на пода, без да обръща внимание на хихикащата млада жена, която донесе вода, за да напълни цинковата вана.

— Дай да ти помогна... ще ти изтъркам гърба, Стефано. Всичко това е толкова глупаво! Всички тези предпазни мерки само защото си говорил с някакъв мъж...

— Който след това умря от тиф. Стой настрана, Ческа, докато се измия, говоря напълно сериозно!

Тя все още го гледаше невярващо.

— Но ти... нали не се връщаме? Тъкмо сме пристигнали. Можем да отидем някъде другаде.

— Разбира се, че се връщаме и то веднага, след като камериерката ти опакова багажа! — гласът му бе станал суров и непреклонен. — Ако ти доставя удоволствие, можеш да спориш с мен през целия път до кораба и после до Ню Орлиънс. Но преди залез-слънце ще напуснем това място.

Той излезе от ваната, водата капеше по пода и Франческа механично му хвърли една кърпа. Все още се опитваше да осъзнае, че думите му бяха изречени напълно сериозно.

Разгневена, тя се улови, че си задава въпроса, как ли би реагирала съпругата му.

7.

Вирджиния Морган се завърна от своето спонтанно и твърде неприятно пътуване до Испания и както очакваше, бе посрещната хладно, и с неодобрение от мащехата си.

Джини изглеждаше бледа и уморена и дори не си бе направила труда да свали дългото си кадифено палто, но Соня бе прекалено ядосана, за да забележи това.

— Значи най-сетне се върна? А къде е красивият ти матадор? Очаквах да го довлечеш, вкопчен за полата ти.

Соня бе изключително раздражена и отначало доведената ѝ дъщеря не отвърна нищо. Вместо това тя свали модната си шапка, отегчено я хвърли на стола и остана с палтото, сякаш още трепереше от студения въздух навън.

— Той реши да остане в Мадрид. И няма, защо да ме гледаш така, Соня! Нямахте нищо лошо в това, че той предложи услугите си да ме съпроводи до Испания. Беше дори безупречен джентълмен, с изключение на един-единствен път, когато се наложи да го поставя на мястото му! — погледът на Джини се плъзна от бюрото към прозореца, пред който седеше Соня, занимаваща се с кореспонденцията си. — Има ли новини за мен? Пристигна ли нещо, докато ме нямаше?

— Твоите изискани кавалери идваха почти всеки ден, за да се осведомяват, кога ще се върнеш — запъна се Соня, странно напрегната. — Разбира се най-вече граф Д'Арланжан, той бе много загрижен! А също и младият английски херцог, с когото всеки ден излизаше на езда, помниш ли? Разбира се, има и писмо от съпруга ти. Пристигна един ден след твоето заминаване. Най-отгоре на масата е. Защо не седнеш да го прочетеш?

Джини си възвърна самообладанието, повдигна едната си вежда и се приближи към бюрото, опитвайки да скрие нетърпението си. Соня криеше нещо! И защо писмото на Стив бе толкова дебело? По дяволите Стив... и Соня с нейните превзети, самомнителни действия! Сядайки, Джини небрежно рече:

— Откога наричаш Стив мой съпруг и при това с подобен тон? Честно казано Соня, ти си почти толкова неприятна, колкото и той. Само една страница... — докато разкъсваше плика, тонът ѝ се промени. Тя съвсем забрави, че Соня я наблюдава и ядосано прехапа устни. — Със същия успех можеше изобщо да не пише!

— Навярно е имал много работа — но Джини попиваше невъзможните драсканици на Стив и не долови иронията в гласа на Соня.

Не пишеше нищо друго, освен че постепенно започвал да се отегчава от Ню Йорк и възнамерявал скоро да се върне в Калифорния. Не споменаваше, че му липсва, че би желал тя да се върне. Напротив, вежливо бе добавил, че се надявал Джини да се забавлява добре и, че без колебание можела да се обърне към банката, ако имала нужда от повече средства.

Защо писмата му винаги бяха толкова кратки, делови и толкова хладни? Възможно ли бе изобщо да не му липсва? Дали не се радваше, че я е отстранил? През последните месеци бе дала свобода на фантазията си. Бе очаквала, че той ще я последва и почти насила ще я върне у дома. Бе ѝ липсвал и дори подобно на някоя глупачка бе плакала за него. Мисълта за него засенчи всичко, въпреки че през цялото време се бе преструвала, че безумно се забавлява. Дори в Русия... а от него пристигаха единствено тези нищо не казващи, сухи писма, при това нередовно. И пари. Дали всичко не бе, с цел да я задържи по-дълго далеч от дома?

— Е, какво пише той? Или е тайна?

Защо гласът на Соня бе толкова... толкова странен? Почти самодоволен?

— Разбира се, че не е тайна, напротив, вътре няма абсолютно нищо, което да не може да прочете и последния прислужник! Стив пише само, че възнамерявал скоро да се върне в Калифорния.

— Ах, така ли? — вече не можеше да не забележи злъчния тон в иначе толкова милия и спокоен глас на Соня. — Тогава вероятно по-късно е променил намеренията си. Получих няколко писма от баща ти с по-късна дата, според които съпругът ти вече бил на път за Тексас.

— Тексас? — Джини не знаеше, защо повтори тази дума, може би, за да спечели време. Имаше нещо в погледа на Соня, някаква

стоманена нотка в гласа ѝ, които я караха да бъде нащрек. Тя остана мълчалива и подозрителна, докато Соня не продължи сърдито:

— Мисля, че ще е най-добре сама да прочетеш писмата на баща си. Ще се убедиш, че той не е дори наполовина толкова сдържан, колкото изглежда е Стив. Подредила съм ги по дати, а вътре има някои изрезки от вестници. И, за Бога, свали това палто! Става ми горещо само като те гледам!

— Предпочитам да остана с него, благодаря. След Испания в Париж ми се струва малко студено.

Джини бе отговорила съвсем механично, вече протягайки ръка към натрупаните едно върху друго писма и сгънати изрезки от вестници.

— В такъв случай ще поръчам горещ чай или би предпочела шери? Не се смущавай от мен, няма да те прекъсвам.

Всъщност, щом започна да чете, Джини напълно забрави присъствието на Соня. Чувстваше как ѝ става все по-студено, а понякога буквите и цели думи така се сливаха, че тя трябваше да се взира, за да успее да ги разчете.

Писмото на баща ѝ звучеше гневно, а и той въобще не бе подбирал изразите си. Как бе могъл да повярва на всичко, което жълтите вестници пишеха за нея? На цялата тази помия, разпространявана от злъчните стари клюкарки?

Джини за миг вдигна поглед, за да изрече на глас мислите си, но Соня се намръщи.

— Ключки? Какво смяташ, ще си помислят хората, когато разберат, че си прекарала една седмица в имението на някакъв твой обожател — само вие двамата? Или цяла седмица сама в Лондон? Но щом ненавиждаш ключките, тогава вниманието, което вестниците в последно време отделят на съпруга ти, не би трябвало да ти направи никакво впечатление.

С неволно рязко движение Джини остави строгото писмо на баща си настрана и започна да разлиства един от вестниците.

Хвалебствия за нюйоркския дебют на някаква оперна певица, която се кичеше с титлата принцеса... дълъг списък от изискани гости, взели участие в някакъв прием, даден от предприемача Бъртрам Фийлдс.

А след това, докато бърчеше нос, прочитайки името на един вестник, погледът ѝ попадна на заглавието:

„УИКЕНД В ИМЕНИЕТО НА ДЖЕЙ ГУЛД ЗАПОЧВА С ИСТИНСКА ОГНЕСТРЕЛНА
БИТКА“

Това минаваше всички граници! Избухливият темперамент на Стив му бе изиграл лоша шега. Но там имаше и някои други изрезки. Дори една-две доста неясни фотографии.

„Ди Паоли със своя неизменен кавалер на конни надбягвания... както можеше да се предположи, прекрасната госпожица Ди Паоли се появи на празненството на Вандербилд в компанията на най-младия милионер, Стив Морган“

„Кой ли нов, богат обожател постоянно затрупва оперната принцеса с бижута, правещи красотата ѝ още по-ослепителна? Госпожица Ди Паоли пренебрегва ястията на нашия красив град заради вечеря на свещи с някой си господин С.М. Дали това не е любов?“

— Това са подли, мръсни клюки... всичките! — Джини захвърли настрани изрезките от вестници, които се разпиляха по пода. — Учудвам се, че баща ми си е направил труда да изпраща тази... тази помия! Някаква италианска певица... навярно някоя дебела стара крава със скрибуцащ глас! Стив никога не би...

— Навярно си пропуснала описанието на външността ѝ и затова си толкова прибързана в оценките си! И как смееш да обвиняваш баща си, че се занимава с клюки? — Соня бе повишила глас и с усилие съдържаше гнева си. — По-добре прочети последните две писма, Джини. Навярно от тях ще разбереш, защо съпругът ти толкова открито преследва чужда жена... кръщава кораб, на нейно име, дава вечеря на борда му, поканвайки всички знатни личности на Ню Йорк, и

й подарява огромен смарагд, гордо носен от нея пред погледите на всички!

Джини скочи, опря ръце на кръста, а от зелените ѝ очи хвърчаха искри.

— Знам, защо ми разказваш всичко това... искаш да ме уплашиш... Ах, този мръсник! Опитва се да ме накара да ревнувам, това е!

— Вирджиния! Бих желала в мое присъствие да си мериш приказките! А ако смяташ, че Стив цели само да те дразни, защо да отива толкова далече, като практически отвлича тази госпожица Ди Паоли? — долавяйки трескавите пламъчета в очите на Джини, горящи като въглени върху бялото ѝ лице, Соня умишлено и добре пресметнато добави: — Навярно се надява, че ще решиш да поискаш развод? Една от тези репортерки намеква нещо подобно. Тя цитира твоята съперница, която каза, че един джентълмен предоставя на съпругата си да реши дали да се разведе.

Още в същия миг Соня се запита дали не е отишла прекалено далече, защото Джини неочаквано рухна върху стола. Ноздрите ѝ потръпваха, сякаш се задушаваше.

— Това не е истина! Той не я обича! Стив не е способен да обича никоя жена...

— Не оправдавам държанието му. Изобщо! Но Уилям изглежда е на мнение, че...

— Каква ирония! — Джини горчиво се изсмя. — Представи си, именно баща ми сега защитава Стив! И всички упреци са насочени по мой адрес, само защото случайно съм се родила жена!

— Твоето държание също не бе безупречно — остро рече Соня. — А честта на една жена...

— О, Боже! Спести ми поне това!

— Добре. Няма да кажа нищо повече — гласът на Соня звучеше доста хладно, тя не можеше повече да скрие гнева и раздражението си. Докато отпиваше от чая си, чашката и чинийката ѝ дрънчаха. — Разбира се, трябва да направиш онова, което ти харесва, както винаги си постъпвала! Но що се отнася до мен, вече съм си запазила билет за връщане. Единствената причина още да съм тук е, че исках да говоря с теб. Нямахте те цели два месеца и сериозно започнах да се питам дали изобщо възнамеряваш да се върнеш в Париж.

Джини отново се изправи, сякаш не можеше да остане седнала. А когато младата жена се наведе над писалището, вкопчила пръсти в него, Соня се запита дали доведената ѝ дъщеря е разбрала дори и една-единствена дума. Бе станало невъзможно да се говори с Джини.

Младата жена се взираше в една дълга статия, лежаща върху най-горното от писмата — прехласнато описание на някаква репортерка за великолепното празненство, състояло се на борда на „Лейди Франческа“ по случай заминаването на платнохода. Значи бе истина! Имаше чувството, че са ѝ нанесли смъртоносен удар и замръзна на място... Не можеше да престане да чете. Погледът ѝ блуждаеше по ситно изписаните, размазани думи. Вярно е... вярно е! Тя продължаваше да чете наум, докато въображението ѝ рисуваше картини, правещи всичко още по-болезнено. Стив, прегърнал тази жена, се усмихване към Джини. „Един джентълмен предоставя на съпругата си да реши дали да се разведе...“ Смарагдът блестеше като огромно око, когато италианката поставеше длан върху ръката му със собственически жест — толкова ли сигурна бе вече тя, тази Ди Паоли, или както там се казваше? А той... той ѝ предоставяше цял кораб, при това с такъв небрежен жест, сякаш ставаше дума за някоя малка яхта и плаваше заедно с нея по целия път до Тексас. Толкова открито да парадира с евтината си афера... но наистина ли бе само любовна авантюра? А, ако все пак Стив бе способен да се влюби в някоя жена?

— Джини! — гласът на Соня звучеше леко раздражен. — Чу ли изобщо какво ти говоря? Попитах те какво смяташ да правиш?

Джини се обърна толкова рязко, че палтото ѝ се закачи на ръба на масата и мекият плат се скъса. В този момент, когато силуетът ѝ се очерта на фона на прозореца...

На Соня изведнъж ѝ просветна. Тя възкликна, а Джини неволно вирна опърничавата си брадичка. Тя вече не се опитваше да се загърне в палтото си.

— Да! Очите не те лъжат, за съжаление, съм бременна.

Соня бе пребледняла като платно. Отваряше уста, но не можеше да произнесе нито дума.

— О, за Бога! Мислиш ли, че и сама не бях разстроена, когато научих? — въпреки привидно самоувереното си държание Джини бе започнала да кърши ръце: — През всичките тези години... знаеш ли

колко доктори съм обиколила, за да разбера дали съм безплодна или не? А след това трябваше да се случи... в най-неподходящия момент!

— О, Джини!

— О, *Джини* — това ли е всичко? Всъщност очаквах словесен порой за това, че накрая всеки грешник получава заслужено възмездие! Никога нямаше да узнаеш, ако аз... ако имах достатъчно кураж. Не прекарах цялото това време в Испания... всъщност ходих в Швейцария, тъй като научих, че там имало някакъв прочут лекар, който... Но не можах да го направя! То... то вече мърдаше, въпреки че сторих всичко възможно — тесни корсети, дива езда, дори танците, които ти така не одобряваш! Всичко се оказа безполезно, както сама виждаш. А освен това вече не съм в онзи стадий, когато лесно може да се скрие... ще стана кръгла като топка... и на всичко отгоре това! Какво да направя?

— Само ако ми бе казала! Да ми беше намекнала! О, небеса!

Соня скочи, извън себе си от вълнение. Импулсивно изпита желание да се спусне към Джини и да я вземе в прегръдките си, но разумът я възпря, налагайки ѝ да запази спокойствие.

— Защо мислиш се преместих в самостоятелно жилище? Не исках да узнаеш! Никога не ми е прилошавало, мислех си само, че навярно ям прекалено много... чак до заминаването ми за Русия! Граф Черников ми откри каква е работата.

— Какво да правим? — този път въпросът идваше от Соня. Тя мръщеше чело, а в порцеланово сините ѝ очи бушуваше хаос от чувства. Виждайки, че Джини я е зяпнала, сякаш изпаднала в нещо като транс след дивия изблик, Соня направи още един опит. — Джини, моля те, не ме разбирай погрешно! Но трябва да има начин... щом никой не знае... казала ли си... — тя прехапа устни, но не виждаше начин да зададе въпроса си така, че да изглежда по-безобиден, затова бързо добави: — Казала ли си на бащата на детето, което носиш? Може би... може би, ако се разведеш с мъжа си...

Джини избухна в истеричен смях, който веднага премина в поток от сълзи. Тя отново се бе вкопчила в ръба на писалището и накъсаните ѝ от хълцането думи бяха толкова задъхани и неясни, че Соня едва успяваше да ги разбере.

— Бащата! Мислиш ли, че аз... о, мили Боже! И ти ли? Щом дори *ти* мислиш така, можеш ли тогава да си представиш, че *Стив* ще

повярва, че детето е негово? А може би вече му е безразлично?

Джини се презираше заради истеричния си пристъп, но не можеше да стори нищо. Отначало това дълго, изтощително пътуване, отчаянието и съжалението, измъчващи я из целия път. През месеците, когато все още можеше да скрие състоянието си, се опитваше да дава вид, че е щастлива и безгрижна, докато от цяло сърце се надяваше на някой „инцидент“, който щеше да я избави от всички грижи. А след това... след това бе решила да се върне, в случай че Стив сам не я повикаше обратно.

Никоя от надеждите ѝ не се бе сбъднала и сега се чувстваше като в капан, а отгоре на всичко бе нежелана от съпруга си.

След известно време силите ѝ се изчерпаха и хълцането заглъхна. Соня бе залостила вратата и сега пристъпи към нея. Тя разтърси раменете на Джини, съвсем безуспешно, мърморейки, че било безсмислено да се разстройват и че щели да измислят нещо.

— Само да не бях писала на баща ти, че ще се върна след по-малко от месец! Развалих и договора за наем, но допускам...

— Не бива да оставаш само защото... само защото съм попаднала в безизходно положение — рече Джини в момент на проблясък на предишната енергия. — А освен това, не забравяй какви клюки и сплетни ще тръгнат по мой адрес. Преди малко спомена, че и без това вече хубавичко ме одумват! Така и така бях решила сама да се справя със ситуацията — тя отпи глътка шери от чашата, предвидливо напълнена от Соня и изкриви лице, когато течността изгори разраненото ѝ гърло. — Казах на Пиер... няма нужда да ме гледаш така. Трябваше да разкрия пред някого и Пиер... винаги сме били много близки. Той ме разбира по свой си, мъжки начин! Ще замина с него, а леля Селин ще ни съпроводи. Те имат малък замък на село, достатъчно далеч от Париж, та приятелите да изгубят желание да ме посещават. Там ще родя... а след това ще реша какво да правя.

Възможно ли бе след подобен порой от сълзи Джини отново да стане толкова... толкова хладнокръвно пресметлива? Соня с отчаяние си мислеше, че никога няма да я разбере. Питаше се какво би могла да каже на Уилям и дали изобщо трябва да му се доверява.

Джини я погледна, а зелените ѝ очи, макар и все още влажни от сълзите, бяха като твърди камъни.

— Ами... ами след това? Все още си омъжена жена и детето ти ще трябва да получи нечие име, но... какво възнамеряваш да кажеш на Стив? Или най-сетне ще решиш да се разведеш?

— Да се разведа? — гласът на Джини се бе извисил почти до фалцет, след което очите ѝ се присвиха, придавайки ѝ вид на разгневена котка. — Никога... защо трябва толкова да улеснявам господин Стив Морган? Проклетата да съм, ако се разведа с него... по-добре да горя в пъкъла, отколкото да го оставя на тази жена! Детето, което нося, е негово и той има отговорности към него. Защо да го оставя да се измъкне сух?

Сега, когато първоначалният шок и унижение бяха отминали, гневът ѝ вдъхваше сила и решителност. Само като помислеше, че едва не бе обезумяла от грижи и безпокойство и почти бе намразила собственото си дете, само защото тази бременност щеше да застане между нея и Стив! А в същото време той въртеше любов с друга жена пред погледите на всички!

Отначало се бе опитала да събуди ревността му, знаейки, че той съвсем подробно ще научи за забавленията на Джини и многобройните ѝ кавалери. Дори и когато полугола позираше пред онзи скулптор, го бе сторила, мислейки за Стив и гневната му реакция. Ах, защо бе пропиляла всичкото това време в глупави преструвки?

„Трябваше да си намеря толкова любовници, колкото ми приписват! — трескаво мислеше Джини. — Може би все пак ще го направя!“

Но тя бе вече почти в осмия месец и оглеждайки се гола в огледалото, намираще корема си за отчайващо голям и отблъскващ... да, отблъскващ!

— Джини, скъпа... — гласът на Соня бе изненадващо дружелюбен. — Аз... съжалявам, ако смяташ, че не проявявам съчувствие. Но не разбираш ли колко глупаво си постъпила? Щом си искала да откриеш пред някого случилото си, трябвало е веднага да пишеш на Стив!

— Нищо не разбираш — нещастно рече Джини. — Всъщност изобщо не ми се идваше в Европа. Някога в изблик на гняв бях казала нещо и той ми бе обещал да ме изпрати тук. Тогава... не зная как точно стана, но бяхме започнали да общуваме помежду си като вежливи

непознати! Само ако Стив ми бе казал, че не иска да замина... поне една думичка... но каква полза сега, когато всичко вече е свършило?

— Значи наистина го обичаш? — малко учудено попита Соня.

— Разбира се, че го обичам! Когато не прави или не казва нещо, което ме вбесява! И няма да го оставя на онази италианска уличница!

Соня бе прекалено загрижена и раздразнена, за да изрази съмненията си, когато видя колко решителна и гневна бе станала Джини. По-добре гняв, отколкото отчаяние, особено в нейното състояние. Но тя не можеше да не се запита, как ли ще завърши всичко това. През тялото ѝ премина тръпка на ужас.

Щеше да е ужасно трудно да обясни на Уилям... как ли щеше да реагира Стив? Само Джини да не бе толкова твърдоглава... толкова глупава! Сега тя бе тук, във Франция, бременна в осмия месец, докато съпругът ѝ се мотаеше из Тексас с някаква италианска принцеса!

8.

— Значи не желаш да ме съпроводиш до Ню Орлиънс! — след потока от вулгарни италиански ругатни, гласът на Франческа Ди Паоли бе дрезгав от гняв. — Каж ми, Стефано, коя е жената, с която толкова бързаш да се срещнеш? И не казвай отново, че ставало дума за сделки! Не вярвам на сделки, след които се държиш с мен като с някоя непозната... като с някоя уличница, която след това бързаш да отпратиш! — пръстите ѝ се забиха в страните, а гласът ѝ стана посилен: — Коя е тя? Там ли я срещна, в онзи мръсен град, в който отиваш? Няма никакъв тиф, нали? Ти... кучи сине! Американски варварин такъв! Мислиш, че можеш да се държиш мен като с онези жени, с които обикновено имаш работа?

Тя бе изпочупила всичко трошливо в стаята и сега посегна към сребърната четка за коса върху тоалетната масичка, докато с другата ръка понечи да издере лицето на Стив. Той обаче бе по-бърз. Чертите му представляваха каменна маска. Той стисна китката ѝ и я изви, докато жената не извика от болка и безпомощност.

— Достатъчно! Продължавай да се държиш като уличница и ще се отнасям с теб като с такава. Търпението ми е на изчерпване, разбра ли? Не съм твоя собственост, Ческа, както и ти не си моя. Мисля, че се бяхме разбрали? След няколко часа заминавам, а в случай, че не искаш да отпътуваш за Ню Орлиънс, тогава, по дяволите, прави каквото искаш. За съжаление няма да съм тук, за да стана свидетел на гневните ти пристъпи и крясъците ти на перачка!

— Крясъци... И смееш да твърдиш...

— Крещиш като някоя проститутка, Франческа. Би трябвало запазиш това за сцената и за своите роли.

Думите му неочаквано сложиха край на растящата ѝ истерия и за миг младата жена остана безмълвна.

Стив Морган се взря в нещастното ѝ, подуто от сълзите лице и не усети нищо друго, освен нетърпение, проличало в присвитите му сини очи. Франческа неочаквано забрави гнева си. Гордостта и гневът ѝ бяха изместени от страх, който я накара да изхлипа. Престана да се

съпротивлява на болезнената му хватка и се престори, че припада, така че мъжът се видя принуден да я притисне към себе си.

— Стефано! Не ми говори така! Не ме гледай, сякаш нищо не означавам за теб... сигурно разбираш защо съм толкова гневна? Отначало не искаше да ме докосваш заради тифа. А после изведнъж тези сделки, които са толкова неотложни, че не можеш да ме изпратиш до Ню Орлиънс. А ми бе обещал! Каза, че ще прекараме известно време заедно, не можеш да отречеш! А аз... не е в стила ми да моля някой мъж, но ти започна да се отнасяш с мен, да говориш с мен, сякаш... О, проклетие! Защо поне не бъдеш искрен?

* * *

Доста след като се бе разделил с Франческа и му се бе удало да прогони от мислите си топлото ѝ гъвкаво тяло, вече в лодката, която щеше да го откара нагоре по „Сабина Ривър“ до Браунс Блъф, Стив все още си спомняше думите ѝ.

Вперил поглед в мътната зелена вода, той имаше предостатъчно време да си мисли за Джини. Джини, която бе изричала абсолютно същите думи, хапейки устни с белите си зъби, докато очите ѝ блестяха, пълни със сълзи. Но как ставаше така, че винаги когато бе замесена Джини, той се държеше като глупаво, обезумяло от любов говедо? Някога беше искрен с нея, но след това помежду им застана гордостта и твърдоглавието. И всеки бе очаквал от другия да отстъпи пръв. Така бе пуснал Джини да замине и бе намерил Франческа, която в някои отношения приличаше на нея и все пак не бе Джини и никога нямаше да бъде. Защото Джини го разбираше прекалено добре. Тя беше единствената жена, на която някак коварно и подмолно се бе удало, така да му влезе под кожата, че той не можеше повече да се избави от мисълта за нея. И безбройните спомени... Беше я отблъснал в стремежа си да скрие от нея тази своя слабост.

Както винаги мисълта за Джини го разстрои. Проклетата Джини! Без съмнение ѝ бе страшно забавно да се мотае из Европа и да се наслаждава на оказваното ѝ внимание. До Стив бяха достигнали слухове, че из висшите кръгове се говорело за нея като за най-новото протеже на император Александър, негова любимка. И все пак след

кратък престой тя отново бе напуснала Русия. Какво я привличаше толкова много към Франция и Испания?

Крайно време бе да се концентрира върху задачата, която му предстоеше. Предизвикателство и възбуда от опасността — може би точно от това имаше нужда, за да успокои дръзкия и неуморен дявол в кръвта си. Защо да не си го признае? В последно време му бе дошло до гуша от игрите на цивилизования свят.

Стив си наложи да престане да мисли за Джини и започна да свързва сведенията, на които случайно бе попаднал, с онези, получени от Бишоп. Джим не би одобрил неочакваната промяна на плановете му, но какво значение имаше това, по дяволите, когато в крайна сметка резултатът бе какъвто го желаше? Значи, нямаше да се появи в Барок като един наконтен милионер от Изтока с госпожица Ди Паоли като примамка за съдията Никола Беноа. Ако се наложеше, можеше да използва тази хитрост по-късно. Но срещата му с капитан Олтмън, стар приятел от дните в Хуариста, му бе дала възможност да се промъкне направо във вражеския лагер... ако и да бе рисковано. Бе свикнал да живее сред опасности, а този шанс не бе за изпускане. Най-лошото беше — тази мисъл извика усмивка на устните на Стив — че вече не понасяше да му се заповядва и бе свикнал да действа на своя глава. Във всеки случай, в това начинание рискуваше единствено собствения си живот, а този риск, както сам преценяваше, не бе твърде голям.

Щеше да се свърже с някакъв мъж на име Рефухио Орта, по прякор Чучо, женен за индианка от племето на команчите и работил някога за Дейв Медън.

Стив прехвърляше през ума си оскъдните факти, с които разполагаше. Рефухио бе женен за жена на име Тересита, вдовица на някакъв войн — команч, но произхождаща от племето кадо. След залавянето на Дейв и след като му отнели ранчото, уж заради неплатени данъци, Чучо избягал с жена си сред блатата около езерото Кадо, място, където преди войната се криели избягали роби, а сега размирници и хора извън закона. Капитан Олтмън го бе завел при брата на Чучо, който преди да издъхне от тиф пред очите на Стив, му бе казал, как да се свърже с Рефухио.

Но Матаморос бе вече на две седмици и половина път зад него и Стив почти бе забравил за тифа и опасността от зараза, на която бе

изложен, докато през един зноен следобед не бе връхлетян от първите пристъпи на треската.

Малката лодка, по-бърза и незабележима се от някой голям речен кораб, вече бе съвсем близо до Браунс Блъф, така че внезапното решение на Стив да слезе на брега не събуди никакви подозрения.

Лодкарят, един мълчалив кейджун на име Гастон с набраздено от бръчки, младежко и едновременно старческо лице, безразлично сви рамене.

Вече му бе платено, при това в злато и той предполагаше, че пътникът му е човек, бягащ от закона, който е принуден да пази плановите си в тайна. Дали тук или в Браунс Блъф нямаше никакво значение. Този синеок, брадат мъж, носещ оръжието си така, сякаш бе част от него и който освен това отлично говореше френски, очевидно добре знаеше къде отива. Гастон не искаше да знае нищо. Обичаше да си казва, че е миролюбив човек, който си гледа добре работата, разбира се срещу известно заплащане. Ако някой го попиташе за клиентите му, били те мексикански селяни или пък подозрителни мъже бягащи от закона, Гастон никога не бе видял и не бе чул нищо. На плещите му лежеше семейство, а той бе беден човек, който трябваше да изкарва прехраната си, транспортирайки стоки надолу и нагоре по реката. Понякога, когато му платяха добре, превозваше и хора. Защо не? Житейският му принцип беше: всеки трябва да гледа себе си и да остави другите на мира.

Той доближи лодката до едно удобно за слизане място под чворест кипарис, чието изкривено стебло висеше току над водата. Гастон безучастно наблюдаваше пътника си, който скочи от лодката и се приземи в тинята, която стигна почти до ръба на ботушите му. Този тук бе необикновено мълчалив и въпреки привидното си спокойствие, изглеждаше доста опасен. Човек, който привличаше неприятностите като магнит, ако те не произлизаха от самия него. Пътуваше без багаж, сякаш готов да отпътува по възможно най-бързия начин...

Е, това вече не го засягаше! Лодката безшумно изчезна зад един завой на лъкатушещата река и Стив ругаейки се измъкна от тежката, лепкава кал и потърси подслон под дърветата, растящи покрай брега.

Все още бе горещо — задушен, зноен следобед. Гастон бе свалил дори ризата си, а Стив стоеше навлечен и трябваше да стиска зъби, за да не се разтракат. Продължителна тръпка разтърси тялото му и докато

се препъваше между гъсто растящите дървета, многократно трябваше да спира и да се обляга на някой ствол, докато пристъпът отминеше. След това се появи треската. Стив прехвърляше през ума си симптомите, които бе пренебрегнал. Колко ли време щеше да мине, преди да загуби съзнание? Не помнеше. Но сега, когато разсъдъкът му все още бе сравнително ясен, трябваше да се опита да си спомни посоката, в която да тръгне.

Той отчаяно си пробиваше път, въпреки че не след дълго бе установил, че безнадеждно се е загубил. Това нямаше значение. С настъпването на нощта, ако небето бе ясно, щеше да се ориентира по звездите. Разбира се, в случай че все още можеше да мисли свързано. Пристъпът на тиф се появяваше неочаквано — когато разбра, че има опасност да е заразен, си направи труда да узнае всичко известно за болестта. Но каква полза сега от тези сведения?

Между пристъпите разтърсващи тялото му, Стив се опитваше да прехвърли през ума си всичко онова, което носеше със себе си. Револверът в кобура и онзи в колана. Един нож. Малко пари... не много. Нищо, което да издава самоличността на собственика си, както му бяха вгълпявали някога.

Бе започнала да го боли глава. Слънчевите лъчи, проникващи косо между дърветата в късния следобед, сякаш падаха право върху очните му ябълки, а черепът му бе пронизван от непоносима болка.

Колко ли бе напреднал, откакто напусна главния ръкав на реката? Колко още можеше да върви? Бе съвсем спокойно, един тайнствен, тъмнозелен свят, чието мълчание бе нарушавано единствено от провлачените му стъпки, от тихия шум на течаща вода и малките водни обитатели, които скачаха в реката. Насилваше се да продължи да се движи. В един момент залитна и едва не падна в малко поточе, провиращо се като змия сред все още буйната растителност. Бе проникнал доста навътре в сушата, състояща се основно от блата и мочурища. Само тук-там от застоялата, блатисто зелена вода неочаквано се подаваше някой остров. Стив опитваше предпазливо да се движи покрай водата. Всичко, дори някой невинен дънер, можеше да се окаже алигатор. А освен тресавищата, в които човек изчезва за минути, наоколо гъмжеше от водни змии. На всичко отгоре тези мочурища бяха обитавани от хищници, които нападаха и хора. При нормални обстоятелства той с лекота би се справи с всичко това, но

тъпото пулсиране в слепоочията и пристъпите на треската го правеха беззащитен.

Стив изруга, но гласът му прозвуча като неясно мърморене. Той продължаваше да се движи, падаше, изправяше се с олюляване, за да се спъне не след дълго и отново да падне.

„Пристъпът на тиф се появява неочаквано“. Бе го прочел или чул от някого. Но едно бе да знаеш какво те е сполетяло, а съвсем друго — да накараш все по-слабото си тяло да се подчинява на разума. Болката в главата сега се спускаше надолу по врата и гръбначния стълб. Миг след като бе треперил от студ, изгаряше в пламъци. Започна да кашля като изнемощял от жажда скитник в пустинята. „Пристъпът на тиф се появява...“ изведнъж. Прекалено бързо... Забеляза, че умът му започва да блуждае, но не можеше да направи нищо. По-късно, когато вече нямаше сили да ходи, започна да пълзи. Някакъв дълбоко вкоренен инстинкт му казваше, че не бива да спира, дори след като отдавна бе забравил накъде и защо е тръгнал. Някъде по пътя си бе съблякъл и захвърлил якето. Сега, почти изгубил съзнание, Стив бе неспособен да мисли свързано. Някъде доту течаща вода. Имаше усещането, че тялото му ще бъде разтопено от слънцето, а гърлото му бе толкова сухо, че от него вече почти не можеше да се изтръгне стон. Защо продължаваше да се движи? Къде отиваше? Бе се влачил по корем, но сега силите му се изчерпаха. Лежеше, заровил лице в хладната, влажна растителност, усещайки пулсирането в главата си, което с всеки следващ удар на сърцето му сякаш отслабваше, докато накрая не се разтвори в нищото.

ЧАСТ ВТОРА
ЖЕНИТЕ ОТ БЛАТАТА

9.

— Миси! — гласът на брат й Мат така я стресна, че тя едва не изпусна стария бащин далекоглед, който навсякъде носеше със себе си. — Миси Картър, пак ли клечиш горе на дървото, пропилявайки деня в мечти?

— Мат, разкарай се от там, чуваш ли? Вбесяваш ме, когато се промъкваш като индианец и ме плашиш до смърт! Добре знаеш, че съм тук, какво искаш?

— Трябва да свършиш домашната работа, а не както обикновено да я оставяш на Тересита — рече той.

Но момичето не помръдна от мястото си високо сред клоните и не след дълго Мат си тръгна, свивайки рамене и мърморейки под носа си. Скрито в короната на едно старо дърво с висящи току над водата клони, момичето не обърна внимание на предупреждението на брат си да не закъснява за вечеря. Мат си отиде също толкова безшумно, колкото се бе появил. Мокасините му не вдигаха почти никакъв шум, стъпвайки върху меката, влажна почва. Миси въздъхна. След това стисна далекогледа и леко промени положението си, за да й е по-удобно. Защо Мат постоянно я шпионираше? Имаше нещо в него, което можеше да я вбеси, макар и да знаеше, че я обича и по свой особен начин се безпокои за нея. Но защо винаги трябваше да й се подиграва за нейната замечтаност?

Миси затвори очи и престана да обръща внимание на орляците комари около себе си. Продължи да мечтае. Обикновено — това бяха любимите й блянове, ставаше дума за самата нея. Виждаше се господарка на огромната плантация, в която бе родена майка й. А и защо този блян да не се превърне в реалност? Във вените на майка й течеше кръвта на Ласите, а Миси бе нейна дъщеря и внучка на добрия стар Том Ласите. Тя имаше много повече права върху плантацията, отколкото злата Тони, носеща фамилията Ласите само защото бе оплела чичо й Джон и се бе омъжила за него, когато той бил вече на средна възраст. Чичо Ник бе казал на Миси, че главата й е пълна единствено с романтични бръмбари, при което благосклонно се бе

засмял, въпреки че ѝ бе доста ядосан, задето отказваше да отиде в онова училище, в което той искаше да я изпрати. Но чичо Ник, въпреки че се мотаеше около Тони, бе обичал малката си доведена сестра, майката на Миси, дори и когато тя била натирена от бащата си. Може би... може би един ден. Миси отчаяно се питаше, защо всичките ѝ мечти се проваляха. Отново си спомни старите истории, които никога не се уморяваше да слуша.

Някога, преди много време, старият Том Ласите видял тази земя — плодородна и дива, и решил да се засели тук. Носеха се слухове, че идвал от планините и бил женен за индианка, заради което индианците кадо не го закачали. Но децата му, казват, били от две бели жени. Едната — англичанка, за която се оженил едва слязъл от кораба и която била майката на Джон Ласите. Тя умряла съвсем млада и Том се оженил повторно, този път за една вдовица от Квебек със син на име Никола Беноа. Преди втората му жена да почине от блатна треска, тя го дарила с момиче — Мелиса Луис, родната майка на Миси.

По това време старият Том имал вече голяма двуетажна къща от бял камък, построена с парите, изпращани всеки месец от семейството му в Англия. Отглеждал захарна тръстика и притежавал роби, обработващи отвоюваната от блатата земя.

Мелиса Луис била негова любимка, преди да се влюби в Жозеф „Джо“ Картие, кейджун от Луизиана, населил се върху тясна ивица земя около блатата.

Върху земята, на която старият Том гледал като на своя собственост, се появили и други заселници, които прииждали насам откакто Тексас станал един от щатите, но той не можел да стори нищо. Когато обаче собствената му дъщеря се залюбила с един беден като просяк кейджун, старият Том се опитал да го убие. Тази част от историята винаги вбесяваше Миси.

Баща ѝ бил добър човек и старият Том немало за какво да се залови. Но как можел да се откаже от дъщеря си само защото била влюбена в мъж, когото той не одобрявал? Ако индианците от блатата не били благосклонно настроени и ако Джо Картие не познавал блатата като джобове на панталона си, навярно Миси и тримата ѝ братя никога нямаше да се появят на бял свят. В крайна сметка дядо ѝ наистина постъпил така, сякаш дъщеря му не съществувала и оставил

плантацията на сина си Джон, а на доведения си син — достатъчно средства, за да може да си позволи да учи на Изток.

Когато се родила, Мелиса Картие не била лишена от нищо. Когато умираше, не притежавала повече от две прилични рокли. Въпреки това, животът ѝ бе минал щастливо и Миси още помнеше грейналото лице на майка си, когато баща им се прибираще в малкия им дом. Сега мама бе мъртва, но от нея Миси знаеше да чете и пише. Мелиса ѝ бе разказвала най-различни, прочетени от книгите истории, които бе донесла със себе си или знаеше от детството си. Подобно на майка си Миси имаше червена коса и зелените очи на Ласите, докато братята ѝ Мат, Хенри и Джо младши бяха тъмни като баща им.

Брат ѝ разправяше, че мечтателността на майка им и романтичните ѝ истории били заразили и Миси. Но когато баща ѝ чуеше как я закачат, винаги ги хокеше да я оставят на мира. След това обгръщаше раменете ѝ и я притискаше към себе си, за да покаже колко я обича.

Миси винаги си мислеше какво би било, ако не се бе появила Тони. Сребристорусата, красива Тони, която вътрешно бе толкова зла и коравосърдечна. За съжаление мъжете не я виждаха такава, каквато бе всъщност. Тя бе развалила всичко. Пое ръководството на плантацията и я превърна в ранчо, сякаш винаги ѝ бе принадлежала. Бе спечелила на своя страна дори чичо Ник, който не одобряваше никого. А и не само него, който бе достатъчно възрастен, за да я познава добре, но и брат ѝ Мат.

Както винаги, когато мислеше за Тони Ласите, по челото на Миси се появяваха бръчки. И въпреки че баща ѝ не обичаше да я чува да ругае, Миси все пак можеше да го каже: Тони Ласите бе... бе вещица! Външно се представяше за друга, но всъщност използваше хората. А когато това бяха мъже, те с удоволствие се оставяха да бъдат използвани. Тони бе нарекла Миси „диво блатно създание“ и се бе опитала да убеди чичо Ник, че трябва да бъде изпратена в някое манастирско училище. Тони не я обичаше, въпреки че пред хората го скриваше зад сладникави превземки. Да, Тони я мразеше, още повече, че знаеше за обичта на чичо Ник към Миси и за това, че той никога не би позволил, някой да я нарани.

Имаше още един човек, който бе прозрял същността на Тони. Миси още повече мръщеше чело, а сърцето ѝ се свиваше от

болезненото чувство, което я връхлиташе винаги, когато мислеше за Рената Медън. Някога Рената бе нейна приятелка. Дейв, мъжът ѝ, бе добър, спокоен човек, който си гледаше работата. Докато не се разчу за побоя в Барок, в който се бил забъркал, убивайки някакви мъже — единият от тях бил войник от Северните щати. Дейв бе тикнат в затвора, а скоро след това Рената изчезна. Сега стадата на Тони пасяха в земята на Дейв, сякаш това и бе целяла, както гневно си мислеше Миси. Как така в крайна сметка всичко ставаше така, както искаше Тони? Миси бе изгубила половината от приятелите си — банкрутирали или умрели, или пък подобно на бащата и братята на Миси, принудени да се откажат от земята си, защото бяха воювали на страната на Юга. Само Тони се бе отървала и дори спечелила от всичко това... също и чичо Ник. Но Миси не обичаше мисълта, че чичо Ник можеше да има нещо общо с тези отвратителни събития. Гражданската война го бе заварила в Бостън. А след това той, подобно на всички останали мъже, се остави да бъде заслепен от красотата и невинното държание на Тони.

Бедният Дейв... с оковани като на животно крака. И Рената... какво се бе случило с нея? Защо толкова неочаквано замина? Веднъж Миси случайно бе дочула Мат и Ханк да разправят, че Рената била видяна в Барок, но когато момичето се намеси с въпросите си, всички замълчаха, а лицата им придобиха непроницаемо изражение. Защо се държаха с нея като с дете и я държаха настрана, въпреки че идната седмица щеше да навърши седемнадесет? На нейната възраст майка ѝ се бе влюбила в баща ѝ! И ако Ханк бе видял Рената в Барок, защо избягваше да говори за това?

Рената беше приятелка на Миси и я бе научила да готви и да бродира с дребни, фини бодове. От нея знаеше дори някои немски думи.

Миси с болка си спомни изпълващия безупречно чистата и подредена къща мирис на топъл, прясно изпечен хляб. Помнеше и уханието на бисквитите и вкусния сладкиш. В ушите ѝ звучеше напевният, спокоен глас на Рената, разказваща за семейството си и малкия им селски имот... и как всички, освен нея, били избити от мъже в сини униформи. Тръгвайки си, нападателите запалили къщата и взели Рената със себе си.

— Сигурно е било ужасно! — Миси бе слушала със затаен дъх, ококорила от ужас зелените си очи. — Но след това Дейв те спасил, нали? — това бе щастливата част на историята. — Дейв и неговият приятел спасили живота ти, като се опълчили срещу всичките онези жестоки мъже, съвсем сами! Колко ли вълнуващо е било! Разкажи ми го още веднъж, Рената. Как се качили на борда като истински пирати!

Тъжният израз, който придобиваха очите на Рената винаги, когато разказваше за семейството си, изчезна и тя отново се засмя, а спомените я накараха да отрони тиха въздишка.

— О, да. Същински пирати! Първо видях приятеля на Дейв. Той изникна на борда с нож между зъбите. Помислих си, че е сам духът на Жан Лафит и така се изплаших, че дори не успях да извикам.

— Това звучи почти като историите, които ми четеше мама. Сигурно си се чувствала като някоя пленена принцеса, спасена от двама авантюристи, фантастично... и тогава Дейв се влюбил и се оженил за теб... но какво стана с неговия приятел, който приличал на пират? Той не се ли влюби в теб? Как се казва? Не си ли го виждала повече?

Спокойните черти на Рената едва доловимо помръкнаха.

— Дейв го наричаше Уит, но съм сигурна, че това не бе истинското му име. А той... той наистина беше авантюрист, но повече приличаше на разбойник, за да мога истински да се влюбя в него. Неспокоен човек, от онези, които обичат да рискуват живота си, защото гледат на рисковете като на игра. Не мисля, че щеше да остане доволен, ако знаеше, че съм убедила Дейв да създаде дом и да зареже делата, с които се занимаваха.

— Но с какво се занимаваха те? Как стана така, че дойдоха да те спасят?

Миси я обсипваше с едни и същи въпроси, но в този момент от историята Рената винаги стисваше устни, отказвайки да продължи. Приятелят на Дейв бил поел по своя път и Рената не го видяла повече. Веднъж се изпусна да каже:

— Мисля, че е убит от французите по време на революцията в Мексико. Той беше от мъжете, които търсят опасността, защото я намират за възбуждаща. Дейв и аз нямаме много, но поне сме щастливи и печелим достатъчно, за да си плащаме данъците и да не се налага да гладуваме. Дейв казва, че на пазарите за добитък във форт

Уърт и Ейбилин, добитъкът ни ще струва по около четиринайсет-петнайсет долара на глава.

Рената бе щастлива и изпълнена с надежди за бъдеще с много деца, които тя и Дейв искаха да имат. Защо нещастията винаги връхлитаха онези, които най-малко ги заслужават? Дейв щеше да гние в затвора до края на дните си, а Рената бе изчезнала, а може би дори и мъртва. Ами семейството на Миси, принудено да води усилен живот сред блатата, подобно престъпници, докато Тони Ласите, която дори не бе истинска Ласите, бе заграбила всичко. Говореше се, че в Канзас добитъкът се търгувал на рекордни цени. Сред блатата също имаше стада с подивял добитък, който пасеше свободно и не беше дамгосван. Но който решише да поеме по дългия път към най-близкия пазар на добитък или товарна гара, трябваше да мине през земята, населена отскоро с невежи мексиканци, въртящи контрабандна търговия надолу по река, или с избягали някогашни роби. Всички те се бояха от Тони Ласите и от благодарност за това, че им позволяваше да обработват един-два хектара, за да издържат семействата си, допускаха стадата ѝ да пасат из земите им. Миси винаги побесняваше, мислейки за тези несправедливости, но какво можеше да стори? Баща ѝ само клатеше глава и дърпаше от лулата си, а момичето ужасно страдаше от тъжния, отчаян израз на лицето му. Ханк и Джо младши гледаха навъсено, уверявайки я, че нещата скоро ще се променят и че тя трябвало само малко да почака. Вече се бе отказала да протестира пред чичо Ник... какъв смисъл имаше? Чичо Ник само се усмихваше замислено или започваше да натяква, че момичето има нужда от истинско образование. А Мат, когато не бе на път, за да изпълнява някое тайнствено поръчение, говореше с неясни намеци за щатските закони и за времето, когато войниците и мръсните авантюристи от Севера щели да се ометат, а всички местни да станат богати.

На Миси ѝ се струваше, че това време е още много, много далече... ако изобщо някога настъпеше. Тя не вярваше, че Тони ще върне принадлежалата някога на семейство Картър земя. Всеки път, когато баща ѝ поискаше да събере едно по-голямо стадо добитък, за да го откара до пазара в Ейбилин, Тони му пращаше по Мат предупреждение да не се захваща с това. Казваше, че войниците нямало да го пуснат да мине и че трябвало стадото да бъде изпратено от нейно име. По-безопасно било, ако добитъкът носел нейното

клеймо, а тя щяла да се погрижи да получат справедлив дял от сделката.

Тони... вечно тя! Искаше да диктува живота на всеки, както правеше с бедните, невежи заселници, които бе довела тук. „Да се удави в блатото дано!“

Миси се намести по-удобно и отново потъна в блянове, докато чакаше отдолу по реката да се зададе лодката на Гастон. Питаше се защо ли днес толкова се забави. Единствената причина, поради която Мат не бе особено сърдит на Миси, бе Гастон, който понякога донасяше тютюн и мексиканска ракия от залива. Ако нямаше някой, който да му подвикне, че може безопасно да акостира, той просто отминаваше нагоре по реката, защото бе много предпазлив човек.

Този път Миси едва не го изпусна в падащия мрак, а при мисълта за вечерята, която Тересита навярно бе приготвила, празният ѝ стомах се обаждаше. Бе обещала на баща си да си бъде у дома, преди да се е стъмнило напълно.

Миси с въздишка слезе от дървото, плъзгайки се надолу по стъблото с разперени ръце и крака. Тогава долови тихия шум от плъзгащата се във водата лодка и чу подсвиркването на Гастон — сигнал, че минава покрай това място.

Тя се спусна към реката откъдето мъжът можеше по-лесно да я забележи и той насочи лодката към брега. Видът на Гастон бе толкова мрачен и сърдит, че лицето му изглеждаше още по-сбръчкано от обикновено.

— Гастон! Вече мислех, че няма да дойдеш. Закъсня, знаеш ли? Имаш ли...

Изражението на Гастон стана още по-мрачно.

— Имаш ли, имаш ли! Да, имам текила за ненаситния ти брат. Но можеш да му кажеш, че ако сам слезе до Мексико, ще си намери всичко, което му трябва, разбра ли? Скъпо ми струваше... и това можеш да му кажеш! Навсякъде цените скачат, а аз съм беден човек.

— Този път нямаше ли пътници? — любопитните зелени очи следяха мъжа, който с малко театрално движение и пресилена въздишка измъкна от лодката една стомна. Гастон още повече смръщи чело.

— Какво значи това? Защо винаги задаваш такива въпроси? Знаеш, че пътниците, които идват с моята лодка, винаги носят някакви

неприятности, като онзи Били Бой. Още ли досажда на Тересита? — преди още Миси да успее да измисли някой дързък отговор, чу Гастон да хихика. — Ха! Заради него си ми сърдита, нали? Но откъде можех да зная за какво идва насам? Знаех, че е професионален стрелец, който ще работи за нея. А ти, малката, не си пъхай носа в подобни работи. Спокойно можеш да предадеш на баща си, какво съм ти казал. Леля ти не би се зарадвала особено, ако узнае как всеки път ме обсипваш с въпроси... да, и най-вероятно би наредила да ми отрежат езика.

— Тя не ми е леля! Не смей да наричаш Тони Ласите моя леля! Тя е непоправима, зла... *вещица*, такава е тя. Можеш да ѝ го кажеш, изобщо не ми пука. А ако искаш да ме дразниш само защото съм ти казала колко съм загрижена, тогава... тогава ще си тръгна и никога повече няма да дойда и няма да разменя нито дума с теб, Гастон Лабуш!

Когато видя бляскащите очи на Миси, която всеки момент бе готова да побегне, това полубоязливо, полудиво дете на блатата, Гастон дяволито рече:

— Охо! Сега се ядоса, а? На собствения си кръстник! Какво неблагоприятно дете! Е, добре, върви и няма да научиш нищо повече от мен, тъй да знаеш!

Миси, която вече му бе обърнала гръб, за да избяга, се поколеба, подмамена от лукавия му тон и бавно се извърна.

— Какво да науча? Обзалагам се, че нямаш абсолютно нищо за разказване, старче. Ако бе истински кръстник, тогава щеше да се опиташ да ми помогнеш, вместо... вместо да продължаваш глупавите си игрички. Много добре знаеш, че цял ден съм стояла тук да те чакам, при това, без да съм сложила нито хапка в устата си.

— По-добре ще е да свикнеш да се държиш по-почтително с мен, детенце! — скара се той, а след това по-благо добави: — Или може би не искаш красивата копринена панделка, която съм ти донесъл? С нея можеш да вържеш косата си или да украсиш някоя рокля, така че да изглеждаш като истинска дама. Е?

— Зелена ли е?

— Дали била зелена? Че каква друга? Нали трябва да подхожда на очите ти. Този курс ми бе платен много добре, знаеш ли? Можеш да кажеш на Джо, че до няколко дена ще мина да изпием бутилка вино —

панделката се вееше на лекия вятър и Миси посегна към нея с блеснали очи.

— О! Благодаря, Гастон, наистина е чудесна! Най-хубавата панделка на света. Всеки път, когато я сложа, ще си мисля за теб.

— Да... да! Ще забравиш бедния си стар кръстник само щом лодката се скрие зад завоя и отново потънеш в бляновете си, вярно ли е? Защо не ми кажеш, кого очакваш?

— Чакам... — тя за малко да му разкаже, че откакто Дейв бе арестуван, очаква да се появи неговия приятел. Но Гастон, разбира се, нямаше да разбере. Миси въздъхна и тъй като мъжът продължаваше да я гледа с подвижните си очи на катеричка, тя тайнствено рече:

— Не мисля, че той ще дойде. Може би е мъртъв... или отдавна е забравил стария си приятел. Ако не беше така, мислиш ли, че вече нямаше да е тук? Той е само... — тя погледна Гастон и гласът ѝ стана по-силен и уверен. — Имам някакво предчувствие. Тук вътре — дланите ѝ докоснаха избелялата от пране вълнена рокля, там, където се очертаваха младите ѝ, едва напъпили гърди. — Тересита смята, че подобни предчувствия и сънища не бива да се подценяват, а знаеш, че индианците я наричат магьосница. Те вярват на всичко, което им казва за техните сънища.

— Какво? Какво дрънкаш? Не си ли прекалено малка, за да мечтаеш за непознати мъже, които още не си видяла? Какво означава това? И ти ли си магьосница?

— Не... не! Знаех, че не можеш да го разбереш.

— Може би! Ще ти кажа едно, Миси, когото и да чакаш, навярно няма да иска да тръгне нагоре по реката с моята лодка. Така че престани да ми досаждаш с глупавите си въпроси. Знаеш също толкова добре, колкото и аз, какви пътници превозвам — мексикански пеони, избягали от някоя хасиенда, които търсят парче земя, за да прекарат живота си в усилен труд. Престъпници, професионални стрелци, подобни на Били Бой Дозие. И мъже, които бягат от нещо или някого, които не желаят да им бъдат задавани въпроси и също толкова малко обичат да разказват за себе си. Като онзи опасен на вид, див мъж, който по време на двуседмичното пътуване нагоре по реката не размени с мен нито дума, с изключение на няколко въпроса. Въпроси, ха! Когато видя, че съм прекалено хитър, за да изкопчи от мен някакви сведения, стана още по-затворен. Такива са пътниците, които

превозвам. Истинска лисица бе този, много добре разбра какво му казвам, когато го заговорих на френски. Каза да го закарам до Браунс Блъф... после неочаквано реши друго. Внезапно настоя да слезе. Толкова по-добре... вече си мислех, че е още някой от наетите от госпожа Ласите, който ще всява размирици... Хей, глупаво момиче! Внимавай... или искаш да паднеш във водата?

За щастие не бе Мат, а Тересита, която идваше да повика Миси. Тя изслуша изречените на един дъх, несвързани обяснения на момичето, без да продума и с безизразно лице.

— Той е... знам, че това е той! Много висок, каза Гастон, с черна коса и тъмносини очи. Носи нож и револвер — Гастон ги е видял! Трябва да го намерим, не разбираш ли? Ще отиде направо в къщата на Медън... навярно не знае, че Тони пусна Били Бой да живее там. Трябва да бъде предупреден!

Медното лице на слабата, стройна индианка дори не трепна. Тя не каза на Миси да забрави тези глупости, както би сторил Мат.

Вместо това остана делова:

— Внимавай с тази стомна. Ако я изпуснеш или разлееш ракията, брат ти ще бъде бесен. И без това вече е сърдит, защото стана много късно.

Миси нетърпеливо тропна с босото си краче.

— Все ми е едно какво мисли Мат или колко е сърдит. Гастон каза, че мъжът бил слязъл на около три мили и нямал кон. Ако мина направо през мочурището Уайлдкет, навярно ще го намеря преди...

— Ами ако намериш този мъж, а той е някой непознат? Някой лош човек, подобно на останалите? Има много мъже с черна коса и сини очи. Навярно този е някой друг. Сигурно подобно на останалите иска да се скрие сред блатата. И тъй като не си го виждала и не можеш да бъдеш сигурна...

— Но аз съм сигурна! Кой друг ще знае името на мъжа ти? Съжалявам, Тересита, че говоря за него, защото зная колко те натъжава това, но той попитал Гастон дали познава мъж на име Рефухио Орта. Казал, че бил приятел на брат му, който е в Мексико. Гастон, естествено, не му е казал нищо, знаеш колко лаконичен може да бъде старият. Но той призна, че мъжът спокойно би могъл да мине за човек, живял сред команчите. Моля, моля те, Тересита! Разбираш ли защо

съм толкова сигурна? Предчувствието, което имах... всичко! Трябва да ме чуеш... и без това щях да дойда да те повикам, но сега ти си тук.

Лицето на Тересита остана безизразно, но черните ѝ очи заблестяха.

— Приятелите на съпруга ми не го наричаха по име, а с прякора Чучо. А и той имаше много приятели. Миналата нощ сънувах странен сън, чието значение все още не мога да разгадая. Но той значеше... да, мисля, той означава нещастие... или смърт. Но за кого? Имам предчувствие, че пристигането на един непознат в този момент не вещае нищо добро.

— Не бива да казваш на татко или Мат! А освен това не е вярно. Сама каза, че още не знаеш истинското значение на съня! Ако не ми помогнеш или поне не се опиташ, ще отида да го търся съвсем сама. Защото аз съм сигурна!

В гласа на Тересита имаше едва забележимо раздразнение.

— Сигурна си, че този мъж, споменат съвсем мимоходом от лодкаря, е същият, за когото говореше германката? Мъж, когото никога не си виждала? Който междувременно може да е умрял? Не ми е приятно, но трябва да ти кажа, Миси Картър, че прекалено налудничаво се опитваш да превърнеш сънищата си в реалност. А сънищата не могат да бъдат достигнати с ръка, те са знаци, които ни се дават, за да проумеем действителността. Моля те, чуй ме и бъди разумна! Този мъж, който повтаря името на съпруга ми за щяло и не щяло, носи само неприятности. Рефухио познаваше някои много лоши хора.

Миси, разбира се, бе престанала да ѝ обръща внимание. Бе потънала в нещо като транс, а усмивката на устните ѝ правеше малкото продълговато лице да изглежда като омагьосано. Безразлично ѝ бе какво мислеха другите. Тя го *знаеше*.

10.

Необяснимо откъде, без някой да му го бе казал, разбираше, че е бил тежко болен. Чувстваше се изключително слаб — нещо непривично за него. Лежеше в някаква колиба от клони и зъзнеше. Опита се да мисли, усещаше пробождаща болка в слепоочията, която го замайваше. И все пак почти подсъзнателно бе започнал да възприема отделни неща. Някакви лица се надвесваха над него. Някаква жена го заговори и той се чу да ѝ отговаря със странно чужд глас. Жена... След известно време станаха две, всяка говореше на различен език, но той разбираше и двете. Разбираше и осъзнаваше какво отвърща, но нищо повече — нито кой е, нито какво търсеше тук или защо бе толкова слаб. След известно време се отказа — така поне можеше да избяга от болката в слепоочията.

Когато по-късно — стори му се, че е минала цяла вечност, отново започна да възприема реалността, не си спомняше нищо. Отново не знаеше името си, нито откъде идва или дори как изглежда.

Живееше сред индианци и известно време мислеше, че е един от тях. Бе женен за някаква индианка, чието име означаваше „течаща вода“, но всички я знаеха като Тересита.

— Имаше лоша треска — гласът на Тересита бе тих и малко дрезгав, толкова развълнувана бе тя. — Първият ми мъж, твоят брат, някога също хвана такава треска, но за щастие се случихме в Мексико и наблизо имаше лекар. Оттогава знам какво да правя.

— Постоянно сънувам, че съм в някакъв затвор — челото му се покри с бръчки, а черните му вежди се събраха.

— И в затвор си бил. По време на революцията в Мексико. Нищо ли не помниш?

Гласът на Тересита остана спокоен и делови, въпреки че сърцето ѝ биеше лудо.

— Защо, по дяволите, не помня нищо? Освен сънищата... а дори и тях започвам да забравям.

— Тогава не мисли за това. Може би така е по-добре. Не беше хич добре, когато дойде, но сега си в безопасност. Високата

температура ти е отнела паметта, но рано или късно ще си я възвърнеш.

Мъжът тихо промърмори:

— За зло или за добро? — но усетил недоумяващия поглед на Тересита, той изпита прилив на нежност към нея и протегна ръка, за да докосне гладкото ѝ лице. — Няма значение. Очевидно си права и паметта ми скоро ще се върне. Бих искал да мога да си спомня поне някои неща.

Жената бе коленичила над него. Неочаквано ръката му я погали и мъжът я претегли към себе си. Чудеше се що за човек е той. Защо се бе съгласила и въпреки всички лоши предчувствия през онази вечер бе тръгнала с Миси да го търсят?

— Мисля, че си спомняш прекалено много, а освен това все още не си достатъчно укрепнал. Недей... не бива!

— Защо не? Щом си моя жена, какво лошо има в това да легнеш до мен? Днес, слава Богу, главата ми е бистра и не мога да си представя, че съм могъл да забравя колко нежно и гъвкаво е тялото ти.

Тя почувства пръстите му върху кожата си и устните, докосващи лицето и шията ѝ. Не правеше груби опити да разтвори бедрата ѝ, а изглежда му стигаше да я притиска към себе си и да я гали. И въпреки че в първия момент Тересита не го осъзна, трябваше да си признае, че дори Чучо не е бил толкова нежен с нея. Бе възпитана да отгатва желанията на мъжете, да се подчинява и да изпълнява онова, което се очакваше от една омъжена жена. Никога не бе се стремилa към нещо друго. Но този мъж... какво искаше от нея?

Кожата ѝ тръпнеше под пръстите и устните му, тя започна да става все по-топла, докато накрая пламна цялата, сякаш имаше треска и всички сили я напуснаха.

Единствената дреха, която носеше, се свлече сякаш от само себе си, а и той бе гол под грубата завивка. Мъжът продължаваше да изучава тялото на Тересита, сякаш откриваше нова земя. Той я докосваше, галеше и дълго се задържаше върху облите малки хълмчета, откриваше долини и трапчинки.

За пръв път в живота си Тересита разбра какво е да бъде любена, а не просто вземана от мъжете, въпреки че все още не можеше да изрази с думи това странно, непознато чувство.

— Тересита — чу го да шепне и сякаш за пръв път чуваше това име, като че ли ѝ бе дадено току-що, непознато като чувствата, които мъжът будеше в тялото ѝ.

Според възпитанието, получено от Тересита, жената служеше единствено да задоволява потребностите на мъжа, а собственият ѝ опит с мъжете се ограничаваше върху двамата ѝ съпрузи. Никой от тях не я беше бил и не се бе държал особено жестоко с нея, но те мереха с традиционните мерки. Когато жадуваха тялото ѝ и през ум не им бе минавало да губят толкова много време в любовни игри, а и тя не го бе очаквала от тях. Но този мъж, този непознат, когото бе прибрала по-скоро мъртъв, отколкото жив, почти обезумял от треската... От самото начало за нея той бе източник на изненади.

Тересита бе последвала Миси, защото момичето беше твърдо решено да открие тайнствения пътник на Гастон. Не очакваше, че ще го намерят, но когато го съзря, Тересита веднага разбра що за треска е неговата и бе изпитала желание да се върне и да го остави да умре. Но Миси се оказа непреклонна. Имаше един-единствен начин да държи момичето далеч от непознатия и тя, която бе прекарала тази болест, бе обещала да го вземе в колибата си и да се грижи за него. Тогава все още се надяваше, че непознатият ще умре, защото усетът ѝ подсказа, че той носи със себе си не само тиф, но и други опасности. Не вярваше, че е приятел на девера ѝ. Хесус-Мария бе тих, скромнен човек, който се задоволяваше с това, по цяла година да работи за оскъдната реколта, която едва стигаше за изхранването на бързо растящото му семейство. Какво общо можеше да има той с мъж като този? В треската си обаче мъжът бе говорил не само на испански, но и на езика на команчите. В моменти на просветление споменаваше името ѝ, въпреки че тя не бе чувала нищо за този човек. Може би сам той бе живял сред команчите? Но защо тогава не бе дошъл по-рано? Защо идваше точно сега?

Улисана в грижи около Миси, Тересита имаше достатъчно време да си задава най-различни въпроси и дори да си признае, че изпитва известно любопитство. През месеците след смъртта на Чучо бе живяла сама в своята колиба и не бе позволила на никой мъж да се доближи до нея. Бяха я оставили на мира — индианците, а също и белите, заради виденията, които ѝ се явяваха насън и заради познанията ѝ за лечебните билки. Сега трябваше да дава обяснения, защо е прибрала в

колибата си някакъв непознат и тя го правеше, въпреки че съжаляваше, задето бе принудена да лъже. Казваше, че е брат на починалия ѝ съпруг и е дошъл, за да се ожени за нея, нещо обичайно сред команчите. Когато той оздравее и си замине, Тересита щеше да каже, че се е удавил в блатата...

Тогава мъжът неочаквано я люби, през онзи следобед, когато силите му се възвърнаха. Отначало бе изненадана, но след това му се отдаде. Откъде можеше да знае, че съществуват подобни чувства? Или че има нещо такова като страст? Бе я накарал да го желае, и то така както никога не бе предполагала, че е възможно. Казваше ѝ, че е красива и я събличаше, а след това не оставяше местенце от тялото ѝ непогалено и неприласкано. Доставяше ѝ такава наслада, че понякога Тересита мислеше, че ще загуби съзнание. В най-дръзките сънища не си бе представяла, че може да съществува подобно разтърсващо, прекрасно преживяване — да бъде любена от един мъж. Тя почти се плашеше от това и започна да се противи, за да остане самата себе си, докато той изненадано не я погледна, бърчейки чело.

— Защо си толкова скована? Не съм ли ти казвал колко си красива? Не сме ли го правили вече по този начин?

„По този начин“ — това означаваше по най-различни начини, докато преди тя бе познавала само един-единствен. Той пренебрегна протестите и вялата ѝ съпротива, така че не след дълго тя престана да мисли за това, кое е добро и кое лошо.

Междувременно Тересита бе открила, че мъжът не помнеше нищо от миналото си и вземаше историята, разказвана от нея пред другите, за истина. Той беше нейния мъж, брата на починалия ѝ съпруг.

Когато непознатият укрепна достатъчно, тя започна да го води по-навътре сред блатата, по пътечки известни само на индианците кадо, които обитаваха тези места от незапомнени времена. Тук имаше много острови, из които пасяха подивели коне и добитък, които не знаеха какво е ласо и седло. Имаше и достатъчно дивеч, така че не се налагаше да гладуват, защото мъжът, когото тя бе нарекла Маноло — това име бе споменал неколkokратно по време на треската си, умееше да ловува със саморъчно направени лък и стрели.

Повече от месец те водиха усамотен, свършено примитивен живот, без да видят друго човешко същество. Сега Тересита бе

сигурна, че Маноло, на когото тя постепенно бе започнала да гледа като на свой мъж, също както нея някога е живял сред команчите. Явно бе, че е лежал и в затвор. Тя изтръпваше при вида на белезите, оставени от камшика по гърба му и странната дамга от нагорещено желязо. Този знак, както ѝ обясни той, бил символът на една страна отвъд океана. При спомена за това мъжът мръщеше чело и Тересита се досещаше, че страда задето помни толкова много подробности, но не можеше да ги свърже и не знаеше откъде са дошли. Постепенно обаче той бе започнал да се примирява със загубата на паметта си и Тересита с чувство на вина трябваше да си признае, че се надява никога да не узнае, че го е лъгала, давайки му измислена самоличност. За да отговори на обърканите въпроси, с които я обсипваше, тя измисляше правдоподобни истории. Не бе възможно това да е авантюристът, когото Миси бе очаквала и за когото говореше. Тя отказваше да повярва на подобна възможност. За пръв път в живота си Тересита чувстваше, че коремът ѝ можеше да се свие на топка само от докосването на един мъж... и бе научила, че е възможно да се любиш, смеейки се с другия, че любовта е размяна на ласки, целувки и нежности, както и неповторим празник на сетивата. А също, че можеха да се любят, където и когато пожелаеха — навън под лъчите на слънцето, във водата или нощем под покрива на бедната ѝ колиба.

Тересита не искаше да напусне потайното, девствено място, което бяха открили. Но въпреки видимата радост, която му доставяше, Тересита бе достатъчно умна, за да разпознае у него известно безпокойство и да не се възпротиви, когато един ден той неочаквано обяви, че било време да се върнат при останалите. Тя почти не бе усетила колко много му е разказала за хората от блатата и за другите, които се радваха на богатата, плодородна земя, граничеща с тях. Трудностите, започнали непосредствено след гражданската война, бяха към края си, но не и несправедливостите.

— Защо никой не предприеме нещо? Защо оставяте Ласите да правят каквото си искат? Тук, из блатата, има много подивял добитък, а щом те могат да продават стадата си на големите пазари на Севера, защо да не го сторят и други?

Когато отново проговори, в гласа ѝ се долавяше уплаха:

— Този въпрос е причинил гибелта на много мъже. Той носеше на онези, които го задаваха, единствено смърт и нещастия. Които

оцеляха, ще живеят, докато си мълчат. Не се меси и остави нещата такива, каквито са си.

Той обаче не беше човек, който оставя нещата на собствения им ход, Тересита трябваше да го забележи от самото начало. Бе мъж, който диктува хода на събитията. Въпреки страховете ѝ, той рече замислено, но с нетърпящ възражение тон:

— Тук човек лесно може да стане богат, ако бележи достатъчно от тези диви говеда със своя дамба и ги изкара на някой пазар, където има недостиг на месо. Печалбата ще бъде достатъчна, така че да има за всеки по нещо, а ако някои са егоистични и алчни, крайно време е да им се даде да разберат, че ничий живот не е по-ценен от този на другите.

Случайно подхвърлените му думи всяха страх в душата ѝ, но тя по навик замълча. Да, време бе да се връщат. Може би когато поговореше с останалите — с хора като бащата на Миси Картър или братята ѝ, които бяха прекарвали тук целия си живот... може би дръзкият ѝ мъж щеше да разбере колко е опасно. Навярно Миси също би могла да помогне...

Както винаги, когато мислеше за Миси, Тересита изпитваше известно чувство за вина, което обаче се опитваше да прогони. Миси бе още дете, а този мъж навярно бе дошъл, за да търси *нея*, Тересита. Той знаеше името ѝ, а също и онова на мъжа ѝ. Не искаше да бъде непредпазлива и да предизвиква съдбата, затова не му спомена, че Миси бе чула за пристигането му от Гастон, лодкаря. Когато се върнеха, сама щеше да говори с Миси и да ѝ обясни всичко.

— Защо всички се държат с мен като с дете? — проплакваше Миси и тропаше с крак от гняв и болка. — Никой не си прави труда да ми обясни нещо... татко, защо Тересита постъпва така? Допускам, че тя му е спасила живота... а зная, индианците вярват, че когато спасиш живота на някого, той ти принадлежи. Но... — големите ѝ зелени очи блестяха, мокри от сълзи и на Джо Картър не му оставаше нищо друго, освен да свива рамене и да съжалява, че неговата Мелиса си бе отишла толкова млада. — Но, татко! — отново избухваше момичето, изливайки обърканите си чувства — ... зная, че е същият човек, за когото говореше Рената! Навярно е познавал Чучо. Защо не? Чучо дойде тук, защото познаваше *Дейв*, мисля, че всичко съвпада, не е ли така? Но сега... сега той е забравил всичко! Дори името си и откъде

идва, както и защо е дошъл! Не е честно, дето Тересита разправя на всички, че бил братът на Чучо! И не е честно, че ходят заедно сред блатата и остават толкова дълго, а след това се връщат сякаш... сякаш...

— Но, Миси! Нали чу, този мъж говорел испански и езика на команчите. Той със сигурност е наполовина команч. Във всеки случай, момичето ми, сред тях се чувства като у дома си.

— Изглежда той навсякъде се чувства у дома си... с всеки! — неочаквано се разнесе подигравателният смях на Джо младши, а Миси поруменя и избяга. Безразлично ѝ бе накъде бяга, дали се спъва в корените на дърветата или пада във водата. Мразеше всички! Никой не я разбираше, дори баща ѝ!

Без да забележи, Миси се оказа в любимото си скривалище — старото дърво до водата. Седеше там сред клоните, намръщено вирайки се в ленивите тъмнозелени води на реката, която тези дни сякаш течеше по-бавно от всякога. През стария си далекоглед тя видя как Били Бой Дозие се метна на коня си и препусна като дявол... Навярно бе узнал, че Тересита се е върнала от пущинака с някакъв мъж. Той отдавна ѝ бе хвърлил око, въпреки че в момента бе любимец на Тони Ласите. Или навярно бе дочул слуховете, че няколко селяни от блатата възнамеряват да закарат стадо с добитък до Ейбилин. По тези места новините се разнасяха бързо. И въпреки че Миси все още бе сърдита, тя се зарадва, че Тони я няма, а е отпътувала за Ейбилин. Когато бе далеч, дори Мат се променяше. Ставаше по-спокоен, какъвто го помнеше Миси, преди да избухне проклетата война и да развали всичко.

Миси трябваше да си признае, че всъщност не помнеше как са стояли нещата преди войната... знаеше всичко само от разказите на по-възрастните. Бе израснала почти изключително сред блатата и мочурищата, и ги познаваше почти толкова добре колкото индианците. Ако пожелаеше, можеше да избяга и да си намери местенце, където никой нямаше да я открие... и този отвратителен Джо младши го заслужаваше, но баща ѝ...

Когато се сети за него, Миси изпита чувство на вина и с гневна въздишка се плъзна надолу по грубото стебло на „своето“ дърво, приземявайки се върху босите си нозе. Внезапно тя се вкамени,

поруменя, след това преbledня. Вътрешно се тресеше и усещаше пулса си от гърлото чак до босите си пръсти.

Той я гледаше с блестящите си, тъмносини очи, които бе забелязала още първия път... изглеждаха така, сякаш щяха да изхвъркнат от загорялото му лице. Освен това бе толкова висок, че трябваше да извие глава нагоре, за да го види.

Забеляза, че мъжът я разглеждаше също толкова открито и безцеремонно, колкото тя него. Когато с едва доловимо учудване той повдигна тъмните си вежди, очите му леко се присвиха. А след това, сякаш усетил колко нервно е момичето, устните му се разтеглиха в широка усмивка, а белегът пресичащ едната половина на лицето му, се сля с образувалите се дълбоки трапчинки.

— Здравей, зеленоочке!

Миси имаше странното усещане, че тези думи просто са се изплъзнали от устата му, сякаш до преди миг сам той не е знаел как да поздрави. Струваше ѝ се, че още е в някой от своите блянове... а и с него бе така. Защото човек не можеше да не забележи топлия, почти нежен тон на гласа му, когато я нарече „зеленоочка“, сякаш бяха стари познати.

Всичко това се бе разиграло за секунди, а в следващия миг лицето му придоби непроницаемо изражение и той с почти иронична тържественост добави, че се надявал да не я е изплашил.

— Търсехте ли ме? — заради напрежението, свиващо стомаха ѝ, Миси все така открито изрече онова, което мислеше.

— Да. Баща ти ми каза, че мога да те намеря тук. Имаш ли нещо против?

Внезапно отрезвяла, Миси поклати глава. Какво искаше от нея?

— Чух, че ме смяташ за приятел на онези хора, живели някога нагоре по реката — грубо рече той и посочи с глава мястото, където на времето бе къщата на Медън. Безразличието, с което говореше за Дейв и Рената като за „онези хора, живели някога нагоре по реката“, накара Миси да поруменее от гняв.

Вбесена, тя му отвърна на натруфения френски, който баща ѝ се бе опитвал да ѝ налее в главата.

— Ако наистина бяхте техен приятел, господине, щяхте да дойдете преди доста време, когато те имаха нужда от помощ... сега е прекалено късно!

— Това да не би да е някакъв изпит? — бързо отвърна той, преминал на френски, който бе много по-правилен и свободен от нейния, и замислено рече: — Да, аз говоря френски. Благодарен съм ти за това, че ми го припомни. Както и да е... твоите приятели наричаха ли своя познат с някакво име?

Докато старателно изучаваше чертите ѝ, в дълбините на сините му очи бяха проблеснали странни, танцуващи светлинки.

Лицето на Миси все още пламтеше от гняв и объркване. Тя неволно отвърна:

— Рената веднъж ми каза, че наричали приятеля на Дейв, Уит. Но смяташе, че това не било истинското му име. Вие... много приличате на описанието ѝ! — бързо рече тя, преди да е изгубила смелост. — Говорите още френски и испански, права ли съм? Наистина ли нищо не помните? Какво щяхте да търсите тук, ако не...

— Но, както сама току-що каза, ако аз бях мъжът, когото са очаквали приятелите ти, нямаше ли да дойда по-рано? Може би идвам от Луизиана, защото там е станало прекалено напечено? А може и да идвам, за да спечеля пари... както изглежда из тези гори стрелците са рядкост — гласът му бе суров и пълен със самопрезрение. — Имам опит в боравенето с оръжие — очите му бяха обърнати към Миси, но момичето имаше неприятното усещане, че той изобщо не я вижда. — Допускам, че съм достатъчно добър, за да върша подобна работа... Този Уит, какво друго знаеш за него?

Сега Миси стоеше с гръб към дървото, напълно погълната от мъжа и за свое най-голямо учудване, по-скоро раздражена, отколкото уплашена.

— Защо питате, щом не ми вярвате? Рената казваше, че в онзи ден, когато била освободена от кораба, той убил трима мъже. Смеел се, сякаш всичко било само игра.

Високият мъж нетърпеливо смръщи чело.

— Това ли е всичко? Виж, не намирам за особено забавно да бъда непознат за самия себе си. И преди да продължа, бих искал да зная дали някъде ме търсят. Трябва да съм или някой авантюрист, или човек живял сред команчите. Имало ли е награда за спасяването на Рената?

Миси отново изпита желание да му даде някой дързък отговор, вбесена от това, че така пресметливо говореше как щял да продължи, а

като мотив за спасяването на Рената, което в очите на момичето бе чудотворно избавление на една попаднала в беда млада жена, не виждаше нищо друго, освен пари.

— Дейв Медън се ожени за Рената! И навярно все пак е имала право, когато казваше, че вие, приятелят на Дейв... взел участие в мексиканската революция и вероятно мъртъв!

Гласът на Миси заглъхна от разочарование и отчаяние. Момичето се бе надявало да открие някаква промяна в досега толкова безличния израз на сините очи, които я наблюдаваха.

— Наистина ли скърбиш, че един човек, когото ти никога не си познавала, вероятно е мъртъв? — мъжът сякаш се забавляваше за нейна и своя сметка и сякаш презираше слабостта си. — По-добре запази чувствата си за себе си, малка зеленоочке. На този свят мекосърдечните обикновено страдат.

— Сега разбирам колко грешно съм ви преценила! Вие... вие сте човек, който не се безпокои за никого и за нищо, нали? Какво тогава ви интересува дали ще страдам или не? И защо непрекъснато ме наричате така, сякаш ме познавате от преди?

Внезапният ѝ изблик на гняв изглежда не му направи никакво впечатление, а само го подтикна към размисъл. Мъжът подигравателно повдигна едната си вежда.

— Може би си спомням малкото ти продълговато личице и очите ти, вперени в мен, от времето, когато изгарях от треска. Само затова ли рискува да пипнеш тиф, защото мислеше, че съм онзи тайнствен приятел?

Миси понечи да избяга, но непознатият я сграбчи за ръката и я стисна така силно, че момчето се почувства съвсем слабо и безпомощно.

— Престанете да ми се присмивате! Мразя ви!

— Съжалявам, Миси Картър, госпожице Мелиса — начинът, по който изрече името ѝ, подобно на милувка, накара дъха на Миси да спре. — Ако сега съм тук и те ядосвам, то е само заради теб... и твоите чувства. Всъщност затова дойдох. За да ти благодаря. А що се отнася до зелените ти очи... — той се засмя — смях, който приличаше на гърлен, гневен звук, — питам се защо във всичките ми сънища ме преследват зелени очи. Веднъж сънувах, че съм наобиколен от ламии, които дебнеха, за да ме разкъсат на парчета. Всичките бяха със зелени,

блестящи като студени пламъчета очи... Една стара поговорка предупреждава да не се вярва на зеленоока жена!

Той говореше по-скоро на себе си, отколкото на нея. Навярно защото това зеленооко създание с луничаво лице и небрежно сплетени коси бе все още дете. Още дълго нямаше да узнае, че вече е станало жена, но може би така бе по-добре.

Мъжът, наричан от всички Маноло, който обаче знаеше, че името му е друго, бавно започваше да разбира, че е циник... или поне човек, който не се доверява лесно другиму. Но имаше някои неща, които бяха в състояние да развълнуват дори него — навярно инстинктивно или по навик. Първо Тересита, която бе негова жена и която, веднъж преодоляла първоначалната скованост, му даряваше топлина и наслада. А сега и това зеленооко създание — полудете, полужена, на което дължеше живота си. Тази мисъл неизвестно защо, го дразнеше, въпреки че откритият, пряк поглед и невинността ѝ почти го караха да се срамува заради грубостта си. Дължеше ѝ живота си също толкова, колкото и на Тересита, ако не и повече. А откакто отново бе дошъл в съзнание и откри, че е изгубил всичките си спомени, той забеляза, че навиците, които придобиваше бяха повече като на индианците, отколкото на белите. Имаше странното чувство, че дължи нещо на Миси Картър. Но какво? Може би откровеност в замяна на нейната? Имаше ли нещо, което можеше да ѝ даде и което да изтрие мнителния, нещастен израз от очите ѝ?

В главата му плахо проблесна някакъв спомен, спомен за други две зелени очи... след това всичко отново изчезна.

11.

След по-малко от три седмици Маноло заедно с бащата и братята на Миси и още няколко „блатни фермери“, както сами се наричаха, подкараха едно стадо добитък към пазара в Ейбилин.

По време на дългия път на север му стана ясно, че по-рано, вече трябва да е правил нещо подобно. Може би някога е минавал по същия път, а вероятно бе и да се лъже, да се предоверява на инстинкта си. Така или иначе, след по-малко от десетина дена Маноло вече бе водач на малката групичка. Сега той носеше косата си дълга, подобно на трима от съпровождащите ги мъже, в чиито вени течеше кръвта на индианците от племето кадо. В Ейбилин странеше от кръчмите, а преговорите за цената предостави на Джо Картър и Мат.

Цените бяха невиджано високи и те получиха по осемнадесет долара на глава добитък. Старият Джо Картър се напи още първата вечер и трябваше да бъде носен до хотела, в който се бе настанил. Мат, Ханк и Джо младши празнуваха също толкова стилно — те пазаруваха дрехи и се забавляваха с леки жени, каквито не липсваха. Купуването на запаси от хранителни продукти или влагането на пари в банка оставиха на другите.

Без да може да си обясни откъде знаеше това, Маноло им бе казал, че най-големите забавления са на „Тексас Стрийт“.

— Сякаш във всичките тези нововъзникнали пазарски центрове има по някоя „Тексас Стрийт“ и всички те се надпреварват, коя ще си спечели най-лоша слава.

Маноло бе изрекъл тези думи, мръщейки чело, а Мат бесен на Тони Ласите, задето бе тръгнала със стадата си към Ейбилин, без да му каже, рече:

— Изглежда си спомняш всичко, освен същественото, приятелче! Погледна ли вече дали на таблото на шерифа не виси твоето описание?

— Оставям го на теб... приятелче.

Понякога Мат наистина не знаеше какво да мисли за Маноло... или каквото там бе истинското му име. Държанието му бе необяснимо,

а начинът, по който носеше пистолета си и безстрашният, почти високомерен израз на сините му очи не оставяха Мат на мира.

Както стана и сега. Той си тръгна, свивайки рамене.

— Мисля си, дали да не те държа под око. Може да се окаже от полза.

Мат и непознатият от самото начало се гледаха като куче и котка. Обикаляха се един друг... вдъхваха си респект... без да нарушават създалата се дистанция. В началото Мат не бе особено въодушевен от това пътуване. Остави се да бъде убеден, едва когато гордостта му бе засегната от намеците на Ханк и Джо младши, които му подхвърляха, че се оставил да бъде омаян от Тони Ласите, която го правела на глупак. По целия път насам беше мнителен и сърдит. Бе забелязал, че дори и да го дължеше на инстинкта си, Маноло изглежда отлично знаеше, какво трябва да се направи и накъде отиват. Но сега, когато бяха в Ейбилин и за пръв път от години се видя с пари, Мат осъзна възможността да докара и други, още по-големи стада.

Те щяха да използват свой собствен знак — обградена с кръг звезда, с която да бележат конете си и всичките онези животни, които пасяха на воля сред блатата и на островите в мочурището. Това не бе кражба, но той избягваше да мисли за реакцията на Тони, когато узнаеше за плановете му. Да върви по дяволите! Един мъж не биваше да се безпокои, какво биха си помислили останалите.

Когато на сутринта Мат поизтрезня от изпитото предната вечер, тръгна да търси Тони, все още без напълно да си дава сметка какво върши. Той напусна „Тексас Стрийт“ и евтиния хотел, както и всичките тези кръчми, които на дневна светлина изглеждаха занемарени и жалки. Не обръщаше никакво внимание на момичетата, които въпреки ранния час вече стояха по прозорците, подсвирквайки след него и наричайки го „хубав момък“. Бе открил няколко коня с клеймото на Ласите. Сега искаше да направи впечатление на Тони с новите си, ухаещи на колосано, прясно изгладени дрехи.

За пръв път от войната насам обличаше нови дрехи. Чиста случайност бе, че исполинът поръчал този костюм чак от Изтока, умрял от отравяне на кръвта, преди да успее да го плати. Както сам господин Брюс го бе уверил, нямало много мъже, които са достатъчно високи и широкоплещести, за да носят този наистина шиказен костюм от кариран плат с тясна кройка по последна мода. Сега Мат беше горд,

че вече не прилича на някой селяндур и не обръщаше внимание на скърцането, издавано на всяка крачка от чисто новите му ботуши. Вече имаше самочувствие, а и достатъчно, честно спечелени пари за една закуска в някой от най-скъпите ресторанти в града. След това щеше да прескочи до банката, за да изтегли още някой долар, а накрая — да поразпита за една красива сребристоруса жена, която трябва да бе в града!

Госпожа Антоанет Ласите излезе от банката. Хладното ѝ, невъзмутимо държание не издаваше, че вътрешно кипи от гняв. Никой не можеше да го забележи, освен Бен — негърът, който караше двуколката ѝ. Как смееха да продават стадо от *нейния* добитък! А този мазен господин Давиът, новият банков директор, дори я бе поздравил за дързостта и предприемчивостта на хората от *нейния* край!

— Точно от това се нуждае тази страна сега! Градивност. Хората трябва да забравят старите крамоли и да се хванат на работа, за да направят нещо от себе си... да съградят нещо. Добитък, госпожо Ласите, вие в Тексас имате добитък, а точно от това имат нужда на Север. Напредък, госпожо. И добрият стар американски предприемачески дух. Това трябва да са великолепни земи за животновъдство, пасбищата около Барок!

Тя се бе усмихнала и продължи да се усмихва с желязно самообладание, докато господин Давиът, напълно пленен от нея, продължаваше:

— А сега за вашите пари. Наистина ли искате да разкарвате със себе си толкова много пари в брой? Простете, ако звучи дръзко, но с оглед неимоверното разрастване на престъпността след войната...

— Плащам на хората си огромни възнаграждения, господин Давиът. А освен това ми бе обещан кавалерийски ескорт. Полковник Венс, мой приятел, за кратко бе във форт Уърт. Уверявам ви, че съм взела изключителни мерки за сигурност. Въпреки това ви благодаря за усилията.

Госпожа Ласите пътуваше със собствен впряг. Блестящите сбруи на конете звънтяха, а двата чистокръвни жребеца отгледани в собствените ѝ конюшни, темпераментно виреха глави, сякаш бяха свикнали да са център на вниманието. И не само те, а и господарката им, която сега очакваха и която обикновено седеше отзад в английската двуколка, в която бяха впрегнати. Най-често тя държеше бродирана

носна кърпичка, в тон със също така бродираното ѝ боне, красящо сребристорусата коса.

Старият Бен, кочияшът на Тони, бе пристигнал заедно с господарката си от Луизиана, когато тя се омъжи. Той седеше с изправен като свещ гръб и облечен в изискана ливрея с копринен цилиндър. Тони обичаше да го вижда с цилиндъра. Дори само тъй издокараният Бен вече привличаше всички погледи. На някои той навяваше спомени за старите времена в Юга, когато онези, които можеха да си го позволят, живееха по този начин. Самата Тони Ласите също бе жена, след която никой мъж не можеше да не се извърне. Бе красива, с нежно, арогантно лице и прозрачни топазени очи, подчертаващи фината ѝ, копринена руса коса. Устните ѝ — сочни и предизвикателни, блестяха в бледорозово. Когато снижеше гласа си, той звучеше леко дрезгаво и чувствено, което само по себе си бе достатъчно, за да влуди някой мъж. За тънката си талия тя притежаваше неочаквано многообещаващ, пищен бюст и подобен ханш. Тони бе свикнала мъжете да се обръщат след нея, това ѝ се струваше напълно естествено и подразбиращо се от само себе си. Още от малка бе забелязала колко лесно, цупейки се или ронейки сълзи, можеше да върти баща си на малкото си пръстче. Без да се колебае или да бъде измъчвана от особени скрупули, тя не пропускаше да се възползва от властта, която упражняваше над мъжете благодарение на необикновената си красота. Въпреки че дълбоко в себе си ги презираше...

Но макар и да съзнаваше своя чар и неотразимото си влияние върху мъжката част от човечеството, Тони Ласите си имаше и своите слабости, въпреки че отказваше да ги признае.

Тя бе обичала мекушавия си, хубав баща и същевременно го бе мразила. Винаги с удоволствие гледаше бой с петли или юмручните схватки на мъжете на ринга. Също — уличните побои и дуелите, особено, когато причината за тях бе самата тя. В добрите стари времена, преди войната да обърка всичко и баща ѝ да загуби плантацията си на карти, Тони винаги го бе съпровождала на търговете за роби. Обичаше да присъства и на наказанията, които надзирателите понякога налагаха на робите.

Минала нощ Тони бе посетила едно малко ранчо извън града, забулила косата и част от лицето си с черен шал и облечена в черно,

така че от нея не се виждаше почти нищо. Бе присъствала на ставащото в онази къща, а това че трябваше да остави там известна сума, не я смущаваше ни най-малко, защото обичаше да наблюдава слабостите на другите. Това ѝ доставяше опияняваща възбуда, примесена с презрение.

Голямата Сади обслужваше богатите клиенти. Мъже или жени — беше ѝ безразлично, докато можеха да плащат своите „дарения“, както тя ги наричаше. При нея ходеха хора, жадуващи да видят нещо изключително и ненормално. Сади, също родом от Ню Орлиънс, обичаше да казва за себе си, че обслужвала „познавачи“.

Момичетата, участващи в представленията ѝ, можеха да задоволят всеки вкус. Нейните „ловци на таланти“ бяха известни навсякъде. Те постоянно търсеха нови „жребци“ — мъже, които държаха изкъсо момичетата ѝ, биеха ги по желание на някои клиенти, а понякога обслужваха и самите клиенти.

Човек не можеше просто да отиде при Сади. Само избрани клиенти знаеха къде да я намерят и как да получат достъп до нея. Новият посетител трябваше да бъде препоръчан, а веднъж допуснат вътре, ако не разполагаше с достатъчно средства, за да плаща високите тарифи, трябваше да доказва дарбите си, плащайки в натура.

На Тони Ласите не ѝ липсваха пари. Но когато изпитваше желание да демонстрира натрупания си опит, тя знаеше как да го направи, без да разкрива самоличността си. Освен това познаваше Сади от времето, когато двете с нея живееха заедно в Луизиана и тя се подвизаваше под друго име. Затова Тони често гостуваше на Голямата Сади. Понякога сама вземаше участие — тайнствена, забулена в черно жена, а понякога предпочиташе просто да гледа и да задоволява прищевките си, несмущавана от никога...

Ослепителната дневна светлина, на чийто фон танцуваха миниатюрни пращинки, я накара да отвори слънчевия си чадър още пред банката, за да заслони очите си. Гневът на Тони Ласите от дързостта на Мат Картър да предприеме нещо без нейно съгласие заедно с глупавия си баща и братята си, се подсилваше от преживяното предната вечер при Сади.

Бен скочи от капрата и помогна на господарката си да се качи. През цялото време след това Тони Ласите мислеше за събитията от предната вечер.

Всичко бе започнало чудесно. Виното, запазено от Сади за постоянните клиенти, бе както винаги превъзходно. Също и представлението, особено когато Сади неочаквано покани присъстващите да демонстрират своя талант.

Тони, наблюдаваща ставащото, отпивайки от виното, се бе разсъблякла почти изцяло, с изключение на една дадена ѝ от Сади ефирна наметка.

— Скъпа, ужасно бих искала да работиш за мен! Заедно бихме направили луди пари! — Сади бе поклатила глава, което накара Тони да избухне в смях. Чувстваше се възбудена, усещаше лудешките удари на сърцето си и пламналите си страни, което винаги означаваше, че е настъпил „дивият ѝ час“, както тя го наричаше. Тази нощ се чувстваше дива и необузdana. Дива като вълчица и също толкова свободна. Най-опияняващото бе това, че не принадлежеше никому другиму, освен на самата себе си. Можеше да подбира как да задоволява желанията си — да играе уличница или жестока любима, да стори всичко, което пожелае.

При Сади нямаше невъзможни неща. Клиентите ѝ бяха свикнали с това, че воайорите идваха, оставаха малко и отново си отиваха. Имаше шпионки за онези, които не желаеха да бъдат виждани, и това бе известно на всички постоянни клиенти, както и че това не бе обикновен бордей за боязливи.

Не след дълго Тони тръгна на лов, държейки в ръка бутилка шампанско. Имаше и малък плетен камшик за езда, който държеше опрян до бедрото си. Трябваше да си избере мъж, щом ще е така. Искаше да е необикновен... ако можеше да намери такъв. Надяваше се да е някой от „жребците“ на Сади, защото желаше да го унижава и да го накара да пълзи пред нея, преди да свърши с него.

Намери един. Той я нарече Месалина, след което се извърна и презрително си отиде. Висок, груб на вид мъж, с черна коса — прекалено рошава и дълга. Сини очи. Добре помнеше. Също и това, че не бе проявил особен интерес към представлението, нито към дланта на Тони върху хълбока му. Не бе загледал сериозно никое от момичетата, което накара Тони да му прошепне, че навярно е дошъл, за да открие някой силен, млад мъж. Непознатият само се бе ухилил и свивайки рамене бе отвърнал:

— Може би двамата с теб имаме еднакъв вкус, Месалина.

След това си бе отишъл, а тя остана питайки се откъде мъж с неговата дива външност можеше да знае за старите римляни.

Наистина не го видя повече, но иначе вечерта бе минала чудесно и Тони щеше да е в много добро настроение, ако не бе узнала, че семейство Картър са докарали на пазара в Ейбилин стадо небелязан добитък от блатата, добитък, на който тя винаги бе гледала като на своя собственост.

Тази сутрин бе облякла дори нова рокля, в светлосиньо, каращо русата ѝ коса да изглежда съвсем ефирна. Едва ли си струваше да си прави труда заради този простак, банковия директор.

— Обратно в хотела, Бен! — сърдито рече Тони с глас, който изобщо не подхождаше на външността ѝ.

Тогава се случи нещо съвсем неочаквано. Някакъв млад човек, последвал я на излизане от банката, сложи ръка на облечената ѝ в ръкавица длан върху вратичката на откритата двуколка.

— Знаех, че сте вие. Миналата нощ... при Сади. Помните ли ме? Човек не може да сбърка походката ви. Тогава размахвахте своя... ах!

Тони посегна към камшика, който винаги носеше със себе си и шибна с него мъжа през лицето. Очите ѝ блестяха като златни върху бледото лице.

— Как смееете да ме заговаряте? Бен, карай!

За нещастие младият мъж бе Били Дженингс, разглезеният син на някакъв богат фермер. Били имаше репутацията на отличен стрелец и любимец на жените. Много добре знаеше, че пред него е русата жена, която бе срещнал предната нощ при Сади. Помнеше и насладите, за които плати тогава... всъщност сега не бе убеден дали парите му не бяха отишли за нея. Но да бъде удрял пред погледите на всички, при това от една уличница, преструваща се на дама, това наистина бе прекалено.

Изръмжавайки гневно, мъжът улови юздите точно когато надутият чернокож понечи да потегли.

— Един момент, чичко! А вие... вие...

Мат, устремен с решителни крачки към банката, бе станал неволен свидетел на случката заедно с още няколко минавачи, сред които и мъжът, наричан от всички Маноло, наблюдавал невъзмутимо разигралата се сцена, преди, запазвайки предишното си безразличие, да реши да се намеси.

Без да се впуска в обяснения, Мат бе повалил на земята непознатия, оскърбил Тони Ласите. Дамата, междувременно извадила от чантичката си двуцевен пистолет „Деринджър“, се поколеба дали да не застреля младия Картър, това невярно куче, този крадец и престъпник.

— Но той... по дяволите, Тони! Това мръсно копеле ви обиди, нали? Помислих...

— Кой ти е позволил да ме наричаш Тони? Ти не си нищо повече от един обикновен крадец на добитък, Мат Картър, и ако не беше далечен роднина на покойния ми съпруг, бих...

Очите ѝ се бяха налели със сълзи, които тя попи с дантелената кърпичка, появила се по чудодеен начин в ръката, допреди миг държала пистолета. Жената бе сигурна във въздействието си върху мъжете, а и междувременно бе натрупала значителна колекция от тях. Надяваше се, че шерифът ще се появи всеки момент, за да арестува Мат заедно с братята и баща му.

— Вие, мръсни крадци на добитък! Ограбвате ме посред бял ден само защото съм вдовица, а отгоре на всичко имате наглостта да се появите пред очите ми... Не са ли останали *мъже*, откакто свърши войната?

Мат Картър поруменя от удивление и стъписване, а долната му челюст нещастно увисна. Бедният глупак, той още не забелязваше в какво се е забъркал! Били Дженингс, повален със силен юмручен удар, бе започнал да се размърдва и сега посегна към револвера, но преди още да го е извадил, замръзна, след което бавно и предпазливо вдигна ръце над главата си.

През постоянно нарастващото множество от зрители премина тихо, заплашително мърморене. Тони понечи да каже нещо, но отново стисна розовите си устни, когато изневиделица с револвер в ръка изникна висок мъж с рошава дълга коса и груби дрехи, който заповяда на видимо обезпокоения ѝ слуга да тръгва.

Вие! — от устните на Тони не излезе друг звук, освен свистенето на дъха ѝ.

Мъжът разтегли устни в иронична усмивка.

— Това място не е подходящо за дами. Помирисвам неприятности. А освен това към зяпачите може да се присъединят и други, които снощи са били при Сади... — тихо прошепна той.

У него, изправен там с пъхнат в колана палец, имаше нещо напомнящо вълк-единак. Лека усмивка раздвижи устните му, без дори малко да смекчи погледа на ледените сини очи, проникнали вече в истинската същност на младата жена.

Тони стисна устни, а гърбът ѝ изтръпна, защото много добре знаеше, че е загубила. Поне за момента. Защото това нямаше да е последната им среща и тя щеше да има достатъчно други възможности да го накара да съжалява за държанието си.

— Да тръгваме, Бен.

Повече не удостои непознатия с поглед. Нито пък онзи глупак, Мат Картър. Но когато се отдалечиха достатъчно, заповяда на Бен да кара по най-прекия път към шерифа.

12.

Два дена по-късно, когато Тони Ласите напусна Ейбилин, съпроводена от ескорт униформени кавалеристи, гневът ѝ все още не бе преминал.

Бясна бе и за това, че се наложи да чака онзи стар глупак, полковник Филип Венс. Закъснял, както обикновено, той бе започнал да се оправдава с някаква глупава, съшита с бели конци история за лов на индианци. Масло в огъня наля и дебелоглавият шериф, накарал я няколко пъти да повтори прекъсваното си от хлипане обяснение, заявявайки накрая, че би могъл да даде ход на някакво „разследване“, за което и без това вече бе прекалено късно.

Семейство Картър бяха напуснали града, отнасяйки със себе си парите, на които Тони гледаше като на свои и заедно със синеокия звяр, който я бе оскърбил и я бе нарекъл Месалина. Всичко това влудяваше Тони и в своя гняв тя бе разпратила още няколко телеграми, освен онези изпратени от полковник Венс и летаргичния шериф.

— Не се безпокойте... хората ми ще открият следите на тези размирници и крадци на добитък, и ще сложат край на кражбите и подстрекателствата им, още преди да успеят да се върнат сред блатата, където се крият — утешаваше я полковник Венс.

Шерифът, известен като отличен стрелец, разлистваше описанията на издирваните мъже, опитвайки се да открие някое, съвпадащо с направеното от Били Дженингс описание на непознатия.

— Не само Били се е сблъсквал с него... а той е почти толкова бърз, колкото и аз... стрелецът от Ню Мексико, когото наричате Ейс, също може да се закълне, че го е срещал някъде. Този същият посъветвал приятелите на Били да стоят на страна.

— Разбира се, че е престъпник. Иначе защо ще се крие из блатата и мочурищата? Кой друг би тръгнал заедно с онези Картър да краде добитъка ми? Мъжът ме оскърби... той... Да, той дори ме заплаши, шерифе! И сега ще трябва постоянно да живея в страх...

Тя, разбира се, подаде иск, а шерифът обеща да задвижи нещата, но въпреки това Тони имаше смътното предчувствие, че я очакват

неприятности. Съжаляваше, че е оставила Били Бой Дозие у дома, за да наглежда работите в нейно отсъствие. Били Бой бе един от най-бързите стрелци и ако алчността му не бе толкова необуздана, сега щеше да е тук с нея и тя нямаше да има никакви проблеми с онзи полуиндианец или мексиканец, или какъвто там бе.

Откъде се бе появил? Що за птица беше? Трябваше да каже на Били Бой, че е успял да им се изплъзне, също и на Ник. Как му се бе отдало да ги надхитри? Той бе донесъл раздорите със себе си. Защо иначе Картър, които от края на войната насам се спотайваха сред блатата, изведнъж ще се амбицират да прекарват стада добитък до Ейбилин? А Мат, винаги толкова предан и лековерен... не, никога нямаше да прости на Мат, че ѝ бе изменил. Съжаляваше, че множеството не го линчува още в Ейбилин, докато стоеше на сред улицата и зяпаше тъпо, а отгоре на това очакваше и благодарност, задето бе повалил онзи нагъл младеж.

Под предразполагащата си, многообещаваща външност, чрез която правеше за смях повечето мъже край себе си, Тони Ласите умело криеше мислите си и ковеше планове, едновременно с това давайки си вид, че безрезервно вярва на самонадеяните обещания на полковник Венс.

Когато се върнеше у дома, щеше да направи онова, което отдавна възнамеряваше да стори. Щеше да настоява пред Ник да предприеме нещо срещу семейство Картър, защото ако ги оставеха безпрепятствено да безчинстват, можеха да заразят с примера си и останалите негодници, спотайващи се сред блатата. Когато научеше колко дръзко се бе държал Мат в Ейбилин, добрият стар Ник щеше да се види принуден да се съгласи с нея. В края на краищата, той също бе в кюпа и ако се опиташе да кривне от пътя, рискуваше не по-малко от нея.

Обратният път до Барок отне по-малко време, отколкото пътуването до Ейбилин. Сега, с ескорта от кавалеристи нямаше никакви спънки по пътя си. Дори часът на тръгване сутрин и спирането, за да пренощуват, се определяше по нейно желание. Тони възприемаше всичко това като нещо нормално и подразбиращо се от само себе си, опитвайки се колкото бе възможно най-бързо да се прибере у дома. Забеляза, че неизвестно по какви причини, Фил Венс също желаше час по-скоро да се приберат в Барок.

За разлика от тях, Картър се нуждаеха от повече от месец, дори шест седмици, за да се приберат сред блатата, заобикаляйки по възможност градовете и пресичайки течащата към Луизиана река. Дългият им и предпазливо подбиран път водеше покрай езерото Кадо през една богата на реки и мочурища област. Индианците, които ги съпровождаха, познаваха добре пътя и когато достигнаха езерото, а след това и реката, никой вече не се съмняваше, че Маноло бе човек свикнал да се укрива. Това сякаш му бе в кръвта.

— Той е убиец, казвам ти, татко — настояваше Мат. — Освен това е известен. Един мъж в Ейбилин го позна. Само не си мисли, че е мексиканец.

— По-добре помисли пак, Матю. И не забравяй, че се застъпи за теб и те извади от много неприятно положение.

— Все ми е едно кой е и какво е направил — непринудено рече Ханк, най-спокойният от тримата братя Картър. — Откакто е тук, поне нещо се случва. Той ни върна чувството, че сме истински мъже.

— Знаете ли какво? Може би наистина е онзи приятел на Дейв, за когото разправя сестричката ни. Обзалагам се, че въпреки спокойния си нрав навремето Дейв е бил луда глава. Жени! Те винаги са влияели лошо на мъжете.

Мат намръщено наблюдаваше Джо младши над пламъците на огъня. В отговор момчето се ухили дръзко насреща му. Тогава се появи Маноло, носещ наръч дърва, и седящите край огъня смениха темата — заговориха какво ще направят със спечелените пари.

— Няма смисъл да се влагат в банката в Барок. Ако някой от нас се доближи до нея, сигурно ще бъде надупчен, а след това ще ни лепнат някой обир.

— Виж, в Луизиана има доста възможности за влагане на пари... в Шривпорт или Ню Орлиънс например.

— Или в Сан Антонио и Далас, където никой няма да може да ни различи от останалите богати фермери като полковник Кинг и Шанхай Пиърс.

— Като отворихме дума за Пиърс, питам се какво ли стана със земята на стария Демулен. Говори се, Шанхай я спечелил на покер в същата нощ, когато онзи пиян глупак Раул си тегли куршума.

— Чух, че господин Пиърс отново изгубил земята в облог с някакъв богат железопътен магнат от Изтока.

Мат Картър каза последните думи с престорена непринуденост, както винаги, когато цитираше Тони. Когато научи тази новина, Тони бе побесняла като фурия. Успокои се едва при мисълта, че милионерът навярно не знае нищо за имението и не го е грижа за него. Земята на Демулен бе изключително важна. Тя бе стратегически пункт между останалите имения и града, без оглед на това, че някога през нея би могла да се прокара железопътна линия, за да се осъществи връзка с главните железопътни центрове. Управител — поне теоретично, бе старият Еймъс Фенстър, ръководил фермата още по времето, когато Раул Демулен се напи до смърт и я проигра. Сега Еймъс бе доста стар и предпочиташе да прекарва повечето време в къщата, облечен в овчи кожи, за да се пази от влажния въздух идващ от блатата. Бе познавал още Том Ласите, а след това и Джон, така че когато пристигна в Барок като младоженка, Тони бе направила всичко възможно да се сприятели с него. Еймъс вече не се интересуваше от фермата и бе оставил Тони да прави каквото пожелае със земята на Демулен и пасящия из нея небелязан добитък. Госпожа Ласите бе твърдоглаво, гордо момиче от Юга. Тя трябваше да се простира според чергата си, а отгоре на всичко бе и вдовица! Еймъс нямаше високо мнение за собствениците на имота, още повече, че бяха от Севера. Те не се интересуваха особено от Тексас и щатските закони, а и не бяха никакви джентълмени.

Всичко това Маноло научи край лагерния огън или в студените ноци, в които не смееха да запалят огън и постоянно някой от тях трябваше да стои на пост. Когато най-сетне се добраха „у дома“, сред блатата, мъжът, който до преди два или три месеца бе чужденец, знаеше за блатата и жителите им почти толкова, колкото хората родени и израснали по тези места. Това обаче не означаваше, че някой бе разбрал нещо повече за него. Бе живял сред команчите... или познанията му за езика и нравите им идваха от индианско потекло, подобно на мъжа на Тересита. Бе лежал в затвор, окован във верига заедно с други затворници. Умееше еднакво изкусно да борави както с револвер, така и с нож. Но дори и когато се събереше всичко това, то бе крайна недостатъчно, за да се узнае нещо съществено за този човек. А онова, което преживяха при завръщането си, им даде ясно да разберат, че никой не можеше да знае, що за човек бе той в душата си.

Изненадан остана дори Мат, който от самото начало не харесваше Маноло и никога не му се бе доверявал. След Ейбилин Мат все повече и повече се убеждаваше, че Маноло не може да е индианец.

Когато се прибраха у дома, завариха всички гневни и уплашени. Миси първа изникна на пътя им с подути от плач очи. Идваше от земянката на един стар индианец, някогашен вожд на команчите.

— Те изгориха къщата ни! Всичко... дори книгите на мама. А когато след това дойде чичо Ник, преструвайки се, че е ужасно възмутен, аз се направих, че не го чувам. Беше... беше Били Бой Дозие. Той подмами Тересита да излезе, казвайки, че сте били убити. Застреляли ви по пътя насам... вече бяхме чули, че войниците претърсват навсякъде... и хората на шерифа, тези мръсни зверове с техните кръвожадни кучета... Мислех... ние всички мислехме, че са ви погубили! О, татко... Мат... мислехме... — въпреки всичко тя се насочи първо към Маноло. Хвърли се към внезапно замръзналото му тяло, подобно на търсецо утеха дете. Или, както с внезапна болка в сърцето си помисли баща ѝ, подобно на облекчена от избавлението на своя мъж жена...

Войниците се бяха опитали да изгорят и да издушат всичко живо из блатата. Разбира се, не им се бе удало. Изгориха малката къща, която семейство Картър собственоръчно бяха построили върху един остров, но това бе всичко. Останалите обитатели на блатата се бяха скрили още по-навътре, а дори войниците и кучетата на шерифа не смееха да преминат една определена граница.

Джо Картър, който предчувстваше случилото се, дръпна Миси настрана. Обви ръка около треперещите ѝ рамене, както бе правил някога, когато бе малко момиченце.

Заведоха Маноло при стареца, чието лице приличаше на набръчкан кафяв пергамент. Той бе брат на майката на Тересита.

— Младият мъж, който винаги гледаше племенницата ми с пламнали очи, дойде при водата. Завит в одеяло, той носеше един мъртвец. Усмивайки се подигравателно, той попита Тересита, защо е направила такава грешка с третия си съпруг, когато трябвало да принадлежи нему. Говореше за онзи далечен град, в който заминахте

всички вие със стадото. Каза, че войниците ви убили на път за дома. Тя му повярва.

Лицето на стария човек внезапно замръзна и заприлича на издълбано от водата парче гранит.

— Да продължавам ли, когато сърцето ми кърви, сякаш е надупчено от ножове? Жена ти бе най-малката дъщеря на любимата ми сестра. Преди няколко дена тя дойде при мен, безкрайно щастлива, защото носеше под сърцето си твоето дете. Преди да я изнасили, белият мъж я би, докато не престана да се съпротивлява... тя предпочете да се наниже на собствения му нож, вместо да те посрещне омърсена.

Старецът говореше с него на собствения си език, както би сторил с член на своето племе, и мъжът, за когото бяха предназначени тези думи ги разбра. И въпреки че очите му бяха сини, а не кафяви, в тях, подобно на огъня в полумрака на вигвама, блестяха искрите на гнева и желанието за мъст.

— Моята жена ще бъде отмъстена. Скалпът на белия човек, който я е опозорил, ще украси вигвама ти. Кълна се.

Нито Миси, нито баща ѝ или братята ѝ знаеха за това. Узнаха го едва по-късно. Индианците жалеха мъртвите си по свой собствен начин... а мъжът на име Маноло въпреки всичко бе един от тях, истински индианец.

Изчака два дена, докато мине предписаното от обредите време за оплакване. След това се подготви грижливо, като би го сторил някой воин команч и една нощ напусна блатата.

Кожената лента придържаше порасналата му почти до кръста коса. Бе боядисал лицето и тялото си, а по себе си нямаше нищо друго, освен препаската и мокасините.

Били Бой Дозие не бе в къщата, където живееше, но в голямата къща прозорецът на Тони Ласите още светеше — розова светлина, която постепенно отслабваше, докато накрая изгасна напълно. Луната се бе показала иззад черните облаци.

Точно пред прозореца на Тони Ласите имаше малък декоративен балкон. За мъжа не бе трудно да се добере до него по старата, впила ластари в стената лоза. Известно време той остана неподвижен,

подслушвайки тихия разговор. Дочу раздражения, ироничен смях на Тони Ласите.

Очевидно Тони Ласите бе в необикновено лошо настроение, дори и според нейните собствени представи, така че когато Били Бой запъхтян падна върху ѝ, тя започна да го подиграва. Гласът ѝ звучеше полунежно, полузлобно.

— Ти си глупак, а ако има нещо, което не мога да понасям, това са глупаците. Колко тъпо! Защо си изнасилил онази индианска уличница? Щях да те разбера, ако го бе сторил, за да поставиш клопка на мъжа ѝ. Но сега... когато се върне, той ще те преследва и убие. И всичко това само защото се мислиш за голяма работа и смяташ, че трябва да имаш всяка жена, на която си хвърлил око. Защо не остави онази проклета индианка на мира? Или поне да бе изчакал, докато ти кажа?

— Затваряй си устата, по дяволите! — неохотно и с потисната злоба в гласа рече Били Бой. — Какво според теб трябва да стори един мъж, когато желанието го пробожда, подобно на хиляди малки иглички? Не можеше да дойда с теб в Ейбилин, защото ти искаше да впечатлиш онзи дебел янки, полковник Венс. Откъде можех да зная, че онази глупава пачавра ще се наниже на ножа ми само защото веднъж е била взета от един истински мъж?

— Мъж... така ли каза? Дори покойният ми съпруг и дебелият янки, полковник Венс, са повече мъже от теб, Били Бой, с твоето перчене, хвалби, небивалиците ти и ненаситното ти желание... а след това свършваш по-бързо от питомен заек! Дори Ник, при всичките му недостатъци... — остро, подигравателно хихикане на Тони премина в писък, когато върху лицето ѝ падна тъмна сянка, закрила за миг лунната светлина. Младата жена не можеше да повярва, че сцената разиграваща се пред нея, е действителност. Някакъв мъж безшумно се бе прехвърлил през парапета с проблясащо в ръката му оръжие, което тя не можеше да различи добре — револвер или нож?

— Нито звук. Тихо и двамата! — макар и приглушен, гласът бе твърд като стомана.

Тони неочаквано се изсмя.

— Знаех си. Винаги си бил глупак, Били Бой Дозие! Да те видим сега какво ще правиш!

Сякаш знаейки кой от двамата дърпа конците, мъжът се обърна към Тони.

— Идвам за *него*. Но ще ми е все едно, ако се наложи да умрете и двамата.

— Проклятие! — Били Бой скочи, изопнат като свещ. Той крадливо оглеждаше в мрака, опитвайки да си спомни къде бе оставил револвера си. За един безкрайно дълъг миг, не изключваше дори възможността всичко това да е подготвено от нея. — Тони...

— Не ме гледай така, скъпи! Нямам нищо общо. Чу какво каза той — дошъл е за теб. Права ли съм?

— Чуйте... — поде Били Бой. Едва сега бе започнал да осъзнава безизходността на положението, в което се намираше — чисто гол, без да може да си спомни къде е оставил дрехите и оръжието си, и го обзе дива паника.

При все че светкавично се бе изправил, все още седеше в леглото до Тони. Въпреки мрака бързото, тайно движение, с което се опита да спусне крака от леглото, не остана незабелязано. Почувствал студената стомана, опряна в гърба му, Били Бой започна да се задъхва, след това притихна.

— Не мърдай — меко, но с неприкрито презрение в гласа рече Маноло. Били Бой все още докосваше бялото, проблясващо в тъмното голо тяло на Тони. Усещаше допира на кожата ѝ, настръхнала подобно на неговата. Можеше да види как белите ѝ гърди с розови зърна се раздвижиха, когато се изкикоти:

— Какво ще му правиш? Ако искате да се биете, аз няма да се меся, обещавам ви. Или ще му прережеш гърлото? — в същия миг, почти без да промени тона си, тя мина на френски: — А ако искаш да се защитаващ, под възглавницата ми ще намериш нож, но трябва сам да си го вземеш, не искам да бъде нарязана на парчета.

Маноло се засмя и белите му зъби проблеснаха върху тъмното лице, но звукът, който издаде, бе кратък и зловец. Косите на Били Бой щръкнаха на главата му.

— Добре, вземи ножа. Казва да не очакваш помощ от нея. Но по-добре най-напред да ѝ завържеш ръцете. Вземи нощницата, от която и без това няма нужда.

— Значи говориш френски? Индианец говорещ цивилизован език? Или може би си мелез? Да не би баща ти да е бял, женен за

индианка... затова ли си толкова ядосан на Били Бой, задето е хвърлил око на жена ти? Той каза, че не се била противила особено... разкажи му и на него, Били Бой. Може би тогава ще размисли и няма да ти пререже гърлото, а само...

— Млъквай — безизразно рече Маноло. — Затваряй си устата и се обърни с гръб. И не се опитвай да бъркаш под възглавницата си, освен ако не искаш да нарежа хубавото ти лице — говореше на френски диалект, познат на Били Бой още от дете. — Завържи й ръцете и след това се изправи, ако още те държат краката.

— Значи ли това, че ще му дадеш възможност да се защитава? Или се боиш да се срещнете лице в лице? Ако умееш да боравиш с ножа си, защо трябва да се боиш? Ако го убиеш в честна борба, след това ще си свободен.

— Аз съм свободен — думите му бяха като плесница за Тони, но тя само се засмя с писклив, задъхан кикот. Начинът, по който се извърна настрани, вече бе съвсем открита покана.

— Да, така е... а ръцете на Били Бой треперят толкова силно, че не може да ме завърже, както му заповяда. Не предпочиташ ли да го сториш сам?

— Кучка! Ти... кучко! — гласът на Били Бой премина във фалцет, преди да секне, когато усети студената стомана, опряна в ребрата му. Той простена, а от страх почти му се повдигаше. — О, Боже! Престани... тя ме подмами! Нямах намерение... не ти ли казах, че не аз я убих? Тя се срамуваше, защо съзнаваше какво е направила. По-рано, преди да се появиш, даваше вид, че ме харесва... Тони, за Бога!

— Престани да ме молиш, Били Бой. Изправи се, както ти заповяда команчът и покажи, че си мъж.

Били Бой бе убеден, че индианецът възнамерява да го убие веднага. За миг, докато не чу Тони да се смее, той не можа да осъзнае защо мъжът, все още с гръб към прозореца, отстъпи от леглото.

— Мисля, че би било много възбуждащо. Признай, че ако искаше, досега вече щеше да си убил Били. Така не е ли по-интересно — в равностойна битка? Не ти ли е повече по вкуса, индианецо?

Слабата светлина се отразяваше от малкия двуцевен пистолет, неочаквано изникнал в ръката на Тони, когато тя се понадигна и седна

в леглото. Били Бой механично улови подхвърления му от младата жена нож.

— Ще застанете един срещу друг, всички средства са позволени, но в абсолютно мълчание. Ще застрелям първия, който се опита да избяга или да извика за помощ!

Високият, цинично възбуден смях на Тони още повече опъна и без това напрегнатите до скъсване нерви на Били Бой, който стиснал ножа, тихо пристъпваше към неподвижната, висока сянка на индианеца и се питаше защо изобщо някога се бе забъркал с Тони. След това в главата му не остана никаква друга мисъл, освен как да оцелее — секунди след като ножовете им се бяха кръстосали за пръв път, му стана болезнено ясно, че ще умре.

В същия миг разбра и това, че Тони няма да му се притече на помощ. Но той би трябвало да го знае. Не бе ли дочул някои отвратителни неща за Тони Ласите? Това бе една от причините, поради които проявяваше интерес към индианката и я бе пожелал. Те двете с Тони бяха свършени противоположности. Жена, възпитана да се жертва за мъжа, да му създава усещането, че е мъж. Топла жена със златна кожа... защо, по дяволите, неочаквано се бе оказала толкова опърничава?

След това на Били Бой не му остана повече време за размисли. Винаги бе смятал, че умее ловко да борави с ножа, но индианецът, този мъж, чието лице все още не бе видял и очевидно никога нямаше да види... ножът му бе бърз като езика на водната змия.

— Проклет индианец... по дяволите! — гласът на Били Бой приличаше по-скоро на хлипане. Зад гърба си чуваше хихикането на Тони Ласите, която също бе разбрала, че Били Бой ще умре... че умира.

В този момент индианецът се бе наситил на прелюдиите. С един замах срязва сухожилията на ръката на Били Бой и го извади от играта. Тогава дойде и смъртоносният удар в корема, а един друг, силен и неумолим удар с ръба на дланта, задуши предсмъртния вик на Били Бой още преди да бе пронизал тишината на нощта.

Без нито дума, без дори да погледне към Тони, Маноло взе скалпа на убития.

— Боже мой! Подобно нещо не бях виждала... беше великолепен... толкова див... ти си животно и същевременно истински

мъж... първично мъжко създание... какво чакаш? Мислиш ли, че ще насоча това смехотворно малко оръжие срещу теб? — пистолетът издрънча върху килима пред леглото. Тони се протегна лениво, а гласът ѝ прозвуча дрезгаво, почти изненадано: — Ето! Виждаш ли, твоя съм. Можеш да правиш с мен всичко, което пожелаеш... той взе жена ти, не е ли така? Е, око за око. Затова дойде, не съм ли права, индианецо? Били Бой ми бе любовник... сега можеш да ме имаш. Вземи ме... можеш да ме изнасилиш... не е ли това част от отмъщението, за което дойде?

Той я наблюдаваше мълчаливо. Сега, когато страстта да убива бе отминала, в него се надигна желанието да я има — бяла, с проблясващ на бледата лунна светлина сребристорус триъгълник между бедрата.

— Колко още оръжия криеш?

— Само това, любими — рече тя и отлепи таза си от чаршафите, разтвори крака. — Достатъчно мъжествен ли си и за този вид битки?

— Ти наистина си дяволска кучка, Месалина.

— Да... и ти желая да ме вземеш не по-малко от мен. Сега веднага. О, Боже... да, сега!

Тя се любеше като уличница. Като животно, което е прекалено жадно, за да може да чака, обви ръце и крака около него и заби дългите си нокти в покрития му с белези гръб, докато той не проникна в нея и не я взе, скимтяща от болка и наслада. Стоновете ѝ преминаха в шепот, когато тя тихо започна да съска цинизми. Тя ухапа ръката, затиснала пълните ѝ, изкусителни устни, а тялото ѝ през цялото време се извиваше под неговото.

— Сигурно си ми докарала отравяне на кръвта! — изръмжа той и прокара окървавената си ръка по лицето ѝ.

— Тогава нека изсмуча отровата...

Тя сграбчи с две ръце дланта му и засмука толкова силно, че мъжът трябваше да си помогне със свободната ръка и да натисне главата ѝ върху възглавницата.

— Сега в жилите ни тече една и съща кръв... аз съм твоя кръвна сестра, а току-що извършихме кръвосмешение, не е ли така? Не е ли вярно, индианецо? — упорито шепнеше тя.

— Млъкни... ти си полудяла!

Тя се засмя.

— Възможно е! Но ти също. Затова сега си тук, в моето легло... и знаеш как можехме да се позабавляваме в Ейбилин, вярно ли е? Уплаши ли се тогава?

— Хей там лежи един мъртъв мъж без скалп, чиято кръв изтича върху скъпия ти персийски килим, Месалина. По-добре помисли как ще обясниш смъртта му. Да те вържа ли, за да е по-правдоподобно?

— Но ти още не си тръгваш, нали? Нощта е пред нас и ако не се боиш, мога да дръпна това въженце и Бен ще ни донесе вино. Не влиза в стаята, ако изрично не му заповядам. Ще го остави пред вратата. Искаш ли?

Тя се вкопчи в него, а пръстите ѝ настойчиво пълзяха надолу по гърба му.

— Индианецо... колко индианска кръв тече в жилите ти всъщност? Всички тези белези, от някой затвор ли са ти останали? Прекърши ли се, когато те налагаха с камшиците?

— За съжаление не мога да задоволя любопитството ти с повече подробности — рече той. — Можеш да си ги измислиш сама.

— Не си отивай още, индианецо. Чуй ме! Нямах ми доверие! Но ако се освободя от Били Бой или от онова, което е останало от него, без никой да забележи... *тогава* ще си спомниш предложението ми, нали? Искам да работиш за мен... да ми помагаш. Имам нужда от силен мъж. Били Бой бе добър стрелец, но изобщо не бе силен. Сам видях как пълзи. Ти никога не би пълзял, нали? Ти си звяр, дявол и струва ми се, имаш по-малко угризения на съвестта и от самата мен... и още по-малко скрупули. Разбираш ли какво имам предвид?

— Кучка! — процеди през зъби той, когато прошепвайки тези думи, тя го ухапа до кръв по устните. Беше истинска уличница. Кръвожадна вълчица... трябваше да свали и нейния скалп... или да пререже дългата ѝ бяла шия, за да накара да замлъкне тихия ѝ, триумфиращ смях, който бликаше от там.

— Да, разбира се... о, Боже! Такова удоволствие би ми доставило! Дори и да изглежда, че ще ме изкормиш! Мъчи ме, ако искаш... искам... искам да почувствам нещо!

13.

— Винаги, когато този господин Бишоп „съвсем случайно“ мине от тук, след това непременно се случва нещо. Прави ми впечатление, че той е човек, който с ужасна лекота обръща с главата надолу иначе мирния ни живот — дон Франсиско изрече това сухо и умишлено безизразно. — Сигурна ли сте, че държите да разговаряте с него, Хения? — рече той повече на себе си, отколкото на младата жена, чието лице внезапно бе преbledняло. След миг добави: — Питам се, откъде е научил, че сте тук! Може би първо трябваше да оставя Реналдо да говори с него, за да разберем какво крои този път.

Въпреки че възрастният мъж се бе опитал да произнесе последните думи някак между другото, раздразнението му не бе убягнало от погледа на събеседницата му. Безучастният, летаргичен израз, който бе застинал на лицето ѝ, откакто преди три месеца пристигна в хазиендата, изчезна и зелените ѝ очи заблестяха, пълни с надежда.

— Нали не сте го отпратил? Още ли е тук? Той знае нещо за Стив... сигурна съм! Къде е той? — извика тя, а след това се опомни: — Съжалявам, дон Франсиско. Но щом господин Бишоп е тук, то за това има някаква причина. Вие също се тревожите, не съм ли права?

Гъстите бели вежди надвиснаха над сините очи, толкова напомнящи ѝ за онези на Стив.

— Този невъзможен нехранимайко! Кога най-сетне ще миряса? Бях убеден, че се е променил, а той взе, че изчезна, без да каже никому нито дума... Смятате, че този господин Бишоп знае нещо? И сам мога да видя, че изгаряте от нетърпение да се срещнете с него. Добре, няма да ви задържам. Казах на Хайме да го заведе в работния ми кабинет. Там ще можете да разговаряте на четири очи. Но внимавайте! Давам ви само петнадесет минути насаме с него! А вие ще ми кажете защо е дошъл... до гуша ми дойде от загадки и тайни, ясно ли е?

Въпреки резкия тон и престорения гняв, вече Джини познаваше достатъчно добре дон Франсиско, за да знае колко много е обезпокоен от необяснимото изчезване на внука си. Стив... каква ли жестока,

срамна игра играеше този път? Къде се криеше и защо? Отначало младата жена мислеше, че той просто иска да се избави от нея. Но дори Сам Мърдок отричаше да знае нещо за плановете му или за това къде се намира. А сега, съвсем случайно и сякаш изпод земята изникна Бишоп. Или изобщо не бе случайно?

Джини вече бе скочила. Сърцето ѝ биеше толкова лудо, че почти ѝ прилоша. В първия миг ѝ се прииска да избяга от малкия вътрешен двор, където си бе почивала, давайки си вид, че чете, докато погледът ѝ разсеяно блуждаеше по страниците на книгата. Но сега, когато очите на дон Франсиско я наблюдаваха изпод тежките клепачи, тя направи усилие да се овладее. Не биваше да показва пред Джим Бишоп колко нещастна и объркана се чувстваше след завръщането си в Мексико с близнаци, без да знае какво я очаква. След като сенаторът ѝ бе писал, че след пътуването си по море с принцеса Ди Паоли Стив изчезнал неочаквано, сякаш потънал в земята, Джини вече не знаеше какво да мисли.

Възраженията на леля ѝ Селин и Пиер, който желаше да я задържи във Франция, не промениха решението ѝ. Отплавала от Европа, тя потърси спасение във Вера Круз, където някога бе открила считания за мъртъв Стив и бе прекарала безкрайни, изпълнени с тревоги по него месеци. Остана в Мексико въпреки настойчивите молби на баща си да се върне в къщи.

Мексико обаче, или поне тази част от него, за нея бе свързано с не един и два приятни спомена, а и както Джини писа на Соня: „... Не искам децата ми да бъдат одумвани... всичките тези мръсни клевети, които са наводнили вестниците, старите клюкарки, които следят всяка моя стъпка. Не, все ми е едно, че хората ще се чудят на решението ми да отида в Мексико. Съжалявам Соня, но вече съм прекалено свикнала да постъпвам единствено според своите собствени желания!“

Децата изглеждаха като умалено копие на Стив. Момченцето имаше тъмнокафява коса с медночервени, почти бронзови кичури и очите на Джини. Лора-Луис, дъщеря ѝ, бе наследила очите и косата на Стив. Щяха ли някога да видят баща си?

Винаги когато мислеше за Стив и за неизяснените им отношения, Джини не можеше да се избави от някакво болезнено чувство на безпомощност. Стомахът ѝ се свиваше и младата жена изпитваше тежест сякаш в нея имаше огромен камък, заплашващ да я смачка.

След изричните молби на дон Франсиско, изпратени по неговия приятел Реналдо Ортега, тя се бе преместила да живее при стареца. Ако не бяха близнаците, можеше да реши, че времето се е върнало назад и след това е замръзнало. Бяха ѝ предоставили същата стая, принадлежала някога на майката на Стив. Втората спалня сега бе отредена за децата и бавачката. Джини познаваше прислугата, която не се бе променила особено от предишното ѝ пребиваване в хасиендата. Сега, също както тогава, тя очакваше завръщането на Стив.

Напразно се опитваше да мисли единствено за децата — близнаците, които едва повярва, че са плод на нейната собствена утроба, въпреки че през последните месеци на тежката бременност тялото ѝ бе наедряло неимоверно.

— От всеки пол по едно, госпожо! Какво щастие! — отваряйки очи, Джини чу думите на акушерката, невярваща, че е преживяла ужасните мъки. — Таткото ще бъде много горд!

Стив... дали наистина щеше да се гордее? Щеше ли изобщо да повярва, че децата са негови?

Поне дон Франсиско не бе задавал никакви въпроси за бащинството на близнаците! Даде ѝ миниатюра, на която бе изобразена дъщеря му, майката на Стив, като малко момиченце. Детето на снимката спокойно можеше да мине за Лора-Луис — същите тъмносини очи.

Щеше да я покаже на Стив, когато се завърне. Но дали щеше да се върне? Къде бе заминал, изоставяйки любовницата си? Всички тези постоянно измъчващи я въпроси може би щяха да получат отговор още този следобед. Това трябва да бе причината за неочакваното посещение на господин Бишоп.

— Не искам да повярвам, че би могъл да носи лоши вести — решително си рече Джини, насилвайки се да успокои дишането си и да влезе в стаята със спокойни стъпки. — Той знае нещо, иначе не би си правил труда да предприеме това дълго пътуване. Не бива да показвам колко съм възбудена...

Както винаги Джим Бишоп носеше костюм с класическа кройка. Гостът, изглежда не се чувстваше особено добре в тъмния кабинет, въпреки предвидливо поднесената му от Хайме Перес чаша вино. Мъжът вдървено седеше в едно кресло, а когато стана, за да я

поздрави, на Джини ѝ се стори дори, че забеляза леко облекчение върху иначе толкова безизразните черти на лицето му.

„Значи ми позволяват да разговарям с нея насаме — мислеше си Бишоп, вежливо навеждайки се над ръката, която тя издърпа.“ Забеляза колко студени са пръстите ѝ и отгатна какво вътрешно напрежение се криеше зад привидно спокойната ѝ външност. Бишоп откри с изненада, че Джини бе от онези жени, които майчинството прави още по-красиви, фигурата ѝ не бе изгубила нищо от прелестта си. Питаше се дали все още е толкова твърдоглава и своенравна, каквато я помнеше. Във всеки случай не се бе променила съществено, освен може би по това, че излъчваше известна зрялост.

Тя веднага премина към същността.

— Господин Бишоп! Имате ли новини от съпруга ми?

Гласът на Бишоп прозвуча умишлено небрежно.

— Вие бяхте от жените, обичащи прямотата, не съм ли прав? Но навярно преди да ви обясня защо съм тук, ще предпочетете да седнете. Боя се, че историята е дълга. И, надявам се, няма нужда да ви напомням, че всичко, което ще чуете, е строго поверително. Добре би било, ако дори дон Франсиско не знае много за това. Скоро ще разберете защо.

Това бе прекалено дълъг увод за господин Бишоп, което не остана незабелязано от Джини, при все че тя почти не познаваше този човек. Почувства как коленете ѝ омекват и се отпусна на стола, който мъжът вежливо ѝ предложи. О, Боже! Какви ли новини носеше? Нещо в съзнателно дистанцираното, хладно държание на мъжа я безпокоеше повече, отколкото самите му думи.

Джини забрави всичко останало и се наведе напред. Очите ѝ проблясваха в полутъмната стая.

— Значи нямате новини... нямате лоши новини?

Бишоп, който изглежда отново се бе окопитил, се облегна назад, оглеждайки я с хладните си сиви очи.

— Той е жив. Поне за това не бива да се безпокоите. Но... — той замълча за миг и намръщи чело. — Мога ли да ви помоля да изслушате разказа ми, без да ме прекъсвате, госпожо? Трябва да призная, че ми е изключително трудно да започна! Подобни признания не излизат често от моите уста.

— Господин Бишоп!

Бишоп я наблюдаваше изпитателно. Виждаше бледия медночервен блясък на косата ѝ, нежните овали на гърдите под обикновената вълнена рокля, която тя не си бе направила труда да смени и чувствено стиснатите устни. Имаше лице и фигура на амазонка, и държание на дама, освен когато съзнателно забравяше този факт. Притежаваше по-силна воля, отколкото на пръв поглед можеше да се предположи, а освен това приспособимост, помагаша ѝ да понесе ударите на съдбата и неблагоприятното стечение на обстоятелствата. Въпреки почти крехката си външност, тя бе жена научена сама да се грижи за себе си. Бишоп, който ценеше всяка, дори и най-маловажната информация, тъй като се надяваше, че все някога ще му бъде от полза, не бе забравил разказаното му от Пако Дейвис. Да, Джини Морган бе от редкия тип жени, които при нужда сами си проправяха път в живота. Той дори се подсмиваше тайничко при мисълта как ли би изглеждала срещата между нея и Тони Ласите. Да, добре направи, че дойде. Сега само трябваше да я убеди...

— Един момент, госпожо. Виждате ли, това, което прави нещата доста, хм, неприятни за мен, е фактът, че когато замина за Тексас, съпругът ви се съгласи да събере за мен... известна информация. Както навярно знаете, той замина за Барок. Искаше да види едно парче земя, спечелено от баща ви и приписано на Стив. Очакваше се съпругът ви да пристигне в Барок още преди няколко месеца, но след като дълго време не чухме нищо за него... и нито баща ви, нито съдружника на Стив, Сам Мърдок, бяха получили някаква вест от него... Е, аз естествено бях малко загрижен.

Джини отвори уста, за да го прекъсне, но отново стисна устни, възпряна от нетърпящия възражение жест на Бишоп. Обикновено чевръст в езика, сега Бишоп изпитваше известно затруднение да представи по най-деликатен начин онова, до което бе достигнал. За щастие тя бе жена, която умееше да слуша спокойно, без веднага да изпада в истерия.

На моменти, докато слушаше откритото и безучастно описание на Бишоп, Джини имаше чувството, че е съвсем близо до истеричен пристъп. Защо продължаваше да се държи така, сякаш Стив все още работеше за него? А Стив... какво, по дяволите, го караше да предприема все нови и нови рискове? Първоначалният план не съдържа никакви рискове, но, както сърдито я увери Бишоп, Стив

имал лошия навик да „импровизира“, вместо да се придържа към получените заповеди. Бишоп призна, че и сам той бил наясно относно любовта на Стив Морган към предизвикателствата и опасностите.

Докато слушаше невероятния разказ, настроението на Джини блуждаеше между гняв, страх и отчаяние. Тя хапеше устни, а очите ѝ бяха започнали да пръскат гневни искри. Сега, след като първоначалното облекчение от вестта, че Стив е жив и здрав, постепенно се бе стопило, тя не знаеше на кого повече да се гневи — на Бишоп, който бе инициатора на всичко, или на Стив, който бе приел подобно поръчение.

Всичко бе толкова невероятно. Ако не излизаше от устата на Бишоп, който безучастно я затрупваше с нови и нови подробности, тя би отказала да повярва дори на малка част от чулото.

— Сам аз едва го проумях — сякаш прочел мислите ѝ, я увери Бишоп. — Но не виждам никакво друго обяснение за странното държание на съпруга ви в последно време. Имам предвид, откакто отново се появи, наричайки себе си Маноло, предизвиквайки безредици, които и без това не липсваха в Барок! Едва откакто полковник Венс пое друг гарнизон, заместен от полковник Белмон, който случайно е мой познат, научавам какво се крие зад всичко това. А за да съм още по-сигурен, се консултирах и с някои лекари, запознати с подобни случаи... между другото и с един прочут психиатър от Виена, който държи катедра тук и е специалист в областта на душевните болести. С това не искам да кажа, че Стив е душевно болен! — припряно добави той, виждайки изражението на Джини. — По всяка вероятност е прекарал тиф. Капитан Олтмън спомена, че в Матаморос, Стив е имал контакти с болни от тиф. Прекалено висока температура... или удар по главата... биха могли да причинят загуба на паметта. Поне така ме увери докторът. Знаем също, при това лично от полковник Венс, че този Маноло не се опитвал да скрие факта, че не помни дори истинското си име. Което затруднило... известни заинтересовани кръгове да открият дали не е обявен за издирване. Индианката, за която ви разказах, твърдеше, че бил брат на починалия ѝ съпруг, но капитан Олтмън, лично бил насочил Стив към този Чучо, Рефухио Орта! Успявате ли да следите мисълта ми?

Колкото и невероятно да изглеждаше всичко, Джини трябваше да признае, че подробностите така си пасваха, че очевидно не можеше да

не са истина. Мъжът, описан от Бишоп, трябва да бе Стив. Стив, който не помнеше нищо от миналото си, не помнеше дори нея, смяташе себе си за полуиндианец и се държеше като такъв. Стив, който работеше за едно безскрупулно, алчно подобие на жена и хладнокръвно убиваше за пари. Но нали той отдавна проявяваше влечение към жестокостта, което не бе останало тайна за Джини!

Въпросът бе какво очакваше Бишоп от нея? Защо ѝ бе разказал толкова много за начинанието си?

— Трябва да бъде спряно, преди там да е избухнала нова гражданска война! — рече Бишоп този път неочаквано сърдито. — Преди по тези проклетни места да избухне нова кървава война, която ще коства още човешки животи. Но не е само това. Тексас би могъл да се провали в усилията си да бъде приет сред федерацията на американските щати. Ако в Барок нещата излязат от контрол, размириците бързо ще се разпространят като горски пожар или поредица от експлозии. Разбирате ли? И, за Бога, ако скоро не се сложи точка на всичко, тогава под въпрос ще бъде и собственото ми положение. Президентът вече е обезпокоен от достигналите до него жалби. А аз съм този, който изпрати съпруга ви там, за да предотврати надвисналата опасност от война и да разследва по-отблизо известни събития. А вместо това, той налива масло в огъня... той и онази Ласите. Дори нейният девер, съдията Беноа, е започнал да се безпокои. Съдията е предпазлив човек, въпреки че някои неща свидетелстват, че сам той е затънал до шия във всичко това. По негово настояване преди доста време в Барок бе изпратен един федерален шериф. Таен агент... само да ме бяха предупредили, преди да го натоварят с тази задача. Във всеки случай по него е стреляно и е бил убит — гласът на Бишоп стана по-рязък и Джини, изпълнена с лоши предчувствия, вече очакваше края на разказа му. — Естествено, това е било дело на Стив. Завързали са спор в някакъв бар, а в онзи град никога няма свидетели на убийствата! Само благодарение на факта, че шерифът не споделил с никого кой е този мъж и какво търси в града, Стив отървал бесилото или поне заплахата да бъде обявен за издирване като убиец. За съжаление числото на смъртните случаи по тези места, заплашително расте. Извършени са и други убийства — иначе не биха могли да се нарекат. Всеки, който се противопостави на клана Ласите, бива отстраняван. Вече ви разказах как изчезна от сцената предишният

агент, по някаква случайност точно преди съпругът ви да започне да работи за Тони Ласите.

— Нима искате да кажете... — гласът на Джини премина в шепот и младата жена трябваше да се покашля, преди да успее да продължи: — Мислите, че Стив е... престъпник? Че се е свързал с онази жена... но как може да сте толкова сигурен в предположенията си? Господин Бишоп... може би Стив само се преструва за пред хората, давайки си вид, че е на нейна страна, за да успее да научи възможно най-много. И по-рано го е вършил, права ли съм? Досега никога не сте имал скрупули относно методите му, а и не можете да отречете, че сам вие сте го подтикнал да заграби златото на баща ми. Или че му отправихте известни упреци, когато ме отвлече. Ще отречете ли, че имате пръст във всички ужасни постъпки, които извърши? Стив бе превърнат в убиец, или не сте съгласен? С тази разлика, че когато убива за вас, го наричате с друго име!

Значи, бе съхранила голяма част от предишния си плам и темперамент! Джим Бишоп си позволи да повдигне за миг едната си вежда, изпитателно наблюдавайки порумениялото лице на младата жена, приведена напред в креслото си и вперила в него искрящите си очи.

Не можеше напълно да разбере какво е изпитвал Стив към жената, за която се бе оженил, защото той бе също толкова умел в прикриването на чувствата си, ако изобщо притежаваше такива, колкото и самия Бишоп. Чувствата на Вирджиния Морган обаче безпогрешно можеха да бъдат разчетени поменящото се изражение на лицето ѝ, както и по страстния начин, по който защитаваше съпруга си. Без да обръща внимание на гнева ѝ, Бишоп спокойно рече:

— Ако смятах, че Стив е преминал на противниковата страна или, напълно пренебрегвайки заповедите ми, се е заел с осъществяването на някакви престъпни планове, сега нямаше да съм тук и така открито да разговарям с вас, госпожо. Както сама току-що казахте, мъжете, които ръководя, са доста безскрупулни. Така са обучавани и такива трябва да бъдат. Освен това, всички те знаят рисковете и правилата на играта. Ако допусках, че Стив съзнателно е нарушил тези правила, бих му пратил някой федерален шериф или някой от моите хора. Истинско щастие за всички нас е, че Дейв Медън

е успял да избяга от затвора и че е пресякъл границата, за да търси жена си.

— Дейв Медън? — Джини бе по-объркана от всякога.

— Ах, да. Няма откъде да го познавате. По-рано работеше за мен, но след женитбата си се оттегли. Двамата със Стив се познаваха добре. Интересно е, че Стив е бил този, който му е помогнал да избяга от затвора, при това един Господ знае защо. Дейв се кълне, че Стив не могъл да го познае.

14.

Молбите на Миси и постоянните ѝ упреци накрая го накараха да отстъпи. А когато веднъж вече се бе впуснал в безумното начинание да освободи петима мъже, оковани като животни в обща верига и работещи под дулата на двамата въоръжени надзиратели, всичко се бе превърнало в приключение.

Нещастниците работеха на някакъв път, участък, от който бе станал жертва на реката, преляла както обикновено по време на наводнение през защитните диги. Когато Маноло ги видя за пръв път, бе неприятно изненадан от странно чувство, накара го да обърне коня си и по един заобиколен път да се върне при семейство Картър. Навярно причина за това бяха дълбоките белези по собствените му китки и глезени. Знаеше какво е да си окован като животно и познаваше усещането от ударите на камшика върху голия, изкривен от работа гръб... но тези по-скоро подсъзнателни спомени бяха съвсем смътни. Кога? За какво? Как му се бе удало да избяга? Безсилието да си спомни го вбесяваше и докарваше почти до отчаяние. Сълзите в очите на Миси, която искаше да знае дали е видял онези клетки мъже, оставаха без отговор.

— Дейв е един от тях. Видяхте ли го? Има кафява брада и руси кичури в косата. Няма ли поне веднъж да проявите малко съчувствие? Как бихте се почувствал окован във вериги и принуден да работите под палещото слънце или в дъжда?

— Но, Миси! — предупредително прозвуча гласът на баща ѝ. Тя прехапа устни, обърна се и изхвъркна от стаята, затръшвайки вратата зад себе си.

— Миси е във възраст, в която всичко може да я раздразни — въздъхна Джо Картър, чешейки бакенбардите си. — Прекалено е чувствителна, точно каквато бе и майка ѝ. И е изключително привързана към Рената Медън. Рената замени донякъде майчините грижи, от чиято липса Миси винаги е страдала.

Джо бе продължил с равен глас, виждайки колко неспокоен и гневен бе станал Маноло — отгатваше го по дълбоките бръчки по

челото му и смръщения израз на лицето му. Маноло бе силен мъж, който обичаше насието и битките, поне това бяха разбрали всички те. Но у него се забелязваше известна нежност към Миси. Или може би чувстваше благодарност към момичето, на което донякъде дължеше живота си. Джо Картие, както се бе наричал бащата, преди синовете му да приемат английската форма на името му, въпреки младежките си лудории си беше останал обикновен човек. В този така внезапно нахлул в живота им непознат мъж той разпознаваше сродна душа, на която бе присъща необичайна избухливост, скрита зад тънката преграда на външната уравновесеност и готова във всеки момент да излезе наяве. Но той бе приел Маноло, както и всичко останало, случило се след войната — дори и смъртта на съпругата си. Прие и се примири. Някакъв смътен инстинкт, подобен на онзи, накарал Маноло да тръгне по следите на Били Бой Дозие след смъртта на Тересита, му подсказваше, че Миси няма защо да се бои от този човек. Това бе причината да задържи сина си Мат, понечил да последва Маноло, който след няколко вежливи извинения излетя след Миси.

— Той е новия любовник на Тони Ласите, татко! Полудял ли си или какво? Да го оставяш насаме, с Миси...

— Няма да стори нищо на Миси. И моля те, не забравяй, че на него дължим това, че успяхме да изплатим натрупалите се данъци около фермата. Не се оставяй да бъдеш заслепен от ревността си. Въпреки че винаги си търчал след тази Ласите, мислиш ли, че тя и съдията Беноа щяха да допуснат да си върнем фермата, ако този човек не им бе повлиял? Остави сестра си на мира. И бъди благодарен за това, с което се сдобихме.

Маноло се досещаше за разговора между Джо Картър и Мат. Ни най-малко не се боеше от най-големия син на Джо Картър. Отнасяше се към него с презрение и безразличие, въпреки че Мат правеше всичко възможно да изглежда толкова силен, колкото и едър. Един случаен любовник на Тони. Неочаквано Маноло си спомни с раздражение за Миси. Тази „блатна немирница“, както я наричаше Тони. Бе млада и наивна, а в някои отношения дете за своите седемнадесет години. Но въпреки това тя бе малка зеленоока вещица и някакво неприятно усещане подсказваше на Маноло, че момичето му напомня за нещо и някого... но за кого, дявол да го вземе? Познаваше се достатъчно добре, за да знае, че не е сантиментален и все пак се

чувстваше като закрилник на Миси. Може би, защото тя никога и пред никого не се преструваше. Бе напълно лишена от притворство и винаги гледаше истината в очите. Чувствата ѝ бяха лесни за отгатване, затова и малката Картър бе толкова ранима... прекалено чувствителна, както с въздишка бе установил Джо.

„Миси, какво ли значи това? — мислеше той, копнеещ вече да препусне обратно към Тони, чиито настроения познаваше и с които човек можеше да се справи също толкова лесно, колкото и да ги разбере.“ Тони спадаше към един тип жени, който му се струваше познат. Може би защото в някои отношения бе жадно животно, също като него, а освен това със също толкова, ако не и по-малко, скрупули. Но Миси... може би невинността и доверчивостта ѝ го бяха подтикнали към това посещение, което Тони, подобно на Мат Картър, не одобряваше. Но може би просто искаше да подразни Мат, за да види колко далече може да стигне в гнева си?

Знаеше къде да намери Миси. Сигурно бе на път към любимото си местенце — голямото, старо дърво, въпреки че за целта трябваше да прекоси блатото. С босите си нозе тя можеше да бяга бързо и леко като плахо горско животно.

— Не биваше да тръгвате след мен! Защо всъщност да се тревожите за чувствата на другите? Вие сте като всички останали, винаги около нея и готов послушно да се втурнете само щом щракне с пръсти. Понякога си мисля, че изобщо не желаете да разкриете истинската си самоличност. Не искате да научите кои са били предишните ви приятели и затова не правите нищо за... за...

— Баща ти би трябвало от време на време да те понашляпва, за да избие от главата ти тези дръзки отговори! Всъщност аз сам бих го сторил с най-голямо удоволствие. Има две неща, непоносими за мъжа у една жена — острият език и неприятният характер. Добре би било да не го забравяш, ако се надяваш някога да се омъжиш.

— И откъде сте толкова сигурен? Обзалагам се, че никоя жена не би могла да накара сърцето ви да трепне, освен ако не е коварна и зла като Тони! О, как можяхте? Когато ви разказвах за нея, смятах, че ще прозрете каква е. Но вие с нищо не се различавате от чичо Ник. И от Мат. За вас другите нямат никакво значение!

— Проклятие! — изръмжа той, а от гнева очите му станаха още по-тъмни от обикновено. — Какво, за Бога, очакваш от мен? Да

освободя от хубавия, здравословен затвор онзи Медън, когото трябвало да познавам, но когото изобщо не помня? Да се навра в ръцете на войниците? Трябва да съм луд, щом тичам след теб само за да слушам опяването ти.

Гласът ѝ трепереше, но тя продължаваше дръзко да гледа нагоре към Маноло. В очите ѝ имаше сълзи.

— Защо тогава ме последвахте? Не ви ли е все едно какво мисля? Често чувам, че съм била глупава. Защо просто не ме оставите на мира и не отидете при нея?

Гласът му, само до преди миг рязък и сърдит, сега бе спокоен, така че гневът на Миси се стопи, тя се почувства съвсем празна и дори изпита известно неудобство заради избухването си.

— Наистина ли е толкова важно за теб, малка зеленоочке? Искаш този Дейв Медън да бъде освободен?

Настроението ѝ внезапно се промени и тя изпита страх за него. Този страх бе толкова силен, че я накара да се вкопчи в ръката му.

— Не го искам за себе си, не разбирате ли? За Дейв и Рената и защото... защото бих желала да си възвърнете паметта! Можете ли да разберете?

Дори и след като бе успокоил Миси, мъжът остана замислен и почти мрачен. Втория път, когато видя тези затворници, Тони бе с него. Нещастниците работеха само на нейна земя.

Тя спря и заговори един от пазачите. През онази сутрин, освен тях, имаше и двама униформени войници разкопчали куртките си заради жегата. Те спокойно почиваха на сянка, поливайки се като свине с вода от манерките, докато петимата мъже изнемогваха под палещите лъчи на слънцето. Тони спря... разбира се, че щеше да спре, той я познаваше вече достатъчно добре, за да се досети предварително. И дори без да погледне към нея, знаеше, че в очите ѝ се е появил странен блясък, както винаги, когато бе възбудена.

— Значи най-сетне ще поправите този път. Не бива да пропусна да кажа на милия полковник Белмон колко съм му благодарна! Сега най-последно мога да поканя гости, без постоянно да трябва да се извинявам за окаяното състояние на моста. Създават ли ви неприятности? Често ли се налага да използвате камшиците?

Маноло се улови, че неволно се е загледал по посока на обутите в раирани панталони затворници. С голите си до кръста тела и

изпъкналите под изгорялата от слънцето кожа ребра, те приличаха по-скоро на бостански плашила, отколкото на хора. Кого от тях трябваше да познава? За миг очите му срещнаха нечии светли очи, преди сплъстеният на фитили перчем отново да се приведе. Дейв Медън? Приятелят на Миси, който бил и негов приятел?

По-късно, за да оправдае собствената си глупост, той се опитваше да убеди сам себе си, че виновна за всичко била ехидната нотка в пискливия, задъхан глас на разговарящата с пазачите Тони Ласите. Независимо дали ставаше дума за мъчения на хора или животни, Тони винаги с наслада наблюдаваше сцената. А от главата му не излизаше и Миси с нейните пълни с упрек, втренчени очи.

Но не бе само това. Опияняваше го риска, който бе поел. Дори в мига, когато убиваше дебелия пазач. Бе се промъкнал зад мъжа, седящ с кръстосани крака недалеч от огъня, и с ловко движение му бе прерязал гърлото. При вида на беззвучно строполилия се напред мъж, Маноло имаше странното усещане, че и друг път трябва да е правил нещо подобно.

Във всеки случай този надзирател си го заслужаваше — преди това, още в присъствието на Тони, умишлено бе ударил един от затворниците с приклада на пушката си само защото клетникът бе изправил гръб и малко по-продължително бе задържал поглед върху тях. Не, Маноло не съжаляваше. Не съжаляваше и за това, че убийството на двамата войници щеше да бъде вписано на сметката на „размирниците от блатата“ и щеше да има за последица изпращането на нови войници, които се рояха по тези места като мухи. Нямахше да може да се докаже нищо.

Прекалено заети с претърсването на блатата, хората на полковник Белмон не забелязаха изчезването на пасящия из имението на стария Демулен безпризорен добитък. Един отсъстващ собственик, при това милионер, нямаше особена нужда от парите, които би му донесла продажбата на тези животни.

Онова, което най-много обърка Маноло, бе фактът, че веднага след случилото се, Дейв Медън очевидно искаше да го заговори, но не разполагаха с достатъчно време, за да спрат и да си бърбят или да си разменят благодарности.

Маноло и двамата доброволци от индианците, желаещи да бъдат приети сред мъжете воители, бяха качили клетниците на една лодка,

която щеше да ги откара в безопасност надолу по реката, в случай че не се загубеха.

Маноло ги подкани да тръгват, а Дейв Медън, видимо объркан, механично пое всичко в свои ръце.

— Познавам тези блата доста добре. Ще се оправим. Но, за Бога, човече, как можа...

— Ако искате да останете такива каквито сте си — живи и свободни, нямате време за приказки. Тръгвайте! — последните думи Маноло изрече с по-дълбок глас, но в него имаше злоба и дори някаква необяснима заплаха, особено когато добави: — И ако ви пипнат, не забравяйте — справили сте се сами... Ако някой издрънка нещо, ще му прережа гърлото, разбрахте ли?

Той отгласна лодката от брега с такава сила, че малкият съд едва не се обърна.

— О, Боже — хрипкаво промърмори един от мъжете. — За момент си помислих, че ще убие и нас, при това с усмивка! Сега спокойно мога да призная, че повече се боях от него, отколкото от надзирателите...

Дейв Медън бе впрегнал всичките си сили в гребането, опитвайки да се ориентира къде се намират. Бе успял да хвърли само бегъл, недоумяващ поглед към брега, преди надвисналите клони да го скрият от погледа му.

Маноло вече се бе запътил към Тони и голямото легло, в което го чакаше тя. Навярно вече бе бясна и възнамеряваше да избодне очите му с нокти. Маноло имаше средства и начини да я усмири...

Дори два дена по-късно тя все още бе в толкова добро настроение, че можеше да се смее на гнева на девера си.

— Ники, скъпи, защо си така сърдит? Пак ти казвам, че команчът прекара цялата нощ при мен, а и защо да залага на карта живота си заради онези животни? Обзалагам се, че е замесен онзи Медън, чиято немска женичка живя известно време с теб. Да не се боиш, че ще дойде и ще ти пререже гърлото?

Гласът на Никола Беноа, до преди миг треперещ от гняв, сега бе станал равен и жесток.

— Недей да правиш грешката да ме подценяваш, Тони, съкровище. И не забравяй, че преди време се разбрахме да бъдем откровени един с друг. Мислиш ли, че можеш да ме заблудиш? Мислиш ли, че не те познавам достатъчно добре, за да знам какво става в престъпната ти главичка? Ще се наситиш на този жиголо-мелез за също толкова кратко време, колкото ти бе необходимо, за да забравиш клетия Дозие. И те съветвам скъпа, да свикваш с мисълта, че той е от мъжете, които не умират от естествена смърт — преди Тони да успее да изрече гневните думи, които бяха на езика й, Беноа грубо продължи: — Чуй ме, Тони! Той е невменяем, убиец, който жадува кръв, не виждаш ли? Мисля, че насилието го опиянява и във всеки момент може да изгуби разсъдък, разрушавайки онова, което сме градили през всичките тези години! Глупостта, която е извършил онази нощ, освобождавайки проклетите затворници, така че сега половината полк на Белмон тършува наоколо... как ще наречеш това? Защо го е направил?

— Не го е направил той! През цялото време се опитвам да те убедя в това, скъпи, но ти не искаш да чуеш и дума. Във всеки случай... — Тони намръщено въртеше из пръстите си един конец от облегалката на креслото — който и да го е направил, е бил наистина хитър, не мислиш ли? Той привлече цялото внимание върху себе си и... онзи, който е откраднал над хилядата глави добитък, пасящ из имението на Демулен, ще стане наистина богат, не съм ли права?

Гласът на съдията Беноа стана подозрително благ.

— Така ли? Тогава веднага трябва да ми разкажеш нещо повече за този гений, за да узная, кой ще прибере печалбата от тази перфектно планирана операция! Но всъщност бях дошъл, за да ти донеса някои интересни новини... едно предупреждение в името на отминалите времена! — предишният му спокоен тон се бе превърнал почти в ръмжене и кехлибарените очи на Тони се присвиха.

— Ники, в момента си жлъчен и отблъскващ! Знаеш, че не обичам...

— По дяволите онова, което обичаш или не, ако ми позволиш тази откровеност! Невероятна глупост бе, точно сега да се краде това стадо! Забравила ли си кой е настоящият собственик на имението на Демулен? Един милионер от Изтока на име Стив Морган — изпечен играч, съдейки по това, което дочух, а също и опасен противник. Освен

това тъст му е сенатор на Съединените щати. Имаш ли представа какво означава това? Федерални служители и хора от правителството, които си врат носа навсякъде по тези места. И сякаш не стига това, тази сутрин пристигна телеграма от дъщерята на сенатора, госпожа Морган, която очевидно всеки момент ще пристигне в Барок. Можеш ли да си представиш? Съпругът ѝ бил някъде в чужбина и тя решила да посети тяхното ново имение. Можеш ли да си представиш каква врява ще вдигне тази жена, особено като разбере, че по-голямата част от добитъка им е откраднат?

— Да, Ники, ако престанеш да бъдеш толкова сърдит и угрижен. Започнал си да се държиш като някоя стара госпожица, знаеш ли? — Тони се бе изправила, а гласът ѝ звучеше умишлено непринудено. — Ах, за Бога! — бързо рече тя, забелязвайки израза върху лицето на девера си. — Престани да се държиш като изплашена кокошка само защото на някаква си глупава стара крава, сенаторска дъщеричка, ѝ е щукнало да опознае пущинаците на Тексас! — тя неочаквано се закашля. — Е, убедена съм, че тук изобщо няма да ѝ хареса! Мисля, че веднага ще си замине на изток, където е доста по-сигурно и цивилизовано. Може би дори ще реши да продаде земята на Демулен. Да я продаде на мен. А ти, Ники, сладък мой, трябва да пуснеш в ход чара си. Когато искаш, можеш да бъдеш толкова мил. Защо не престанеш да се тревожиш и не оставиш всичко на мен? Не съм ли успявала да се измъкна и от по-деликатни ситуации?

Безразличието, с което Тони посрещна предупреждението му и скритата в последните ѝ думи заплаха, не повдигнаха особено настроението на съдията Беноа, който не след дълго пое към града. Малката Тони бе прекалено алчна, а в последно време и прекалено потайна — това никак не му харесваше. А към мъжа, когото той презрително наричаше „синеокия индианец“ не можеше да изпита никаква симпатия или доверие. Кой бе този тип? Откъде идваше и какво всъщност търсеше тук? За негово най-голямо учудване грижливите му проучвания не бяха дали никакъв резултат. Не съществува човек без минало, особено когато толкова умело борави с оръжие и няма почти никакви скрупули, подобно на този команч. Такъв като него трябва да бе остави следи някъде. Въпросът бе къде?

„Трябва да вляза във връзка с агентите на Пинкертън — ядосан мислеше съдията Беноа. — Отдавна трябваше да го сторя.“

Той мръщеше чело, мислейки за белезите по тялото му, споменати мимоходом от Тони. Доколкото бе успял да установи, мъжът не фигурираше в никой от затворническите регистри на тази страна. Непознатият обаче говореше свободно испански и се носеха слухове, че не бил истински команч. Значи Мексико? Да, сега щеше да насочи разследванията си към Мексико, опитвайки се да научи нещо повече...

Но когато прислужникът му донесе писмото, пристигнало с последната пощенска кола, Никола Беноа забрави всичките си притеснения. Той се взираше в малкия правоъгълен плик, все още леко ухаещ на някакъв рядък, скъп парфюм.

Франческа! Несравнимата Ди Паоли, която от толкова дълго бе обект на обожание от негова страна. Най-сетне му бе отговорила. Писмото идваше от далечния Сан Франциско — Беноа бе поръчал след всяко представление да ѝ носят най-скъпи цветя с неговите инициали.

Пликът съдържаеше дебел лист хартия за писма, носещ древния герб на рода Ди Паоли.

„До два месеца ще пея в Далас и се надявам, че след това ще ми се удаде възможност да вечерям с вас...“

Най-сетне! Най-сетне! След толкова време!

Беноа с въздишка се отпусна в любимото си кадифено кресло. Той все още стискаше писмото, променило целия му живот.

Съдията Беноа вече кроеше планове за пътуването си до Далас. Тони с нейните интриги и дори индианският ѝ любовник с безчинствата си, отстъпиха на заден план. „До два месеца“, пишеше тя. Съдията започна да обмисля отговора си, колебаейки се дълго над всяка дума. Със заплахи или обещания щеше да се опита да измъкне от Тони част от парите, които трябва да ѝ бе донесла продажбата на откраднатия добитък. За да спечели благоволенieto на Ди Паоли, трябваше да ѝ предложи най-подбрани вина и редки блюда, с каквито тя навярно бе свикнала. Принцесата беше любимка на европейски крале и милионери от Изтока. Сега трябваше да бъде пленена не само от продължителното му ухажване, но и от щедростта му. Беноа знаеше от вестниците, че по случайност в момента тя няма любовник.

И тъй като бе сам, грижливо затворил зад себе си вратата на кабинета си, Беноа си позволи да се изсмее с пълно гърло. Той не си бе направил труда да привлече вниманието на Тони към това, че последния любовник на Ди Паоли бе не някой друг, а новият собственик на имението на Демулен. Каква ирония! Разбира се, Тони никога не би я оценила.

Принцесата трябва да бе разкарала този Стив Морган... навярно ѝ бе втръснал, въпреки прочутата си и постоянно демонстрирана щедрост що се отнася до подаръци и бижута. Сигурно затова бе заминал за Европа с разбито сърце, а съпругата му търсеше уединение. Навярно по-късно, когато се сближаха и опознаеха с Франческа, хубавичко щяха да се посмеят над това. Имаше смътното усещане, че с или без машинациите на скъпата безскрупулна Тони, госпожа Морган нямаше да се задържи дълго в новото си имение.

ЧАСТ ТРЕТА
ДЪЛГИЯТ ПЪТ НАЗАД

15.

Отстъпвайки пред настояванията на дон Франсиско, Джини замина след грижливи приготовления.

— Добре! Щом непременно трябва да заминете за онази варварска страна, за да видите някаква съсипана плантация, на която Естебан не отдава абсолютно никакво значение, тогава поне го направете така, както подобава на една омъжена жена с вашия ранг.

Сините му очи гневно искряха над изпъкващия нос, внушавайки ѝ да се откаже от присъщото си упорство. И без друго дон Франсиско с нежелание ѝ даде позволенията си да замине, при това с известни уговорки.

— Реналдо ще дойде с вас — строго рече той, задушавайки в зародиш още неоформения ѝ в думи протест. — Както и госпожа Армихо, която досега не се е проявила особено като камериерка. Да, мисля, че бедната много държи да докаже способностите си след онова непредвидимо събитие, каквото бе тогавашната ви женитба с Естебан и което причини толкова много нещастия на всички нас — ще простите откровеността на един стар човек!

— Прощавам ви, дон Франсиско, но съвсем спокойно мога да пътувам и сама, а и господин Бишоп любезно ми обеща ескорт.

— Ах, да. Тайнственият господин Бишоп, появяващ се понякога като търговец на добитък, а след това като светски човек, който прекалено често пътува отсам границата! Така че питам се, какво ли смята президентът за неговите постоянни пристигания и заминавания... или мислите, че трескавата дейност на този господин е убягнала от погледа му? Не, скъпа Вирджиния, настоявам на това, както между другото би сторил и баща ви, щом така или иначе ще пътувате, да го направите по най-сигурния и благопристоен начин! — след това добави малко по-благо: — Разбира се, Роза и францужойката, която доведохте със себе, ще останат тук, за да се грижат за децата. Надявам се, не възнамерявате да вземете и тях?

След всичко това Джини объркана се питаше каква част от разговора ѝ с господин Бишоп и от ужасяващите открития е станала

известна на дон Франсиско.

Въпреки че леко накуцваше и едното ъгълче на устните му бе увиснало след претърпяния удар, без съмнение дон Франсиско още бе главата на семейството. Джини добре знаеше, че ако не се подчини на нарежданията му, той със сила щеше да ѝ попречи да напусне хазиендата. Питаше се какво ли би казал за това господин Бишоп, когато се срещнеха в Сан Антонио, но тя трябваше да се подчини, пък било то и с престорена смиреност, която, както и предполагаше, не впечатли особено дон Франсиско.

В края на краищата компанията на Реналдо ѝ подейства доста успокояващо. Тя понасяше и непрестанното бърбене на Тия Алфонса, което ѝ помагаше да не мисли за очакващото я в Барок. Добрият Реналдо — спокоен и всезнаещ, беше неин приятел. Единственият истински приятел, когото бе намерила в Мексико още преди няколко години, които сега ѝ се струваха цяла вечност. Той бе втори братовчед на Стив и негов приятел. За Джини бе истинско облекчение по време на пътуването да има до себе си човек, комуто да се довери и изцяло да се отдаде на размисли за разговора, воден през онзи следобед между нея и Джим Бишоп.

— Но защо сте предприел това уморително пътуване, само за да ми разкажете тази история ли? — почти бе изкрещяла тя. — Защо не предприемате нищо? Този полковник Белмон, командващ тамошния форт, защо не му се даде позволение да действа и да изгаси фитила, за който говорите?

Тънките устни на Бишоп се бяха разтеглили в гримаса, която трудно можеше да се нарече усмивка.

— Мислех, че вече съм хвърлил светлина по този въпрос. Да се действа казвате вие? Но на какво основание, на какви факти да се опрем? Ако Белмон трябваше да арестува някого, то тогава това щеше да е вашият безотговорен съпруг. И тъй като сега се смята почти за доказано, че той няма никакви спомени за миналото или за самоличността си, отново се оказваме там, откъдето тръгнахме, или не мислите така? — той бе изгледал поруменялото лице на Джини и блестящите ѝ очи с изпитателен поглед, на който нищо не можеше да убегне. — Аз много ви уважавам, госпожо Морган, заради вашата интелигентност, вашия разум и, разбира се, вашата решителност. А в

този твърде необикновен случай, в който имаме работа с коварен престъпник, при това жена... Знаете какво имам предвид.

Веднъж взела окончателното решение да предприеме това пътуване, Джини си мислеше колко невероятно бе, че сега в някакъв смисъл трябва да работи за господин Бишоп. Естествено, човекът бе дяволски хитър. Беше си направил дори труда да я предупреди за известни рискове, но едва след като с намеци и едва прикрити заплахи бе постигнал всичко, към което се стремеше.

— Той каза, че онзи съдия Беноа бил хитър и умен мъж, и не бивало да се подценява — обясняваше Джини на Реналдо. — Но конците дърпала Тони Ласите. От морална гледна точка тя е една разгонена улична котка, а имайки предвид безскрупулността ѝ — истински хищник. Те я познават и господин Бишоп е на мнение, че не били малко онези, които я мразят, а всички се бояли от нея. Разбира се, той ме предупреди, че Стив очевидно е неин любовник.

Джини се опита да придаде безразличие на гласа си, но краткото колебание, докато изричаше последните думи, я издаде. Реналдо, който познаваше Стив като свой собствен брат, не намери какво да отвърне, а само сви рамене. Нямаха ли край трудностите, разделящи тези двамата? Мъжът неволно си спомни последните сърдита напътствия на чичо си, преди да напуснат хасиендата.

— Отговаряш за това Стив да си възвърне разума, дори ако се наложи да стреляте по него! Сега, когато и сам той е баща, вече е крайно време да научи какво значи отговорност и да миряса! А ако не е способен на подобно нещо, Вирджиния трябва да получи възможността да изгради нов, по-сигурен живот за себе си и своите деца.

Но готова ли бе тя за подобен живот? Реналдо Ортега тъжно мислеше, че сега тя е съвсем различна от уплашеното, но въпреки това жизнено момиче, което Стив бе довел някога със себе си. Бе я донесъл на ръце, а тя нямаше по себе си нищо друго, освен одеялото, в което бе увита. Тогава Реналдо гневно си бе помислил, че това е поредната любовна история на братовчед му, докато не научи кое е момичето и как се е стигнало дотам, че бе станало пленница и любима на Стив. Но всичко това принадлежеше на миналото и сега Стив и Джини бяха женени, при това неведнъж, а цели два пъти, ако трябваше да бъде точен. Какво пак бе застанало помежду им?

Последната част от пътуването им, след отпътуването от Сан Антонио, премина във всеобщо мълчание, защото както Реналдо, така и Джини бяха потънали в мислите си. Иначе толкова бързивата госпожа Армихо бе затворила очи, за да се избави от досадното главоболие, причинено от палещите лъчи на слънцето.

Реналдо с тревога се питаше какви ли трудности ги очакват в Барок, където всеки трябваше да поеме своята роля. Мислите на Джини се въртяха около срещата ѝ с Рената, организирана от господин Бишоп в една безлична хотелска стая в Сан Антонио.

Градът бе събудил в нея много спомени. Там тя за пръв път срещна Стив... той я бе грабнал в обятията си, целувайки я безцеремонно и диво, а Джини, без още да го съзнава, завинаги бе станала негова. Тогава се появи Рената със своите трапчинки и спокойните си очи, а Джини се върна към горчивите спомени за времето, когато бе едно от момичетата на Том Бийл.

Изразът на Рената Медън бе ням и уплашен, както този на Джини на времето. Някога е била красива жена с чиста, винаги блестяща коса и сини очи, които излъчвали спокойствие. Тогава често се е усмихвала. А сега създаваше впечатление на жена, която не се тревожи особено за външния си вид — приличаше на блед призрак и се плашеше, когато някой я заговореше.

— Отказва да се види със съпруга си или дори само да му пише — бе обяснил Бишоп на Джини, а студените му сиви очи за миг придобиха объркан израз. — Дори заплаши, че по-скоро ще се самоубие, отколкото да се появи пред очите му такава. Това бяха думите ѝ. Честно казано госпожо Морган, вече не зная какво да правя с нея. Може би трябваше да я оставя в семейството на капитан Олтмън, но имам чувството, че може да притежава ценна за вас информация... може да ви запознае с отношенията между хората, които ще срещнете.

— У вас наистина няма и следа от състрадание и съвест, права ли съм, господин Бишоп? — гневно бе процедила през зъби Джини. — Тази клета жена... след всичко, което е трябвало да понесе... само това ли си помислихте, че навярно би могла да се окаже *полезна*, нищо повече?

Рената бе проговорила едва след разказа на Джини за нейния собствен горчив опит.

Никола Беноа — при него я завели хората на Тони Ласите в онази нощ, когато Дейв бил хвърлен в затвора. Смъртно уплашена, през целия път оказвала съпротива, докато един от мъжете не я пребил. Тя отхвърлила предложението на съдията Беноа да я закриля.

— Но, повярвайте ми, момиче. Тук за вас е по-сигурно. Не знаете на какво е способна снаха ми! Искам само да ви помогна — винаги съм ви се възхищавал. Красива жена като вас разцъфтява единствено в подходяща обстановка...

Въпреки сълзите и протестите ѝ, той я задържал в дома си. Обсипвал я със скъпоценности, каквито никога не била виждала. Отначало не я докосвал и не давал косъм да падне от главата ѝ. Ще не ще, трябвало да се облича в копринени одежди, да носи копринени чорапи и дрехи от сатен, тъй като от нейните собствени не било останало нищо, а също да взима благоуханни вани.

Всяка вечер била поднасяна богата вечеря, на която съдията Беноа се появявал в безупречен вечерен костюм както подобава на един джентълмен.

Така продължило цяла една седмица, без той нито веднъж да прояви особена настоятелност. Единствено станело ли време Рената да се прибере в стаята си, мъжът ѝ целувал ръка — един невинен, мил жест. Както с треперещ глас я увери Рената, Беноа се държал така, сякаш не изпитва към нея нищо повече от бащинска загриженост. Веднъж дори ѝ казал, че понякога си пожелавал такава красива руса дъщеря като нея.

След това дошла нощта, в която загубила съзнание, навярно от нещо сипано във виното ѝ. Не си спомняла нищо чак до момента, когато на сутринта се събудила в леглото му. От там насетне вместо мил и чаровен, съдията станал ужасяващо брутален.

Изнасилвал я по начин, който тя никога не била смятала за възможен. Отгоре на всичко Рената трябвало да задоволява извратените желания на неговите приятели, например онзи тлъст полковник Венс. Когато ѝ се наситил, я отпратил с един тъмнокож мъж, който пристигнал късно през нощта. В последствие той се оказал сутеньор, който я биел и измъчвал дори по-жестоко от съдията Беноа. Мъкнел я из пограничните градове, а накрая я продал на една

съдържателка на бордей в Матаморос. Там, както Джини вече знаеше от Бишоп, Стив изпратил капитан Олтмън, който я откупил срещу голяма сума.

— *Стив* е направил това?

— Разбира се, нарушавайки указанията ми — мрачно рече Бишоп. Той не спомена, че преждевременното освобождаване на Дейв Медън също бе осъществено против неговите нареждания.

И все пак Бишоп бе принуден да признае, пък било то само пред самия себе си, че въпреки всичко, нещата биха могли да придобият благоприятен обрат, ако Стив толкова неочаквано не бе изгубил паметта си.

Рената Медън, която не бе изрекла пред Бишоп почти нито дума, изглежда напълно се бе доверила на Джини, разказвайки й всичко, което можеше да си спомни за хората и местата на събитията. Интересът на Джини бе привлечен почти изцяло от Тони Ласите, която вече ненавиждаше.

Може би Джини би се учудила, ако можеше да узнае, че госпожа Антоанет Ласите от своя страна също проявяваше интерес към съпругата на Стив Морган по един нетърпелив и почти презрителен начин.

— Трябва да е някое образцово, отегчително създание с конско лице, щом собствения й съпруг не го свърта край нея — наперено обясняваше тя на Маноло, който само леко повдигна едната си вежда и продължи да се храни.

Тази вечер Месалина бе в лошо настроение и той добре знаеше защо, но това го оставяше безразличен. Рано следобед се бе появил съдията Беноа, съобщавайки с ехидна нотка на триумф в гласа си, че госпожа Морган най-сетне била пристигнала и полковник Белмон и съпругата му я посрещнали в дома си.

— Е, и какво ме засяга това? И без това няма да остане дълго! — но понеже не бе успяла да обуздае любопитството си, Тони мимоходом бе попитала как изглежда съпругата на милионера. Очите й придобиха лукаво изражение, защото Ники трябваше да признае, че не знае нищо повече, освен че косата й е червена. Когато я видял, тя носела боне и було, предназначено да предпазва очите й от неприятния прах. Освен

това му се бе удало да хвърли само бегъл поглед, докато колата ѝ минаваше покрай него.

— Но утре вечер съм поканен на вечеря при Белмон, на която ще присъства и тя заедно с испанския господин, който я съпровожда. Някакъв далечен братовчед, доколкото разбрах. Наистина трябваше да се държиш по-мило със съпругата на полковника, Тони, скъпа! Ужасно жалко е, че твоето домашно кученце, онзи индианец, е такъв разюздан, недодялан дръвник. Новият командващ форта, а той не е побъркан женкар като предшественика си, ми даде да разбере, че настоящият ти фаворит има пръст в бягството на онези затворници, да не говорим за все по-честите кражби на добитък в последно време! Не ти ли казвах да внимаваш с него? В скоро време ще вземе юздите в свои ръце. Въпреки че ми е трудно да си представя, че ще се оставиш някой да те води, скъпа Тони!...

Така че тази вечер Тони бе сърдита и в лошо настроение. И понеже изпитваше известен страх от команча и неговите изблици на насилие, когато самата тя прекрочеше определена граница, за момента Тони се задоволи да изкара лошото си настроение на гърба на своя събеседник.

— Е? Защо понякога се държиш като глухоням? Когато си с една дама на вечеря, би могъл поне да завържеш някакъв разговор! Какво, мислиш, трябва да предприемем срещу онази кучка от Изтока? Казах на Ники, че ще я изгоним... ще го сторим, нали?

— *Ние?* Съдията не ти ли каза, че не желае неприятности, които биха могли да привлекат вниманието на федералните власти? С това имаше предвид, че трябва да стоя на страна — мъжът подигравателно се ухили на Тони, което още повече я вбеси. — Какво очакваш от мен, Месалина? Да ѝ прережа гърлото в някоя тъмна нощ? Да се погрижа за някой „нешастен случай“ сред блатата, в случай че е от жените, които обичат да яздят? Може би трябва просто да я отвлечем и държим като заложница? Дори и да е грозна, баща ѝ или съпругът ѝ ще я откупят, а привлекателна ли е поне малко, тогава винаги можем и да я изнасим. Това би било нещо по твой вкус, не съм ли прав?

Той бутна чинията си настрана и се облегна назад. Кръстоса ръце и така спокойно можеше да мине за нещо средно между индианец и пират, както сърдито си помисли Тони. Едва след това ѝ мина през ума колко хапливи бяха последните му думи.

— О, Боже... любими! Защо си тъй дяволски умен? Да, да... разбира се! Ще ѝ дадем малко време, а в случай че ѝ хрумне да... Но Ники не трябва да знае! Не трябва да подозира нищо... можеш да заминеш с някое стадо на север. Или само да се престориш. Тогава ще имаш алиби. Така няма да се наложи да делим парите с Ники... знаеш ли, че този хитър, потаен негодник практически ме изнуди да му дам десет хиляди долара от парите, спечелени от последното стадо? При положение, че ние свършихме цялата работа със смяната на дамгите, да не говорим за рисковете, които трябваше да поемем! Понякога наистина го мразя, но сега имам нужда от него. Може би по-късно...

Маноло знаеше, че няма смисъл да спира Тони, когато бе обзета от някой налудничав план. Вече съжаляваше за мимоходом подхвърлената иронична забележка, на която не гледаше сериозно.

Той сви рамене и продължи да я слуша. Наблюдаваше косата ѝ, блестяща като сребро в светлината на лампата, алчния пламък в кехлибарените ѝ очи с форма на смокиня, бледорозовите устни, които винаги изглеждаха влажни. Когато се наведеше през масата, гърдите ѝ почти преливаха от деколтето на роклята от коприна и дантела — свършени овали с цвят на алабастър, покрити със сини венички, изпъкващи по-силно, когато бе възбудена. А тя почти винаги бе възбудена... Тони беше от жените, които никога не се насищаха напълно. Веднъж ѝ бе споменал, че от нея ставало чудесна уличница, на което тя отвърна с ликуващ, възбуден кикот.

— Но, скъпи, предпочитам сама да избирам! Бих искала да има бордеи за жени с постоянно количество жребци, така че човек да може да избира. О, мисля, че за една нощ бих могла да мина всички! Затова толкова обичам да ходя при Сади... това в най-голяма степен се покрива с желанията ми. Между другото, през онази нощ, когато се срещнахме за пръв път, ти постъпи наистина отвратително, не мислиш ли? Не съжаляваш ли поне малко, сега, когато знаеш какво си пропуснал?

— Както сама току-що каза, аз също предпочитам сам да избирам — провлачено рече той, готов тя да се нахвърли върху му. Маноло улови китките ѝ и ги изви толкова силно, че жената започна да стене и хленчи.

Още нещо бе открил у Тони Ласите — причиняването на болка или дори само някое подходящо описание ѝ действаша възбуждащо. Но

умереният мазохизъм имаше при нея същото въздействие. Знаеше, а за това нямаше нужда от паметта си, че никога не е срещал жена като Тони Ласите, жена, която го възбуждаше против волята му, защото бе така съвършено неморална... и това при положение, че покварената ѝ природа го отблъскваше.

Докато говореше с него, а тялото ѝ примамливо потръпваше, мислите на Маноло неволно се въртяха все около Миси Картър. Проклятие, трябваше да се пази от нея. Защото ако Тони бе една изключителна жена, такава бе и Миси, но по съвсем различен начин. Дива, плаха, красива, без да съзнава всичко това и с невинна, почти детинска чистота, тя сякаш бе съвършен къс природа. И все пак, въпреки пламенния ѝ, избухлив темперамент и хапливия език, който момичето понякога не успяваше да овладее, Маноло предпочиташе да бъде с нея, да бърбят и да изучава различните изражения на лицето ѝ, които се появяваха и изчезваха, разкривайки чувствата, обзели душата ѝ.

Веднъж дори се бе уловил, че ако някога има дъщеря, би искал да прилича на Миси. Проблемът бе в това, че както той все повече се убеждаваше, Миси не гледаше на него като на баща или по-голям брат. Дори и да не бе Мат, който винаги се стъписваше, заварвайки ги заедно, или хапливите, саркастични забележки на Тони, Маноло не можеше да не забележи, че Миси бавно се влюбваше в него. Бе започнала да полага повече грижи за външността си, косата ѝ вече не бе в такъв безпорядък, а винаги сресана и измита. Девојката се изчервяваше всеки път, когато усетеше погледа му върху себе си, а когато случайно се докосваха или допираха рамене, гласът ѝ се разтреперваше. Какво, по дяволите, трябваше да стори?

— Индианецо, чуваш ли ме? Какво мислиш за плановете ми? — попита Тони.

За да потисне гнева, който изпитваше към самия себе си, Маноло отвърна грубо:

— Единственият план, който ме интересува в момента, е онзи, който бе в главите и на двама ни, когато ме покани на вечеря. Няма ли най-сетне да свалиш проклетата рокля?

16.

По някаква случайност съдията Беноа бе първият гражданин на Барок, представен на новата собственичка на имението на стария Демулен. Получил образованието си на Изток, съдията Беноа заемаше особено място сред „местните“, както войниците наричаха жителите на щата, и дори авантюристите бяха принудени да се съобразяват с него.

В това, че Никола Беноа бе поканен на вечеря в дома на семейство Белмон, нямаше нищо необикновено. И преди често ги бе посещавал във великолепно обзаведената им къща заедно с други висши офицери и техните съпруги. Но, както хапливо бе подхвърлил на Тони, този път поводът бил съвсем особен и с това, че се спрели на него, семейство Белмон му правели открит комплимент. Беноа бе решил в знак на благодарност за оказаното му от полковника гостоприемство, да направи някои, разбира се, дискретни намеци. Може би полковник Белмон, един упорит и твърдоглав офицер от Уест Пойнт, щеше да му спести усилията и разходите, които би му струвало едно запитване до агентурата на Пинкертън.

— Ах, ето ви и вас, господин съдия! Радвам се да ви видя — поздравът на полковник Белмон бе любезен и приятелски. — Мисля, че познавате всички тук. С изключение на сеньор Ортега, братовчед на госпожа Морган.

Един висок, светлокож мъж, със сресана на път кафява коса и напета стойка се поклони, запазвайки сериозното изражение на лицето си и отвърщайки на безупречен английски.

— Говори се, че сеньор Ортега навярно ще да бъде следващият мексикански посланик във Вашингтон — полковникът дотолкова бе изоставил формалностите, че дискретно смигна на Ник Беноа, когато Реналдо Ортега направи отрицателно движение с изящните си, поддържани ръце.

— Ласкаете ме, полковник. Но аз наистина съм дошъл, за да науча нещо повече за културата и нравите ви, а освен това и да правя компания на госпожа Морган.

— Сигурно сте нетърпелив да се запознаете с почетната ни гостенка, господин съдия. Вече ѝ споменах, че бихте могъл да ѝ бъдете от полза... когато ви остане време, разбира се. Съветите ви винаги са били безценни за мен, както и за моя предшественик! Тя скоро ще слезе. Качи се горе с дамите, за да се освежи от пътуването.

В последствие, съдията Беноа вече не можеше да си спомни как си бе представял Вирджиния Морган. Спомняше си беглото описание, направено пред Тони, ограничаващо се до червената коса на госпожа Морган. Ядосваше се, че не бе проявил по-голяма наблюдателност, защото се гордееше, че забелязва подробности, които убягваха на останалите. Освен това бе известен като изключителен познавач на жените. Може би се бе подвел по подигравателните забележки на Тони, че една пренебрегната от съпруга си жена трябва да е доста грозна и мърлява.

Червена коса, наистина! Как би могъл да се заблуди? Косата ѝ имаше цвета на бляскава мед и бе сресана по последна мода, откривайки ушите, в които искряха смарагди. Косата ѝ се спускаше по раменете и гърба на плътни, лъскави къдрици. Беноа си помисли, че каквато бе гъста и тежка, пусната свободно сигурно стигаше до кръста на младата жена.

Никола Беноа, свикнал да е заобиколен от красиви жени, не можа да не затаи дъх, когато я видя да слиза по стълбите, плъзгайки ръка по парапета. Лицето ѝ бе леко извърнато и тя тъкмо се смееше на нещо, казано от госпожа Белмон.

Едва по-късно, когато ги представиха един на друг, съдията Беноа забеляза очите ѝ. Леко издължени, по цвят и блясък те много напомняха на смарагди. Лъжеше ли се или бе доловил съвсем лек акцент в говора ѝ?

Боже мой, колко красива бе! С тези страстни, чувствени устни... Питаше се дали Ортега бе неин любовник. Когато се наведе над ръката ѝ, Никола Беноа за пръв път изпита нещо повече от любопитство към нейния съпруг, чието име се свързваше с това на принцеса Ди Паоли. Трябва да бе страшно богат, за да може да си позволи две толкова красиви жени. Запита се, какво щеше да каже Тони, ако можеше да я види. При тази мисъл изпита злорадо задоволство.

На изисканата вечеря Белмонови бяха поканили офицери от армията със съпругите им, както и няколко влиятелни авантюристи от

гражданската война, които заемаха някои от най-важните обществени постове. Но честта да седне до Вирджиния Морган се падна на съдията Беноа.

Тя пламтеше — иначе не би могло да се нарече. И за своя най-голяма изненада съдията откри, че младата жена блестеше не само с красотата си. Тя бе интелигентна и духовита, а освен това доста начетена и сведуща по политическите въпроси. Довери му, че преди да се установи в Калифорния баща ѝ живеел във Вирджиния и, че симпатизирал на победените южни щати. Но какво я бе довело точно тук? Беноа допускаше, че съвсем скоро се е върнала от Европа. Модната ѝ брокатена рокля в зелено и златно била създадена специално за нея от прочутия моделиер Уърт. За какво ѝ бе да погребва красотата и елегантността си в тази затънтена част на Тексас?

Дискретно формулираните му въпроси извикваха у нея лека въздишка, а зелените ѝ очи потъмняха.

— Никога ли не сте изпитвал потребност от уединение? Да останете сам, за да поразмислите и вземете някои решения? Уморих се от суетата на големите градове и светските общества, господин Беноа — тя поверително се усмихна. — Вярвам, че разбирате, иначе не бих разговаряла толкова откровено с вас.

Джини си бе поставила за цел да заблуди Ник Беноа, въпреки че изпитваше антипатия към него още преди да го види. И въпреки че трябваше да се насилва, тя се усмихваше и го ласкаеше. Колко надут бе само! Обличаше се контешки, а косата му бе леко накъдрена. Имаше къси, грижливо подстригани и пригладени с уханно масло мустаци. Бе от типа мъже, които смятат себе си за покорители на женските сърца... и как само я гледаше, колко дълго блестящите му кафяви очи се задържаха върху устните ѝ! Но господин Бишоп я бе предупредил в никакъв случай да не подценява съдията Беноа, затова тя избягваше да флиртува с него. Остана замислена и недостъпна, показвайки му същевременно, че не е някое безмозъчно същество.

Всемогъщият господин Бишоп бе уредил всичко да изглежда така, сякаш Джини и съпругата на господин Белмон, Пърсис, се познават отдавна, още от времето, когато полковникът служел в Сан Франциско. Ник Беноа не се усъмни в това, виждайки колко близки бяха двете дами.

По-късно, след като гостите си бяха заминали, Пърсис Белмон през смях попита Джини:

— Е, какво мислите за него?

— За тукашния Макиавели? Точно на такъв прилича! — отвърна Джини, извъръщайки се от огледалото. Тя забеляза развеселения жест на господин Белмон и не можа да се сдържи да не се засмее. — Вие също не го обичате особено, не съм ли права?

— Но вие го очаровахте! Моля ви, бъдете предпазлива! Ако нещо ви се случи, Родни никога няма да се издигне до генерал!

— О, няма да го допусна! Ще продължавам да бъда очарователна, макар и да ми е трудно. Господин Бишоп вече ме предупреди, знаете ли.

За щастие двете жени си допаднаха взаимно. Пърсис Беноа бе дъщеря на професор, омъжила се едва след смъртта на баща си. Бе духовита, с особен, сух хумор, който заради съпруга си опитваше да обуздава. И тъй като бе интелигентна жена, полковникът ѝ се доверяваше напълно, осланяйки се на нейната дискретност. Между нея и Джини имаше още нещо общо — и двете не обичаха Антоанет Ласите.

— Тя е такава, че няма как останалите жени да не я мразят! — рече госпожа Белмон. — А и не си губи времето с жените, а концентрира чара си върху мъжете. Не може да се отрече, че е красива, но и умее да трупа капитал от това. Дори когато се усмихва, очите ѝ остават студени. Родни смята, че трябвало да преодолее чувствата си и да се сближа с нея, но аз... аз просто не мога! Навярно защото забелязах как го гледа. Както научавам, въртяла полковник Венс на пръста си!

Пърсис Белмон бе изключително щастлива, че може да общува с жена от своята среда и с подобно образование. Освен това тя не бе съвсем в течение на нещата.

Затова Джини си позволи съвсем мимоходом да попита:

— Но нима тази госпожа Ласите е единствената представителна дама тук? Сигурно...

— Разбира се, че има и други, но повечето са мълчаливи, недодялани и уплашени. А освен това не особено дружелюбни. Мисля, че за тях сме нещо като натрапници. Има и още една — малката Картър. Майка ѝ била Ласите, но когато се омъжила, баща ѝ я лишил

от наследство. Последният скандал по тези места е, че най-новият надзирател на Тони Ласите се интересувал от Миси Картър, която е едва на седемнадесет и в много отношения е все още дете. Той дори накарал Тони да убеди съдията Беноа да върне на семейство Картър старата им ферма. Те успели някак да изплатят натрупаните данъци около фермата, от което някои хора не останали особено доволни. Но ние сме тук, за да пазим мира. Родни казва, че не бивало да се месим в отношенията на тези хора помежду им, освен, за да запазим мира. Но трябва да кажа... — Пърсис Белмон за миг прехапа долната си устна — този надзирател, един мъж на име Маноло, е истински смутител на реда. Той е потаен, а освен това и прекалено умел в боравенето с оръжие. Казват, че бил наполовина команч. Изглежда... наистина смущаващо! А Родни смята, че мястото му е зад решетките, подобно на зверовете. Според мен, точно мъж за Тони Ласите. Изненадва ме само, че Джон Картър го допуска в близост до дъщеря си.

По-късно в малко мрачната си спалня, Джини не успяваше да заспи. Не се бе решила да разкаже дори на Реналдо за импулсивния изблик на Пърсис Белмон, а и не желаше да мисли за това, поне не сега.

На другия ден съпругата на полковника и новата ѝ приятелка излязоха на езда. Бяха оставили съвестния Реналдо да проучва книгата на имението Демулен заедно с възрастния, мълчалив управител, назначен от Шанхай Пиърс. Джини яздеше върху дамско седло, облечена в кадифена светлокафява рокля за езда, украсена с панделки с цвят на бронз, която предизвика завистта на Пърсис Белмон.

Ескортираха ги десетина войници и дори полковник Белмон смяташе, че нямало от какво да се боят, дори и яздейки покрай реката сред мочурищата, където все още се криеха нарушители на закона и бегълци.

Пръв ги забеляза Джо младши, който бе много впечатлителен и наивен. Джо пасеше няколко животни, които бяха уловили сред блатата, и когато първоначалният му гняв, предизвикан от безцеремонно яздещите из земите им войници попремина, той бе слисан от красотата на младата жена, яздеца до госпожа Белмон.

— Простете, че навлязохме в земите ви без позволение — извика тя, преди момчето да успее да отвори уста. — Търсим пряк път към реката... — след това го погледна така, че от него рукна пот, и

извинително рече: — Аз съм Вирджиния Морган. Тук съм, за да прекарам известно време във фермата, принадлежала на господин Пиърс, а преди това на семейство Демулен. Мисля, че сме съседни... ще ни простите ли, приемайки това за официално посещение?

Значи това бе тя? Съпругата на тайнствения милионер, за чието пристигане ги бе предупредил Маноло. Джо тикна шапката си на тила и се изчерви. Безмълвен и все още търсец подходящи думи, той объркано мислеше: „Но тя е *млада!* И толкова красива, че изглежда почти невероятно да е омъжена. Определено е съвсем различна от онази, която си представяхме.“

Най-сетне, след като госпожа Белмон през цялото време се бе усмихвала, а войниците правеха физиономии, сякаш са отхапали нещо кисело, Джо успя да се овладее дотолкова, че да ги покани на гости. Както по-късно бе обяснил на баща си и Мат, той не знаеше какво трябва да стори. Не че баща му имаше нещо против. Дори Мат, който мърмореше под мустак, не можеше да скрие, че е впечатлен. Но най-развълнувана изглеждаше Миси. Луничките ѝ блестяха върху почти детинското лице, въпреки че напоследък тя ги бе мазала със сок от краставица и мътеница. Без да поиска разрешение от баща си, тя предложи на дамите да ги съпроводи до реката и да покаже на госпожа Морган най-красивите места.

Миси много добре знаеше докъде може да стигне в държанието си с двете дами. Във всеки случай тя бе доста раздразнителна, а откакто Маноло ѝ бе подарил странния пръстен, носен преди това от самия него, момичето повече от всякога приличаше на зеленоока котка. Пръстенът висеше на панделка около врата ѝ и докато разговаряше с дамите, пръстите ѝ нервно си играеха с него.

— Ах, колко красиво и спокойно е тук! — извика госпожа Морган, когато съзря тъмнозелената река, течаща беззвучно между кипарисите, обграждащи мочурливия бряг.

Госпожа Белмон мълчеше. Не бе казала почти нищо, въпреки че, срещайки погледа на Миси, се усмихваше дружелюбно. Но другата дама бе толкова млада и красива, че Миси я хареса още от пръв поглед. Тя бе всичко друго, освен надута и високомерна. Усмихната, тя се възхищаваше от красивата коса на Миси, което накара момичето да се изчерви от гордост.

— Наистина ли намирате това място за спокойно и красиво? — рече Пърсис Белмон, леко потръпвайки. — Трябва да призная, че повече ми допадат дивите планински потоци на Колорадо и Калифорния. Намирам тези груби, гротескни дървета почти плашещи. А там, оттатък, има опасни блата.

Забравила добрите си маниери, Миси безцеремонно отвърна:

— Но блатата изобщо не са опасни. Човек само трябва да знае откъде да премине! — след това отново се изчерви, докато пръстите ѝ нервно мачкаха панделката с пръстена, който *той* ѝ бе дал, сякаш наистина бе негова любима...

Възможно ли бе всичко да е плод на въображението ѝ! След онази нощ, когато Маноло освободи Дейв Медън и останалите нещастници, тя се бе хвърлила на врата му, целувайки четинестото му лице. Бе безкрайно щастлива, че се е върнал невредим, но не успяваше да го изрази с думи... тогава той я гледаше някак по-иначе от обикновено. Да, вярно бе! Отначало едва забележимата промяна в държанието му я бе объркала. Но един ден докато разговаряха, я озари мисълта, че Маноло вече не гледа на нея като на досадно, своенравно дете.

Миси поглъщаше книгите — от една страна, защото бяха от него, но от друга, защото откри, че четенето ѝ доставя удоволствие. Маноло ѝ помагаше при трудните думи и изречения, които тя не можеше да разбере. Бе започнал да я учи на правилен френски, толкова различен от диалекта, разпространен в Луизиана и говорен от членовете на семейството ѝ. Мъжът обикновено облягаше гръб на любимото ѝ дърво или на обора, а когато тя произнесеше неправилно някоя дума, около ъгълчетата на устните му се появяваха ситни бръчици.

В подобни моменти, когато ѝ се усмихваше истински, с усмивка, от която грейваха и невероятно сините му очи, Миси забравяше всичко, което бе чувала за него — че бил престъпник, безсъвестен убиец и дори любовник на Тони. Знаеше, че е влюбена в него, макар почти да не го познаваше. Тази мисъл я плашеше, но и караше сърцето ѝ да бие учестено.

Когато го бяха намерили с Тересита, той носеше пръстена, който сега бе неин. Индианката бе казала, че е символ на команчите — хората змии. Бе изработен от странно червеникаво злато, прилично на мед, и изобразяваше змия с две малки зелени камъчета за очи.

Смарагди, бе ѝ обяснил Маноло. Тя бе омагьосана от пръстена и когато един ден Маноло пристигна на любимото им място край реката, за да ѝ донесе две книги, момичето не устоя и протегна ръка, за да докосне пръстена... бе се запитала защо докосването на пръстите ѝ до силните кафяви ръце на Маноло винаги я караше да изтръпва. За да скрие объркването си, бе изрекла, без да се замисли:

— Прилича на истинска, нали? Има си дори люспички.

Той закачливо бе казал, че змията му напомняла на червеночоса жена със зелени очи.

Миси бе ококорила очи.

— Имате предвид мен. Нарекохте ме „зеленоочка“, помните ли? Първият път, когато се срещнахме. Но не съм сигурна дали искам да бъда сравнявана с тази стара змия!

Той се ухили.

— Ох, не зная! Наистина имаш едно такова продълговато, триъгълно лице, но трябва да призная, че си по-хубавка! — и преди тя да успее да измисли някакъв отговор, мъжът бе свалил пръстена от ръката си и, още топъл от дланта му, небрежно ѝ го бе подхвърлил, сякаш не означаваше нищо за него.

— Ето, блатна русалке. Задръж го. И без това само ми пречи.

По-късно, грижливо нанизвайки пръстена на зелената панделка, която имаше от Гастон, тя си мислеше, че това трябва да е един вид обет. Щеше да го носи винаги, може би до деня, когато... Боеше се да го доизрече. Въпреки това цяла нощ в главата ѝ се въртеше тайната мисъл, че може би, само може би, това бе нещо повече от приятелски жест от страна на Маноло. Но когато отново се видяха, той повече не отвори дума за пръстена... не я попита дали го пази или какво е направила с него.

Миси бе придобила навика, когато е нервна, да дърпа с пръсти панделката и да докосва пръстена, за да се увери, че още е на врата ѝ. Същото правеше и в момента, забелязвайки засрамена, че отново е потънала в един от своите блянове. И това докато съпругата на полковник Белмон разговаряше с нея! Какво щеше да си помисли дамата?

Поруменяла, Миси оглеждаше засмените лица, които я наблюдаваха.

— Аз... извинете ме... но не ви слушах — забеляза, че безпомощното ѝ заекване само още повече влошаваше нещата и пожела да потъне в земята.

— Няма нищо лошо в това човек да сънува с отворени очи, знаеш ли? — благо рече госпожа Морган. — По-рано това се случваше и с мен. Спомням си любимото ми ябълково дърво в градината на чичо ми, зад къщата. С часове се криех в клоните му, потънала в блянове... макар че всички знаеха къде съм!

Миси погледна младата жена с усмивка на благодарност. Трябваше да е съвсем млада, въпреки че бе омъжена.

— Моето скривалище е едно голямо старо дърво. Но братята ми винаги идват, за да ми досаждат... — сърцето на Миси едва не спря, когато възелът на панделката ѝ неочаквано се развърза. Без да обръща внимание какво биха си помислили дамите, тя трескаво сграбчи пръстена и облекчено въздъхна.

— Ела — госпожа Морган отзивчиво протегна малката си, облечена в ръкавица длан. — От възела е... ще го завържа отново.

Пърсис Белмон любопитно впери поглед в пръстена, който Джини конвулсивно бе стиснала.

— Каква красива ръчна изработка! — рече тя. — Сигурно е много стар, права ли съм?

Миси не можеше да си обясни, защо се почувства задължена да отговори и отново се изчерви.

— Аз... той е... един приятел ми го даде. Това е най-красивия подарък, който някога съм получавала. Ужасно ме е страх да не го загубя!

— Джини, мисля, че тя е сгодена тайно! — госпожа Белмон се засмя закачливо, но приятелски, намигайки с око. — Не се безпокой, обещавам никой да не научи. Мисля, че всяко момиче трябва да се сгоди тайно поне веднъж в живота си.

— О, да... наистина е красив. И с толкова необикновена форма — Миси почувства истинско облекчение, когато отново скри пръстена в пазвата си, защото бе забелязала как неочаквано бе преbledняла Вирджиния Морган и странната неестественост на гласа ѝ.

Пърсис Белмон също се учуди от промяната в държанието на Джини, която настоя да се връщат. Съпругата на полковника бе достатъчно тактична, да не задава въпроси. Ако тя не бе жена на място

и бе бърбила по целия път обратно, Джини очевидно не бе чула нищо, защото мислите ѝ, отчасти горчиви, отчасти уплашени и дори странно тъжни, в този момент я правеха глуха и сляпа за всичко останало...

Смарагдени камъчета, вградени в червено злато от Блек Хил. Необикновен пръстен, предназначен за малкия пръст на някой мъж. Някакъв дяволски инстинкт я бе накарал да го купи за Стив, въпреки че познаваше презрението му към пръстените. От кога го носеше? И какъв каприз го бе накарал да подари пръстена точно на Миси Картър?

„Тя е просто едно дете! — ядосано си казваше Джини. — Дори и *той* трябва да има някакви скрупули.“

След това обаче си спомни, че спрямо нея Стив не бе показал, че притежава някакви скрупули. А когато я бе взел за пръв път, Джини бе само две години по-възрастна от Миси. Мислеше и за разказа на Пърсис от предната вечер, станал причина да реши лично да се запознае с Миси Картър. Миси, която толкова приличаше на седемнадесетгодишната Джини, все още наивна, почти дете, живееща сред романтични сънища. Докато не се появи Стив и не я направи жена, каквато бе сега.

Джини за пръв път безмилостно се сблъска с мисълта, че ако срещнеше Стив, той навярно нямаше да я познае. И дори и да си спомнеше, щеше ли да я пожелае?

17.

Госпожа Армихо бе тази, която с неодобрително стиснати устни неволно отговори на въпросите, измъчващи Джини, откакто бе видяла пръстена на копринената панделка на Миси.

Бяха в помещението, което възрастната жена упорито наричаше „зала“, и Джини, потънала в мисли, нервно барабанеше с пръсти по облегалката на стола. Зачервените ѝ от безсъние очи блуждаеха, обърнати към прозореца, без всъщност да виждат нещо.

— Не мога да кажа... простете, Хения... че разбирам нравите на това варварско място! Както знаете, хората в Мексико са доста подружелюбни. Там биха устроили фиеста за новодошлите... още помня, когато с покойния ми съпруг се нанесохме в новия си дом, всички се изредиха да ни честитят. А по-късно дадох вечеря за всички съседи. Това бе първият случай, в който посрещах толкова много гости и още помня колко развълнувана бях!

Джини направи усилие и отново се съсредоточи върху думите на възрастната жена.

— Господин Белмон вече бе така добър да даде вечеря в наша чест. А и аз не зная дали имам желание...

— Джини! — не бе присъщо на Реналдо да я прекъсва наред думата и тя извърна поглед към него, учудена от неочакваната настойчивост в гласа му. — Не виждаш ли? Това би било най-доброто решение. Да пожелаеш да опознаеш съседите си е най-естественото нещо на света. Би могла да разпратиш покани за едно тържество, обявявайки, че след вечерята ще има танци. Мисля... — погледна я сериозно, почти строго, а гласът му стана по-решителен. — Мисля, че е крайно време, да поемем нещата в свои ръце. Абсолютно е безсмислено да тлееш от мъка и да се поболяваш от мисли за възможности, съществуващи навярно единствено в твоята глава — след това добави малко по-меко: — Никога не си била от хората, които се боят от открито противопоставяне, не съм ли прав? Това е едно от качествата, които са ме възхищавали в теб повече от всичко останало. Защо да бягаме от неизбежното?

Тя опърничаво вирна брадичка.

— Да, както винаги имаш право. Защо не? Трябва да срещна Стив, всичко това е толкова смехотворно, това чистилище, в което се намираме откакто сме пристигнали. Да, най-добре е веднага да предприема нещо!

Сред чувствата ѝ все още цареше хаос, а настроенията ѝ се люшкаха между доверие, надежда и бездънно отчаяние. Но сега, когато бе взела решение, поне имаше прекалено много неща, с които да се занимава през идните дълги дни.

Реналдо, съвестен както винаги, висеше над сметките, прекарваше часове със стария управител, търпеливо изслушвайки оплакванията му, и се опитваше да внесе ред в лошо водените книги.

— Разполагаме с добри възможности и при настоящите цени на добитъка бихме могли да излезем на печалба. Но — Реналдо безпомощно свиваше рамене — никога не съм се сблъсквал с толкова неуредици! Оградите са изпосъборени. Всички постройките трябва да бъдат ремонтирани. Тази също... някога, когато е била обитавана постоянно, трябва да е била хубава. Но сега, както сама виждаш, има прекалено много работа. Джини, боя се, че трябва да отидеш до банката и да изтеглиш пари. Имаме нужда от работници и от още каубои — погледна я почти закачливо, — не можеш да си позволиш да крадат повече от добитъка ти!

За миг младата жена не знаеше дали да се смее или да плаче.

— О, Реналдо! Наистина ли мислиш, че Стив има пръст в кражбата на това стадо? Полковник Белмон, изглежда, е убеден в това.

— Не се съмнявам, че това е работа на Стив — потвърди Реналдо с нотка на гняв в гласа си. — Подобни неща му прилягат, спомни си, Джини...

Изражението на лицето ѝ се бе променило, заменено от онзи странен, отсъстващ поглед, който Реналдо напоследък доста често бе наблюдавал.

Дали си спомняше? Изглежда прекалено добре, за разлика от Стив, който не помнеше абсолютно нищо. Нима? Дали всичко това не бе някаква жестока игра от негова страна? Тази мисъл я измъчваше най-много. И съзнанието, че Стив е само на няколко мили от нея, а тя все още не го е видяла, а и не знаеше как би реагирал, ако се срещнеха. Сякаш отново си бяха станали свършено чужди, сякаш той не я

познаваше и никога не я бе познавал. Слава Богу, че бе разумният и готов да я утеши Реналдо! Ако не бе той, нямаше да знае какво да прави въпреки безупречното си алиби.

Джини отиде в банката — в малкия банков клон в Барок, а заедно с Пърсис Белмон, която въодушевено се посвети на начинанието, съставиха списъка на гостите. В него бе включен и съдията Беноа. Макар късно и с нежелание Джини си спомни съветите на Бишоп и обсъди плановете си и с Никола Беноа. Даде вид, че има нужда от помощта му, за да не сбърка в нещо.

— Искам всички да дойдат. *Всички*. Не само важните личности и офицерите, но също каубои, фермери и войници. Колкото повече — толкова по-добре. Нали не ме намирате за инфантилна и капризна? Искам само всички да ме познават и аз да се запозная с всички. Знаех си, че ще разберете!

Никола Беноа посети снаха си и я завари в изключително лошо настроение.

— Значи, изглежда горе-долу сносно. И не е някоя глупачка. Значи ли това, че трябва да пълзя в краката ѝ, както очевидно вече всички правят? Не и аз, Ники. Няма да се унижавам. Смятам, че ти не по-малко от мен жадуваш да се освободиш от нея?

— Нещо, което така и не научи, скъпа Тони, е да бъдеш търпелива. Тя е всичко друго, освен жена, за която ще бъде удоволствие да живее тук и още дълго да се лишава от удобствата, на които е свикнала. Давам ѝ... около месец и тя вече ще е отегчена до смърт. А междувременно, докато този *братовчед* се занимава със стопанството, много се надявам, че ще държиш индианеца си настрана. Не можем да си позволим никакви усложнения, докато тя е тук.

— Тя! И какво, по дяволите, представлява тя, този образец на добродетелност? Курва, без съмнение. Сигурно има основателни причини да се крие тук, бих могла да се обзаложа, че е така! Мъжът, за когото говориш, навярно е неин любовник. Допускам, че са си търсили местенце, където да продължат да мърсуват, без да се разчуе. А си дава вид на толкова изискана и почитена... че и това тържество отгоре на всичко! За каква иска да се представи — щедрата дама? Е, аз няма да

отида. Чуваш ли, Ники? Можеш да отидеш и да ѝ кажеш, че няма да присъствам!

Ник Беноа се усмихна и замислено изтупа праха от шапката си, докато се изправяше.

— Мислиш ли, че ще липсваш на госпожа Морган? Очевидно ще пропуснеш една доста интересна сбирка, сладка моя. Но щом се боиш да срещнеш една дама, която би могла да засенчи чара ти, няма какво повече да се каже, прав ли съм?

Намерението на мълчаливия ѝ надзирател да посети празненството, наричано от госпожа Морган „нещо като фиеста“, не допринесе особено за доброто настроение на Тони Ласите. А когато научи, че той ще бъде кавалер на Миси Картър, се нахвърли върху него, опитвайки се да издере очите му. С леко разкрячени крака и искрящи сини очи той само вдигна ръка, за да я отблъсне и Тони се намери по гръб върху стъпалата на стълбището.

— Навярно с Били Бой Дозие е можело да се отнасяш така. Но не опитвай да го правиш и с мен, иначе ще те напердаша и няма да ме видиш повече.

Тя се задави от ужас и гняв, но изразът на очите и стиснатите му устни, докато гледаше надолу към нея, накараха Тони да преглътне ругатните, които бяха на езика ѝ. Остана да лежи там, където си беше. Дългата ѝ рокля се бе набрала и оголваше бедрата ѝ чак до ханша. Младата жена започна да хленчи.

— Защо винаги си толкова жесток с мен, индианецо? Не разбираш ли, че всичко би могло да е просто една клопка? Сигурна съм, че и полковник Белмон ще бъде там, при това с голяма част от войниците си. А сам знаеш, че не може да те търпи. Тъп ли си? А отгоре на всичко с тази малка блатна вещица!

— Баща ѝ и братята ѝ също ще бъдат там. А, между другото, не подобава да се появяваш на публични места заедно с подчинените си, не съм ли прав? Ако имаше поне малко разум, би отишла сама или с девера си. Кой знае каква полезна информация би могла да събереш там.

— Куче! А ти по каква причина ще ходиш?

Той се ухили.

— Новини. За да науча нещо за противника. И да се срещна очи в очи с полковник Белмон може би. Неофициално аз съм тренировъчна

мишена на войниците му. Трябва да му дам възможност да разгледа жертвата си по-отблизо!

— Ти си луд! Нямам доверие на тази жена... нито на онзи отегчителен полковник Белмон. Мисля, че това е клопка.

— Защо да не разберем?

За миг тя съзря дръзките пламъчета в очите му, преди почти неестествено дългите мигли отново да се спуснат.

На Тони ѝ хрумна, че това е причината за привличането между тях. И двамата бяха неимоверно дръзки и лишени от всякакви скрупули. И точно, защото бе толкова твърд и жесток, колкото и самата тя, Тони го желаше повече от всеки друг.

Настроението ѝ неочаквано се промени и тя сладно се изви, така че роклята ѝ се вдигна до кръста.

— Само че не разчитай на мен, ако загазиш. Ще кажа, че не съм знаела нищо, че съм те наела, защото съм имала нужда от човек, който да замести Били Бой Дозие. Но той не бе истински мъж — pistolетът бе единственото оръжие, с което умееше да борави. Индианецо... — очите ѝ заблестяха също като устните, които тя постоянно навлажняваше с език. Сама разкъса мекия батистен плат и остана гола, цялата розова, бяла и сребриста. Тазът ѝ се изви и на светлината на газовата лампа, запалена от дискретните ѝ прислужници, можеше да се видят и най-тъничките сребристоруси косъмчета по голото ѝ тяло... Тя бе сладна блудница, която крещеше от нетърпение да бъде обладана. И тъй като лежеше там, без да крие похотта си, той я взе, недоумявайки, защо винаги трябваше да мисли за зелени, котешки очи и мека, копринена коса, толкова приятна на пипане, когато бе пусната свободно и разресана.

Трябва да е имало някоя жена... някога, някъде, на която особено е държал и споменът, за която отново и отново изплуваше в съзнанието му, без да успее да придобие ясни очертания. Понякога, когато духът му бе в покой, този спомен можеше да бъде събуден от дреболии, като слънцето, заплетено в косата на Миси, което я правеше да изглежда меднозлатиста. В такива момент Миси, макар и още почти дете, се изчервяваше под погледа на присвитите му, тъмни очи.

Възможно ли бе някога да е имало жена, от която не е можел да се откъсне? Защото Тони го упрекваше за това, че толкова бързо можел да забрави всеки, макар точно с това да я привличаше. Бе свикнала

мъжете да пълзят пред нея и да се домогват до благоволенieto й. Мъже, които можеше да води за носа и използва както си поискаше. Но този команч, който и да бе той, се различаваше от останалите. За Тони бе необичайно да я използват като някоя евтина уличница и това обстоятелство по някакъв перверзен начин го правеше още по-желан. Също както и фактът, че бе опасен мъж, почти дивак, въпреки понякога изненадващо изискания си начин на изразяване.

„Не — мислеше малко по-късно Тони, протягайки се като котка, — още не съм свършила с него! По дяволите Ники, с вечните си предупреждения! Ще намеря начин да се отърва от индианеца, когато ми писне или когато намеря някой, който повече ми допада.“

Когато на другата сутрин получи съобщение от снаха си, съдията Беноа само саркастично измърмори нещо. Значи все пак бе решила да приеме поканата на госпожа Морган, точно както той предвиждаше, познавайки любопитството и интригантския характер на Тони. Едва когато научи, че кавалер на племенницата му ще бъде любовникът на Тони, той намръщи чело. Какво мислеше за това Джо, старият глупак? Едно невинно създание като Миси, което не разполагаше с възможности да се запознае с почтени младежи, които повече биха подхождали на възрастта й... Джо трябваше да я изпрати в изискания пансион за девойки, предложен му от съдията. Миси заслужаваше да получи шанса, да стане истинска млада дама. Налагаше се отново да посети семейство Картър и да поговори с Джо.

Мислите му бяха смутени от пристигането на Джини Морган, която се появи в работния му кабинет леко запъхтяна, усмихната и потъмняла от слънцето. Искала да вземе пощенската кола, защото както сама обясни, била изминала на кон целия път до фермата на Картърви и обратно.

— Миси ми каза кой ще бъде кавалерът й на нашата фиеста и си помислих, че може би сте обезпокоен. Затова и дойдох да поговорим малко, ако разполагате с време, разбира се.

— Поласкан съм, че сте си направила труда да ме навестите! — Ник Беноа се опитваше да скрие любопитството си зад пресилена вежливост. Госпожа Морган го интересуваше и то от доста различни гледни точки. В угълчетата на устните и в движенията на младата жена

откриваше някаква дремеща страст. И все пак, с нея винаги бе или онази отвратителна испанка, или така наречения ѝ братовчед, а понякога дори и някои от войниците на полковник Белмон. Какво търсеше в Барок жена с нейното положение, свикнала с живота в големите градове?

Докато приемаше галантно предложения ѝ стол, Джини отгатна мислите на домакина си, но изражението ѝ остана въпросително и дистанцирано.

— Не зная как да се изразя... в края на краищата вие сте чичо на Миси. Но виждате ли, много добре помня каква бях на нейната възраст и смятам, че не би било правилно да ѝ се забранява да покани за кавалер този... този див и тайнствен мъж, за когото чух. Казах ѝ, че може да покани, когото пожелае. Разбирате ли?

Тя трескаво добави, сякаш се боеше от реакцията му:

— И както вече ви казах, искам на празненството ми да присъстват всички. Реналдо и аз сме любопитни да видим мъжа, който според полковник Белмон краде добитъка ни, а на съвестта му тежели и други престъпления. Помолих Миси да дойде колкото може порано... харесвам я, знаете ли, напомня ми за самата мен, когато бях на нейната възраст. Ще се погрижа да има хубава рокля. Може би когато види този мъж в едно цивилизовано обкръжение, ще разбере колко е сбъркала.

Дори съдията Беноа, който се гордееше със своята рафинираност, трябваше да признае, че планът е доста хитър. Разбира се! Не бе ли казал винаги, че племенницата му трябва да се запознае с някои младежи от добри семейства и с подходящо образование? В щаба на полковник Белмон имаше няколко млади, неженени офицери. А той отдавна бе отгатнал, че Миси прилича на майка си и след време ще стане необикновено красива.

Съдията Беноа стигна до извода, че Вирджиния Морган е изключително умна жена, а отгоре на това и невероятно красива. Навярно го дължеше на френския си произход и възпитание. Той установи, че очаква с нетърпение предстоящото празненство и не само заради физиономията на Тони, когато се изправеше пред жената, на която презрително бе приписвала конско лице и пуритански нрав.

— Пфу! Каква лисица и ласкател е той! — възмущаваше се Джини по-късно пред Реналдо. — Представя се за джентълмен, а през

цялото време докато говорехме, имах чувството, че ме съблича с поглед. Освен това е изключително любопитен — въпросите му бяха подхвърлени съвсем мимоходом, но зная, че за него съм истинска загадка. На всичко отгоре трябва да се насилвам да бъда мила.

Тя се учуди на дълбоката бръчка, пресичаща отвесно лицето на Реналдо.

— А тази госпожица Мелиса, това невинно дете? Надявам се, че сте помислила и за нея, Хения. Какво ще стане с момичето, когато целият този театър приключи? Какво бъдеще ще има тя? В едно съм съгласен със съдията Беноа, когото иначе не мога да понасям. Тя заслужава нещо повече! А аз се боя, че Стив, ако е загубил паметта си...

— Боиш се, че може вече да я е прелъстил?

Джини направи всичко възможно думите ѝ да прозвучат безразлично, но гласът ѝ леко трепереше. След това малко по-уверено добави:

— Е, още не го е направил. И недей да мислиш, че съм се сближила с Миси само за да науча нещо повече за Стив. Не, аз наистина я харесвам. Тя е мила, пряма и... о, Боже, иска ми се да бях толкова наивна и пълна с романтични илюзии като нея. Вярвай ми, Реналдо, наистина не бих допуснала някой да я нарани и да разбие илюзиите ѝ!

Той натъртено и с непривична за него откровеност рече:

— Но ти не по-малко от мен се боиш, че Стив може да вижда нещата по друг начин, нали?

Този път Джини нямаше какво да отвърне.

След като тя се качи в стаята си, Реналдо остана сам с мислите си, а душата му бе обзета от странно безпокойство.

Цялото това разтакаване и излишна предпазливост го изнервяха. Ситуацията бе невероятно смехотворна, а виновен за това бе онзи господин Бишоп, чиито заповеди Джини трябваше да изпълнява. Реналдо се безпокоеше — не само за Джини и Естебан, но и за малката Миси Картър. Малка, но за средата, в която бе израснал той, Миси бе вече мома за женене. Подобно героините на прастари приказки, Миси бе спяща красавица, чакаща подходящия мъж, който щеше да я събуди за живота и любовта. А братовчед му съвсем не бе подходящ за тази цел, като се има предвид онова, което бе сторил с Джини. Реналдо

някога сам бе на път да се влюби в Джини, а в своите смътни блянове вече се виждаше като неин „спасител“. Но тя не искаше да бъде спасявана, защото въпреки всичко продължаваше да обича Стив. А сега Миси толкова много му напомняше на онази Джини... Миси... как бе възможно едно толкова хубаво име така да се изопачи? Мелиса. Звучеше почти испанско, а освен това ѝ подходеше.

Разбира се, Реналдо се бе запознал и бе говорил с нея — тя имаше големи заложби, въпреки че бе свенлива и говореше подобно на останалите членове на семейство Картър. Реналдо почти с болка бе започнал да я учи на някои испански думи и остана изумен колко любознателно е момичето и колко бързо схващаше дори подходящата интонация.

Реналдо, който продължително време бе предпочитал книгите пред, както той смяташе, глупавите, ограничени женоря, имаше демодирана, малко цинична представа за нежния пол. Опознавайки Джини, той малко бе променил мнението си, защото се убеди, че една жена може да бъде интелигентна и начетена и все пак да си остане дама. Мелиса Картър изобщо не се вписваше в средата, в която бе израснала. Реналдо се улови колко е загрижен за нея.

18.

На сутринта в деня на „големия бал“, както тайничко го наричаше Миси, тя бе толкова развълнувана, че получи болки в корема — донякъде от радост, донякъде от страх. Но милият господин Ортега и испанската госпожа с лице, приличащо на слива, изпратиха една от елегантните коли на госпожа Морган. Когато най-сетне пристигна в дома на Демулен, която човек почти не можеше да познае с реставрираната ѝ и боядисана фасада, Миси все още бе бледа, но вече не чувстваше страх.

Господин Ортега — не биваше да забравя да го нарича сеньор — се държеше с нея, сякаш бе някоя изискана дама. Когато разговаряха, в гласа му нямаше и следа от високомерие, а вместо това почтително изслушваше мнението ѝ. Дори и лицето на възрастната дама бе озарено от усмивка, докато съпровождаше момичето нагоре по стълбите, мърморейки, че Джини била проявила отличен вкус и че роклята, избрана от нея за Миси, била изключително красива и подходяща за една млада дама.

Миси, за пръв път в живота си наричана „дама“, само ококори очи и се изчерви. Госпожа Морган бе толкова приятелски настроена, а присъствието на момичето в тази къща сякаш бе част от някакъв сън. Дори песимистичните предсказания на Мат не бяха успели да разрушат фантастичния ѝ блян, че е някоя Пепеляшка, която скоро ще се превърне в красива принцеса. Разбира се баща ѝ бе чудесен. Старият Джо Картър ѝ бе поръчал да не забравя коя е и да не позволява на нищо и никой да провали предстоящата ѝ приказна вечер.

Когато, облечена в новата рокля, Миси за пръв път се огледа в огледалото, имаше чувството, че е някоя от героините на измислените от самата нея истории.

— Нали не те смуцава, че не е нова? Никога не съм я обличала... харесаха ми кройката и платът, но когато я изпробвах, ми се стори, че е прекалено младежка за мен. Вярваш ли в предопределението? Може би е била предназначена за теб.

Оставяйки време на Миси само за една слисана въздишка, Джини бързо пристъпи към нея, свали панделката с пръстена и сложи около врата ѝ една перлено колие.

— Пръстенът ти ще бъде на сигурно място, не се безпокой. Леля ми Селин настояваше на първия си бал да нося перли. И въпреки че тогава бих предпочела смарагди, трябваше да призная, че изборът ѝ бе по-подходящ. Още помня, бях поканила за кавалер братовчед си Пиер и никога не съм се забавлявала толкова, колкото през онази вечер.

Завъртайки се, за да се огледа в огромното огледало, Миси повече от всякога имаше чувството, че сънува. За една нощ се бе превърнала в принцеса, в чудно красива героиня от приказките, в която едва можеше да се познае.

Най-малко половин час останала в една топла, благоуханна вана, след което се бе подсушила с голяма, пухкава кърпа, а испанската дама, която Джини наричаше Тия Алфонса, ѝ бе помогнала за прическата. Сресаха вече сухата коса докато не пламна с огнен блясък, а след това я нагласиха така, че отделни къдрици стигаха чак до раменете.

Дори фустите ѝ бяха от коприна и галеха кожата на момичето, необичайно меки и хладни. Роклята ѝ бе от бял брокат с втъкани сребърни нишки, улавящ всеки лъч светлина и блещукащ тайнствено. Деколтетото бе по-дълбоко от това на всички рокли, които бе носила досега, но не чак като това на Джини, чийто тоалет с цвят на опал накара Тия Алфонса с въздишка да се върне назад в спомените си.

— Ах, такава рокля не се забравя лесно! Естебан ви я донесе от Мексико Сити и вие я носехте на венчавката си. Какво само надробихте тогава! Как бих могла да забравя нещо подобно. На бедната доня Мария ѝ бяха нужни дни, за да се възстанови.

— Но Миси навярно не би желала да слуша за моето отегчително минало — непринудено рече Джини и Тия Алфонса стисна устни, сякаш бе казала повече, отколкото трябваше.

Прекалено заета да изучава отражението си в огледалото, Миси не забеляза почти нищо.

Усещането за нереалност все още не я напускаше и тя имаше чувството, че е раздвоена: вътрешно бе предишната Миси, момичето от блатата с искрящите зелени очи, а външно — Мелиса, самоуверено, чаровно създание, в което нямаше и следа от плахост.

— Искаш ли да ми помогнеш при посрещането? Трябва да свърша още някои неща, а освен това съм на мнение, че една истинска дама обезателно закъснява за собствените си приеми! — Миси се радваше на искрения смях на Джини Морган... а след това, докато плахо и бавно слизаше надолу по стълбите и забеляза как очите на господин Ортега се ококориха от почуда... вече знаеше, че е готова за всичко! За пръв път в живота си Миси бе прочела възхищение в очите на някой мъж.

Как ли щеше да я погледне Маноло, когато пристигнеше с братята ѝ? Какво щяха да ѝ кажат очите му?

Но след малко, увлечена от ужасно вълнуващите мигове, които последваха, тя бе прекалено заета, за да има време да се пита кога ще пристигне кавалерът ѝ и как ще бъде облечен.

С дружелюбния, спокоен Реналдо до себе си, който от време на време ѝ суфлираше, посрещането на изисканите гости не бе особено трудна задача.

— Ще ви представям като приятелка на Джини, която от известно време гостува в дома ѝ. Трябва само да протягате ръка, да се усмихвате и да уверявате госта колко щастлива сте да се запознаете с него — той докосна за миг дланта ѝ, студена дори под бялата копринена ръкавица, след което тихо и колебливо добави: — Госпожице Мелиса, сигурен съм, че всички гости ще бъдат впечатлени от красотата ви също толкова силно, колкото съм и аз.

Тя го погледна с блестящите си очи и изненадана установи, че мъжът изглеждаше доста добре.

— О! Това е, разбира се, заради прекрасната рокля, която толкова ме променя! Знаете ли, когато се видях в огледалото, почти не можах да се позная! Госпожа Морган бе толкова мила... надявам се, че тази вечер няма да я разочаровам!

— Мисля, че не трябва да се безпокоите за това! — отвърна Реналдо доста по-развълнувано, отколкото би желал.

Когато първите гости започнаха да пристигат, той се улови, че се надява Миси да не започне да кокетничи, а да запази наивния си, естествен чар. „Тя е една малка горска нимфа — за своя най-голяма изненада мислеше той. — Трябва да говоря с Хения... не трябва да позволим целият този лукс да поквари Мелиса. А ако има някаква възможност да се поговори с Естебан...“

Но щеше ли да се отдаде такава възможност? Къде бе той? Без да предполагат, Джини, слязла четвърт час по-рано по широката вита стълба, Реналдо и Миси мислеха за едно и също.

Сега, когато мигът, в който щеше да срещне Стив, приближаваше, Джини ставаше все по-нервна, почти уплашена, въпреки крехката веселост, която демонстрираше. Ако при вида ѝ Стив не си възвърнеше паметта или по някакви причини продължеше да се преструва, че не я познава, какво тогава? Бе поръчала да ушийт едно съвършено копие на роклята, подарена ѝ от Стив в дена на трескавата им тайна сватба. На ушите, около шията и китките ѝ като пламъчета блестяха огненочервени опали.

Трябваше да се успокои и да се подготви за най-лошото, за всичко! Мисълта ѝ работеше трескаво, докато външно продължаваше да усмихва и да бърби за незначителни неща.

Кога ще се появи и щеше ли изобщо да дойде? Крепеше я фактът, че бащата и братята на Миси също още ги нямаше.

Тони Ласите се появи със закъснение и доста драматично. Дойде под ръка със съдията Беноа. Светлорусата ѝ коса изглеждаше сребриста в светлината на свещите, а роклята от брокат в убито златисто подчертаваше блясъка на кехлибарено златистите ѝ очи. Голите ѝ рамене и ръце бяха перлено бели, а розовите, винаги влажни устни се разтеглиха в усмивка, която трябваше да изглежда саркастична и предизвикателна.

— Слушала съм много за вас от моя скъп Ники! Ах, Боже мой, какво чудо сте сторила с тази стара, порутена развалина! Разбира се, не е така солидно изградена като къщата на покойния ми съпруг. Построена е от баща му, знаете ли, а когато реката прелива, водата никога не стига до къщата. Заради вас искрено се надявам да не ни сполети такова катастрофално наводнение като онова преди две години. Но предполагам, вие няма да останете още дълго?

„Недодялана, надута уличница! — гневно мислеше Джини. Как е могъл *Стив*... дори и наистина да не помнеше нищичко от миналото си!“ Испитваше желание да отскубне един кичур от сребристорусата коса на Тони и да съдере роклята ѝ от дълбокото деколте до кръста. Вместо това тя се усмихваше сладко, давайки си вид, че не е забелязала предизвикателството в думите на Тони Ласите.

— Толкова съм щастлива най-сетне да се запозная с вас. Вие сте точно такава, каквато си ви представях. Трябва да си побъбрим малко по-късно. Господин Беноа, радвам се да ви видя.

„Как успя да го направи? След всичко, казано от тази отвратителна Тони, как успя да бъде толкова учтива? — питаше се Миси, щастлива, че Реналдо Ортега е до нея.“ Много добре забелязваше неприятното блещукане в очите на Тони и начинът, по който разтегли сочните си устни, но момичето изправи рамене и само леко кимна с глава, както бе видяло да прави Джини Морган.

— Виж ти, Миси! Кълна се, едва те познах, сега, когато по изключение си свалила мръсните парцали, които толкова обичаш да носиш! Да не би тази вечер да се правиш на Пепеляшка?

За изненада на всички Ник Беноа бе този, който се притече на помощ на Миси и я избави от отровните стрели на Тони.

— Изглеждаш прекрасно, Мелиса. Точно като майка си на твоята възраст. Знаеш ли, тази вечер ще завъртиш главата на всички млади мъже. Не забравяй да запазиш един танц за чичо си! — след тези думи той отведе Тони, стисвайки я за лакътя, за да не й даде възможност да продължи с хапливите забележки. — Тони, скъпа моя, ела, ще ти донеса чаша пунш. И опитай, моля те, да скриеш киселия израз, който е изписан на лицето ти. Той изобщо не подхожда на ролята, която искаш да изиграеш тази вечер.

За щастие нощта бе тиха и топла. Трите осветени вътрешни двора вече бяха пълни с хора, които Тони презрително наричаше „пехотата“. Тя бе забранила на своите каубои да идват, но почти всички фермери от околността бяха уважили поканата, включително и тихите мексикански заселници, които обикновено общуваха само помежду си и говореха за Тони като за „господарката“.

Това бе още една от причините за скрития гняв на Тони.

— Виждаш ли сега това, в което постоянно се опитвам да те убедя? Тя е прекалено любопитна и нахална, тази кучка! Тя и така нареченият ѝ братовчед са обиколили и последната къщурка, в която живеят тези мексиканци. Очевидно говорят един и същ език, можеш ли да си представиш? И как така една сенаторска дъщеря, чийто баща е от Вирджиния, а майка ѝ идва от Франция, има братовчед испанец? Казвам ти, Ники, няма да е зле да научиш какво се крие зад скъпите дрехи, които носи на себе си! — Тони се изкикоти пискливо и гневно.

— Може би преди съпругът ѝ да я изрови, е била някоя уличница! Никак няма да ме изненада. И ако светските ѝ маниери те заслепват, мен не! Не я искам още дълго тук, предупреждавам те!

Тони не бе единствената, която не одобряваше присъствието на фермерите и мексиканците. Пърсис Белмон прошепна на домакинята, че полковникът бил много нервен, опасявайки се от побоища.

— Знаеш, тукашните хора не обичат особено мъжете ни. Някои от тези тексаски каубои още не могат да забравят войната. Те не ни обичат, а още по-малко бедните, окаяни мексиканци. Джини, сигурна ли си...

— Хората ми са предупредени. А мексиканците едва ли ще предизвикат нещо подобно. Мисля, че всички страни са прекалено предпазливи, за да предизвикат неприятности, поне тази вечер. Моля те, не се безпокой, Пърсис. Нищо няма да се случи!

— Надявам се... но ако искаш да знаеш истината, нямам доверие на гримасата върху лицето на тази Ласите! — Пърсис Белмон се поколеба, а след това сложи длан върху ръката на Джини. Тя снижи глас, така че стоящата съвсем близо до господин Ортега Миси да не може да чуе. — И се надявам, че онзи синеок индианец ще реши тази вечер да стои настрана! Зная, че детето ще бъде разочаровано, но тя е прекалено сладка и невинна, за да я остави човек да общува с подобен мъж. Злокобните пророчества не са по вкуса ми, Джини, но знаеш достатъчно, за да разбереш, че той е истински размирник! Тук бе относително спокойно, преди да изникне сякаш изпод земята... като че ли дяволът го прати, за да обърка всичко! Наистина се надявам... ох!

Джини бе изслушала предупрежденията на приятелката си с напрегната, вежлива усмивка, но сега, проследявайки погледа ѝ, не можа да се овладее и лицето ѝ пребледня като платно.

Това бе той! Неочаквано ударите на сърцето ѝ станаха толкова силни, че тя си помисли, че Пърсис сигурно ги чува. Върна се в онези нощи, когато очакваше Стив, без да знае как ще реагира и дали няма да ѝ стори нещо...

„Не мога да отида при него и да му опра нож в гърлото, за да го накарам да ме забележи — мълчаливо мислеше тя.“ Бе гневна, уплашена и несигурна едновременно. Не знаеше дали е достатъчно овладяна, за да посрещне мига, в който той щеше да я погледне в очите.

За щастие Пърсис Белмон сама бе прекалено слисана, за да забележи вълнението на приятелката си.

Тя повдигна вежди и учудено прошепна:

— Почти не мога да повярвам, че това е същия човек! Дори се е обръснал и е постригал косата си... преди стигаше до раменете му, а на челото си винаги носеше лента като индианец. Очевидно го е правил само за да ни шокира! Никога не съм го виждала облечен с друго, освен с жалки, мръсни парцали от кожа — чудя се какво ли крои!

С влизането на петимата мъже в голямото помещение, където бяха посрещани гостите и чиито врати гостоприемно стояха отворени, сякаш се възцари внезапно мълчание. Джо Картър, който изглеждаше малко скован и смутен в чисто новите си дрехи, вървеше пред тримата си сина. Високият мъж със сурови черти, когото наричаха Маноло, носеше мексикански костюм в черно и сребристо, при това с предизвикателна самоувереност. Освен това — къса жилетка и тесни черни панталони, украсени по канта със сребърни ресни и бяла риза с рюш.

Джини, която стоеше като вкаменена, чу как непосредствено след неловкото прекъсване разговорите отново бяха подети, но сега доста по-нервно. След това чу облекчения възклик на Миси:

— О! Ето ви и вас! Появихте се най-сетне! — остро то й лице внезапно грейна от радост. Тя не се и опитваше да крие радостта си от погледите на присъстващите.

„Значи си е също толкова открита, колкото преди и не се опитва да скрива чувствата си зад безстрастно държание или изкуствени усмивки — мислеше си Реналдо, питайки се откъде бе внезапното горчиво усещане в устата му.“

Малко преди това около Миси се бе събрала групичка от напети, възхитени офицери, всеки от които се домогваше до честта да получи от нея обещание за танц. Но сега, завтекла се към Маноло, тя забрави за всички тях и за шокираните погледи, които неодобрително я следяха.

Виждаше единствено Маноло, приличащ на някой испански благородник — и всичко това само заради нея, защото не искаше тя да се срамува пред всички тези хора. И как само потъмняха очите му, присвиха се и я погледнаха изпод леко повдигнатите вежди.

— Миси... тази вечер изглеждаш като принцеса. Прекалено красива за нас, обикновените хора по тези места!

Момичето твърде късно си помисли, че не би било зле да потисне припряността си. Гласът ѝ прозвуча задъхано:

— Наистина ли мислите така? Харесвам ли ви? Татко, мислиш ли, че съм красива? Като мама ли?

— Прекрасна си, малката ми! — гласът на Джо Картър бе дрезгав от вълнение, а братята ѝ също не можеха да откъснат очи от нея. Още щом видя киселото изражение на Мат, Миси знаеше, че той не би искал сестра му да стане зависима от една непозната, пристигнала дявол знае откъде. Тази вечер обаче Миси не искаше да се тревожи за нищо. Вече не, щом Маноло най-сетне гледаше на нея като на жена, разтеглил угълчетата на устните си в усмивка, която говореше единствено на нея.

— Баща ти е прав, принцесо, ти си най-красивата дама в този салон. Обеща ли вече всички танци или си се сетила да запазиш един-два за мен?

— Но аз не съм обещала още нито един! Тоест, освен на господин Ортега... и то, защото му помагах при посрещането, докато госпожа Морган... тя каза да я наричам Джини... та значи, докато тя все още се обличаше. Той ме помоли да открия танците с него и, ох, той е толкова мил. Господин Ортега е неин братовчед, знаете ли! Елате! Ще ви представя! Тя е наистина мила и изобщо не е...

— Изглежда всички тия елегантни дрехи и изискани приказки са завъртели главата на сестричката ни — мърмореше Мат, но заплашителния израз на баща му, го накара да замълчи.

— Тя бе много любезна с Миси, а тази вечер сме нейни гости. Моля те, не го забравяй, сине.

— Тя е красива... и е истинска дама... и съвсем различна от Тони, не се крие зад някоя сладка усмивка, същевременно пронизвайки те с поглед!

Мат изглеждаше бесен, но Маноло се смееше, при което тънкият белег на бузата му се съединяваше с трапчинките, образуващи се край устните му винаги когато се усмихваше.

— Когато си гневна, приличаш на някоя малка, фучаща котка, а това никак не подхожда на тази рокля и перлите — съзирайки

стъписаният ѝ поглед, той се усмихна, истински развеселен. — Ела, нали ще ни представиш на новите си приятели?

19.

— Изглежда, на твоя индианец тази вечер му се е удало да се преобрази в испански джентълмен — меко рече Ник Беноа, но думите му звучаха същевременно малко стъписано. — Може би наистина трябва да предприема нещо, за да разбере кой е и как е попаднал тук!

— Мислех, че вече си го направил? — остро рече Тони Ласите, а кехлибарените ѝ очи бяха студени като лед. — Винаги съм ти казвала, че е образован човек, но ти не искаше да чуеш, не е ли така?

— Допускам, че се е наконтил заради племенницата ми — ехидно промърмори Беноа. — Трябва да признаеш, скъпа моя, че тази вечер човек не може да я познае! Питам се, защо едва сега забелязвам, че нашата Миси се е преоборила в истинска красавица. А освен това, като че ли ѝ се е удало да обуздае звяра, или не мислиш така?

— О, затваряй си устата! — гневно изсъска Тони, но изкуствената усмивка не слезе от устните ѝ. — Тази мръсна малка блатна вещица... това дете! Мислиш ли, че заради нея се е натъкмил така? Знаеш ли, Ники, скъпи мой, команчът много добре знае какво прави. А твоята глупава малка племенница изобщо и не подозира това, въпреки всичките чужди парцали, с които се е накичила!

Държанието на Джо Картър бе необичайно сковано, а и синовете му също изглеждаха доста неестествено и неловко, докато пресичаха огромното помещение, следвайки Маноло и Миси. Тя — увиснала гордо на ръката на внушителния си кавалер, който сякаш подобно на нея не забелязваше внезапното смущение, обзело присъстващите.

Полковник Белмон наклони глава и улови ироничния поглед на Маноло.

— Полковник?...

Лекото му кимване с глава само по себе си вече бе обида и полковникът с усилие овладя гнева си. За Бога, това бе прекалено! Съдията Беноа бе прав, също и Пърсис. Мъжът беше нахален и

прекалено самомнителен, особено като се знае несигурното му положение в този град! Крайно време бе да се предприеме нещо...

Докато сковано се изправяше, мислите на Джини следваха в безпорядък една след друга. Въпреки че не бе забелязала Стив да приближава, присъствието на Реналдо ѝ вдъхваше сили. Стив все още не я бе погледнал!

Мигът, предизвиквал радост и трепетно очакване, но също страх и несигурност, отлетя толкова бързо, че секунди по-късно тя почти не можеше да осъзнае, че се е случило.

Само Миси забеляза как ръката на Маноло едва доловимо трепна под пръстите ѝ, но момичето бе прекалено развълнувано, за да се учуди. Усещаше върху си неестествената и някак въпросителна усмивка на чичо Ник и острия като нож поглед на Тони. Когато очите ѝ срещнаха тези на сеньор Ортега, Миси се почувства малко по-сигурна в себе си. Прекрасната бяла рокля и копринените фусти шумоляха при всяка крачка, напомняйки ѝ колко красива изглеждаше тази вечер... и че е жена, че е дама. Нали сам Маноло ѝ бе казал, че прилича на принцеса! Нейният блян се бе превърнал в действителност... всичко се случваше наяве!

Госпожа Морган ѝ бе спестила неудобството да изпелтечи някое официално представяне. На Миси ѝ хрумна, че още никога не бе виждала новата си приятелка с така блеснали очи и поруменели страни както в онзи миг, когато непринудено рече:

— Това трябва да е твоят гост, права ли съм, Миси. Жалко, че идвате едва сега.

Ръцете им се докоснаха. Очите се срещнаха. И... нищо! Само едно леко присвиване на очите и едва доловимо налягане на мускулите на лицето му, докато Миси с детското си, задъхано гласче се опитваше да използва кратката пауза.

Това наистина ли бе гласът на Джини, толкова невинен? Защо имаше чувството, че среща някакъв непознат? След всичко, което бяха преживяли заедно, всички тези спомени за страст, насилие и любов. А сега той отново я наричаше „госпожо“, при това с все същия провлачен, саркастичен тон, който винаги бе мразила!

— Радвам се да се запозная с вас, госпожо. Много благодаря за любезната покана.

Как смееше!

Желаейки да го предизвика, тя отвърна на испански.

— Удоволствието е изцяло мое, сеньор, толкова много съм слушала за вас. Чувствайте се като у дома си... тази вечер.

— Питам се, какво може да сте чула за мен, сеньора? Изненадан съм, че един толкова незначителен човек като мен е могъл да привлече вниманието ви.

Сега към тях се приближи Реналдо, който се боеше от някой изблик на гняв от страна на Джини.

— Братовчедка ми и аз искахме да се запознаем с всичките си съседи. Ах, господин Картър, радвам се да ви видя отново. Също и вашите синове. Пристигате точно на време за танците. Но първо... навярно сте жадни? Оттагък има ястия и напитки, ако позволите? — те се отдалечиха, а Миси все още непринудено стискаше Маноло подръка. Скърцайки със зъби, Джини забеляза как Стив поспря за малко при Тони Ласите, която имаше наглостта с присъщата си ехидна, фалшива усмивка закачливо да постави длан на гладко избръснатото му лице.

— Е, какво мислиш за нашия местен злодей?

Цяло щастие, че гласът на Пърсис Белмон смути мислите на Джини точно в този момент, защото тя бе на път да последва Стив, жадуваща отмъщение. Сега обаче се овладя и успя да се усмихне.

— Разбира се, все още не мога да си създам мнение. Но мисля, че не ми допадна особено!

— Не съм изненадана. Видя ли как се държа тази жена? Истинска уличица, въпреки че, повярвай ми, не употребявам често тази дума. Бедният господин Беноа. Личеше си колко неприятно му стана, когато тя... Той също няма доверие на този човек. А освен това се безпокои за малката си племенница. Едва вчера каза на Родни...

Докато слушаше разказа на Пърсис, Джини се насили да имитира интерес и да овладее вътрешното си вълнение. Имаше нужда от цялата си воля, за да остане на мястото си, виждайки как в другия край на помещението Реналдо покани Миси на танц, а Ласите безсрамно изостави кавалера си, приближи се към Стив и сложи ръка на рамото му. Свивайки рамене, той остави чашата си настрана... В този момент Джини бе поканена на танц от както винаги много вежливия Никола Беноа.

Съвсем скоро салонът се напълни с танцуващи двойки, а оркестърът бодро засвири.

По-късно Джини сама не знаеше как бе успяла да се усмихва и да отвръща на комплиментите и зле прикритите въпроси на съдията Беноа. Мислите ѝ неволно се въртяха все около Стив, който междуременно прекалено интимно танцуваше с Тони. На устните му се бе появила добре познатата ѝ саркастично подигравателна усмивка. Очевидно Ник Беноа бе също толкова малко въодушевен от развитието на нещата.

— Мисля, че ви дължа извинение. Понякога снаха ми прекалява с желанието си да шокира околните.

— Изглежда *той* също.

Джини улови неочаквания, остър поглед на партньора си и тихо и неодобрително се засмя.

— Това бе моята женска интуиция. Не биваше да го казвам.

— Радвам се, че го казахте. Надявам се, че с мен винаги се чувствате достатъчно свободна, за да казвате всичко онова, което мислите.

Джини усети лекия натиск на пръстите му върху своите. Мъжът продължи замислено:

— Радвам се, че сте прозряла що за човек е. При тази изненадваща промяна във външността му се питах какво ли крои този път. Изглежда иска да води всички ни за носа, а трябва да призная, че му нямам доверие. Един мъж, който няма нищо за губене, освен живота си, може да бъде изключително опасен!

Джини потръпна пресилено и разтвори зелените си очи.

— О, надявам се, че грешите! Защо трябва да бъде опасен за мен... или за нас? В края на краищата нито аз, нито братовчед ми сме забъркани в местните конфликти и не виждам причина всички ние да не живеем в мир!

— Боя се обаче, че има хора, които са на друго мнение — сърдито рече Беноа. — И макар намеренията ви да са похвални, считам за свой дълг, да ви помоля да бъдете предпазлива.

Предпазливост! Струваше ѝ се, че цял живот е била предупреждавана да не бъде прекалено необуздана, а предпазлива и внимателна. И ето сега бе тук и послушно изпълняваше своята роля в

някаква смехотворна драма. Бе се научила да действа, но не и да бъде благоразумна.

Търпението и самообладанието ѝ бяха поставени на сериозно изпитание, когато трябваше да гледа съпруга си да танцува с Тони и да се държи така, сякаш е някой непознат. Питаше се какво ли се върти в главата на Стив...

Искрящи зелени очи, странно издължени. Бакъреночервената коса бе прибрана на кок високо на тила и само няколко свободни къдрици се спускаха по раменете и гърба. Косата и очите ѝ имаха същия цвят като тези на Миси и въпреки че приликите свършваха дотук, у него оставаше глождещото, потискащо чувство за нещо познато. Макар и да недоумяваше от къде, Стив сякаш познаваше усещането от допира с тази копринена коса, тежко преливаща между пръстите му. Без да я бе целувал и дори да го бе пожелавал, познаваше топлината на устните, откrexващи се под неговите и сладостта на устата ѝ. Вирджиния Морган. Джини. Мускулите на лицето му се напрегнаха, докато повтаряше наум името ѝ, и си спомни своенравно вирнатата ѝ брадичка.

Сякаш усетила, че мислите му са другаде, Тони заби нокти в раменете на партньора си.

— Какво ти каза? Тази надменна кучка... мразя я! Все ми е едно колко хора е направила на глупаци, включително и бедния Ник. Индианецо! Слушаш ли ме? Тя крои нещо, чувствам го. Защо иначе ще си прави труда да се подмилква на всеки? Цялата тази суетня около Миси... какво я засяга малката блатна вещица? Мисля, че цели нещо. Затова е тук. Виж как обърна всичко нагоре с краката, канейки тези мексикански селяни, сякаш... сякаш им отдава някакво значение.

Мъжът изпита неочакваното желание да удари Тони по нацупеното, чувствено лице и през сочните розови устни, които така добре знаеха как да възбудят някой мъж. Погнусен, той я погледна, повдигайки едната си вежда.

— Месалина, просто ревнуваш, признай си!

— Да ревнувам от нея? От това бледо, кекаво, лукаво същество? Тези глупаци веднага лапнаха по нея, само щом разбраха, че е червива с пари, които пръска за дрехи и бижута. Теб обаче не може да заслепи

толкова лесно, нали, индианецо? Ако бях толкова богата, колкото нея, щях да съм кралица на целия щат! И аз ще го направя... с твоя помощ, нали? Ти си единствения мъж, който е достатъчно твърд и безскрупулен и сега виждаш, че трябва да се отървем от нея!

— Ти си луда! — решително рече той, но когато срещна блестящите ѝ от възбуда кехлибарени очи, в погледа му се четеше недоумение.

— О, не, не съм! Тази жена крои нещо, знаеш ли, че баща ѝ има доста голямо влияние във Вашингтон? Можеш да бъдеш сигурен, че Ники знае всичко! Може би зад всичко това стои сенаторът, който сигурно има причини да я изпрати тук? Знаеш ли колко хора на правителството душат наоколо? Навярно затова е дошла. За да научи колкото е възможно повече, а след това да разруши всичко, което съм съградила след края на войната. Защо иначе ще е толкова дружелюбна с тези прости мексикански селяни? Тя дори говори езика им... сигурно скоро ще започне да им мъти главите с приказки за права и да им обещава земята, върху която съм ги пуснала да живеят. Виж само как си шепнат с полковник Белмон. За какво, мислиш, си говорят? Знаеш, че полковникът не може да те търпи, нали, индианецо? При първа възможност ще нареди да те арестуват. Може би в момента планират точно това!

Маноло се намръщи сърдито. Тони обичаше да преувеличава, но в случая в зловните ѝ думи може и да имаше нещо вярно.

Чу я тихичко да се кикоти.

— Виждаш, нали? Трябва да го виждаш. Ти си като мен, любими. Също толкова потаен и безскрупулен, затова толкова си подхождаме — след това лукаво добави: — И ти се безпокоиш за малката Миси, нали? Знаеш ли колко често се среща с мнимия братовчед, този сеньор Ортега? Защо тази кучка, Вирджиния Морган, облича малката като някоя кукла? Чуй ме, индианецо, или целят да изкопчат нещо от нея, или този Реналдо Ортега иска да я прельсти!

— Месалина, един ден с удоволствие ще извия бялото ти вратле със собствените си ръце — звучеше като обещание, но тя само се усмихна, гледайки го в очите, в които съвсем ясно личеше едва сдържан гняв.

— Може да те изпреваря! Но сега имаме нужда един от друг, права ли съм, скъпи ми дивако?

Без да отвърне, той я поведе към Миси, която стоеше малко встрани, давайки си вид, че слуша разказа на някакъв млад лейтенант. Видяла Маноло, Миси както винаги бе неспособна да скрие чувствата си и лицето ѝ светна.

„Тъпа малка идиотка — злобно мислеше Тони, като дари младия мъж с една от най-сладките си усмивки, накарала го да зяпне удивен и стъписан.“

Преди още Маноло да успее да отвори уста, Тони предложи смяна на партньорите, хвърляйки злобен поглед към него. Лейтенантът едва успяваше да скрие щастията си. Ако другарите му от полка го видеха да танцува с Тони Ласите!

Що се отнася до Миси, дори презрителният поглед на Тони не можеше да помрачи радостта и от този миг. Маноло я държеше в обятията си и за нея не бе изненада да установи, че той танцуваше със същата котешка лекота, с която и вървеше. Водеше я толкова умело, че тя имаше усещането, че цял живот е танцувала валс.

— Липсваше ми, принцесо. Уморена ли си вече?

Тя отвърна задъхано:

— Никога! Никога няма да се уморя да танцувам... мисля, че бих танцувала цялата нощ!

Танцът с Миси бе като глътка чист въздух. Той прогони Тони от мислите си. А също и жената с червените коси, която толкова странно и против волята му го бе развълнувала. Напомняше му на някого, когото трябва да бе познавал преди. Навярно някой не особено приятен спомен, това би обяснило неприятното чувство, обзело го при представянето. Ник Беноа бе казал на Тони, че госпожа Морган е умна жена... е, по-късно щеше да има достатъчно време да научи повече за нея. Тази нощ принадлежеше на Миси и нищо не трябваше да я помрачава.

Той закачливо попита:

— Колко партньори има в програмата ти за тази вечер? Може би не биваше да те отнемам от този мил, симпатичен лейтенант?

— Той беше доста глупав, знаете ли! И толкова млад! А освен това ме забрави още в същия миг, в който съзря Тони. Но радвам се... аз чаках вас!

— Трябва да се научиш да криеш чувствата си, малка моя.

Миси остана изненадана от грубата нотка в гласа му.

— Но защо? Аз не съм някое малко момиченце! Вече съм на седемнайсет, а на моята възраст майка ми вече е била омъжена. Докога ще се държите с мен като с дете? Аз съм жена.

Тя го видя да повдига вежди и чу ироничния му смях. От гняв Миси се притисна към тялото му, както бе видяла да прави Тони. Сега най-сетне ще я забележи! Вече не бе дете и никой от присъстващите мъже не се бе държал с нея като с дете!

— По дяволите, Миси! Да не би да флиртуваш с мен? — гласът на Маноло бе сърдит, но мъжът не направи опит да я отстрани от себе си и у нея се надигна странното чувство на триумф.

— Да, точно това правя — дръзко отвърна тя. — Нима друго се очаква от една млада жена? Как постъпвате, когато дамата флиртува с вас?

— Зависи от нея и от това, какво може да предложи — гласът му, отначало суров, внезапно омекна. — Ако е някое красиво, младо същество като вас, принцесо... — той склони глава и прошепна на ухото ѝ: — Тогава я притискам към себе си, както сега, а след малко я питам дали е съгласна да се поразходим на чист въздух.

— А после... ако е съгласна? — беззвучно попита Миси с блеснали очи.

— Милите млади жени се изчервяват и засрамено отместват поглед. А след това прошепват, че предпочитат да не го правят, защото хората можели да си помислят нещо.

— Но ако това бях аз, щеше да ми е все едно какво си мислят хората. Струва ми се, че флиртовете не ми допадат, ако под флирт се разбира, човек да се преструва и да говори неща, които не мисли. Искам да ме целунете... искам вие да сте първият!

— Боже мой, принцесо! — Стив така се ядоса, че му се прииска да я разтърси. С какви глупости бе напълнила главата ѝ тази госпожа Морган? Ами този братовчед, който бе поканил Миси за първия танц? Забелязваше, че по твърде комичен начин е започнал да се вживява в някаква бащинска роля и за да прикрие гнева си, растящ от минута на минута, полуиронично каза: — Избрала ли си вече кой ще е вторият? Ами следващите? Има мъже, които за една целувка обещават мило и драго. Затова в Испания всяко любопитно момиченце неотлъчно е следвано по петите от строга стара дама.

— Ох! — сълзи на гняв и отчаяние пълнеха очите ѝ. Как смееше да гледа на нея като на някое бебе... и да се държи така, сякаш ѝ е баща? Тя се отдръпна, забравяйки всички останалите танцуващи двойки, които любопитно ги наблюдаваха. — Аз не съм някое малко момиченце, чувате ли? И ако продължавате да се държите така с мен, тогава... тогава ще реша нещо друго! И ако сеньор Ортега пожелае да ме целуне, ще му позволя, да! Той е далеч по-мил от вас и не флиртува с всяка срещната жена и... и се отнася с мен като с истинска дама, а не се преструва и не ми се присмива като вас!

— Миси! — процеди през стиснатите си зъби той и момичето усети предупредителната твърдост в гласа му, но бе вече прекалено ядосано, за да може да спре.

— Оставете ме. Не искам повече да танцувам с вас! — тя се боеше, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. Неочаквано обаче почувства твърдата като стомана ръка на Маноло да се обвива около кръста ѝ, а след това той стисна пръстите ѝ толкова силно, че момичето извика от болка.

— Казвал ли ти е някой, че си се превърнала в малка, палава глезана? И престани да се бориш като някоя дива котка, опитай се да заприличаш на дама, защото смятам да те отведа при господин Ортега.

— Мисля, че ви мразя!

Мъжът възнагради гневния ѝ изблик със саркастична усмивка.

— Струва ми се, че много често ми се е налагало да го чувам, сприхава червенокоске.

Миси, която без повече обяснения бе оставена пред слисания и недоумяващ сеньор Ортега, почувства гадене и виене на свят, когато видя Маноло да се обръща кръгом и да се отдалечава. Бе съмнение сега търсеше Тони, която не бе някое неопитно момиченце... как се бе изразил? Малка, палава глезана... сега завинаги го бе изгубила, защото не се опита да скрие гнева си и не се бе преструвала.

В гърлото ѝ заседна бучка, толкова голяма, че Миси имаше усещането, че ще се задуши, ако направи опит да я преглътне. Сега искаше само едно — да намери баща си и да му каже, че иска да се прибере в къщи.

Вместо това, в суетнята госпожа Армихо я поведе нагоре по стълбите и новата ѝ приятелка със строг глас ѝ обясни, че към това да

станеш възрастен спада и проявата на малко... съвсем малко притворство.

— Мъжете са странни същества, един ден ще се убедиш. Говорят за откровеност, но когато някоя жена показва чувствата си прекалено открито, те се отдръпват. Казват, че мразели притворството, но очакват от жената да маниерничи и да се преструва. Очевидно това събужда ловния им инстинкт.

Въпреки отчаянието си Миси се учуди от неочакваната горчивина в гласа на Джини. За пръв път ѝ хрумваше, че красивата ѝ, елегантна приятелка, която като че ли не изпитваше нужда от нищо, съвсем не бе толкова щастлива. Може би ѝ липсваше господин Морган...

Миси отново слезе по стълбите, вече с високо вдигната глава, а устните и страните ѝ бяха леко поруменели. Не, няма да бяга. Ще танцува, флиртува и ще се забавлява... като истинска жена.

Не ѝ липсваха партньори. Дори полковник Белмон я помоли за един танц и тя с гордост удовлетвори молбата му. Но когато не търсеше с поглед Маноло, предпочиташе да танцува с Реналдо Ортега, който не я гледаше от високо и не ѝ шепнеше на ухото глупави, безсмислени комплименти. Не се срамуваше да признае, че обича поезията и че дори сам бил написал това-онова. Бе обиколил целия свят и навярно познаваше много жени, но като че ли наистина я харесваше. Миси го намираще искрен и мил, а и в него не прозираше нищо тъмно, насилствено.

Не след дълго имаше усещането, че се познават много отдавна и толкова се отпусна, че през цялото време, докато танцуваха, се смееше и бърбеше, вместо да мисли за стъпките на танца.

— Но защо не сте се оженил? — предизвикателно попита тя, чувствайки как първата чаша шампанско в живота ѝ, ѝ вдъхва кураж.

Вместо да се разсърди и загуби непринудеността си, той се усмихна някак замислено и Миси с изненада забеляза как усмивката правеше лицето му да изглежда по-младо и безгрижно. Той наистина беше хубав, както с учудване откри момичето. А и бе висок и силен... почти колкото Маноло.

— Очевидно не биваше да задавам толкова личен въпрос — разкажяла се за дързостта си, рече тя, преди мъжът да успее да отговори.

Но той поклати глава с все същата лъчезарна усмивка.

— Можете да ме попитате всичко, което пожелаете, госпожице Мелиса. Всъщност и сам се питам, защо не съм се оженил, въпреки че майка ми бе много усърдна сватовница. Очевидно просто съм толкова старомоден и романтичен, че все още чакам истинската жена — искрена, интелигентна и духовита, едновременно приятелка и любима. Мислите ли, че изискванията ми са прекалено големи?

Миси усърдно поклати глава.

— О, не! Намирам за чудесно, че сте достатъчно силен и търпелив, за да чакате подходящата жена. Винаги съм мислила... — тя се поколеба и вдигна очи към него, а когато видя сериозното му лице и интереса, с който очакваше думите ѝ, продължи: — Мисля, че това е причината, поради която братята ми... и Маноло постоянно ми натякват, че още съм била дете. Но винаги съм мислила, че когато срещна подходящия мъж, помежду ни ще пламне нещо като светкавица, пронизваща и двамата ни. Както с пирата, за когото ми разказваше Рената. Аз ще разбера и той ще го разбере и... но сигурно в действителността не се случват подобни неща? — гласът ѝ леко трепереше и бе прозвучал отчаяно, така че за миг Реналдо изпита желание да наругае Стив. Прогони тази мисъл и поглеждайки в очите на Миси, ѝ каза онова, което мислеше.

— Не... мисля, че не става точно така. Поне за повечето хора. Винаги съм си представял любовта като мощно, високо дърво, което расте много бавно, почти незабележимо. Започва се с това, че двама души се харесват един друг, че се сприятеляват и откриват общи неща помежду си. Светкавицата е нещо неистово и диво, а гръмотевицата след това е оглушителна и плашеща. А освен това преминава тъй бързо, както е дошла... като вълната на прилива, която оставя след себе си единствено развалини — той неодобрително сви рамене. — Допускам, че поетът в мен се изразява така образно! Но сигурно разбирате какво имам предвид.

Миси само кимна. Бе прекалено развълнувана, за да намери думи. Как бе възможно да я разбира толкова добре? Сети се за Маноло и по тялото ѝ премина лека тръпка. Той бе като светкавица, прорязваща потъмнялото от облаци, буреносно небе. Толкова внезапна и ослепителна, че момичето не бе способно да види никого другото. Не желаше ли тайничко дори и сега да бъде връхлетяна и отнесена от непознатия, ужасяващ порой на собствените си чувства, преди да е

имала време да размисли? В никоя от книгите, които бе чела, нямаше нещо за онова, което се случва с момичетата, отвлечени от някой пиратски главатар. Пиратите обикновено биваха залавяни и увисваха на бесилото или умираха толкова насилствено, колкото бяха живели. Какво оставаше след прилива?

20.

Излезе от балната зала и навън я посрещна силната, жизнерадостна музика на Мексико. Закрепените по оградата на вътрешния двор факли потапяха всичко в оранжева светлина и излъчваха достатъчно топлина, така че човек да не трепери от хладния нощен въздух. За това допринасяше и голямото количество сервирана текила и червено вино за по-взискателните вкусове. Тук царяха шум, смехове и нескрита радост от фиестата. Тази вечер дори най-строгите бащи се усмихваха снизходително, докато красивите им дъщери танцуваха с непознати младежи, които бяха дошли привлечени от музиката. Какво толкова, щом оставаха в светлината на факлите? Фиестата бе опияняващ празник, а тук имаше предостатъчно ядене и пиене — мъжете отново и отново пълнеха чиниите си. Купчини тортила, чили, което здравата гореше на небцето, и големи парчета месо правеха боба превъзходен.

В средата на застлания с плочи двор бе запален голям огън и сякаш за да подсили средновековната атмосфера, над него на дълъг шиш се въртеше цяло теле, чийто неустоим аромат изпълваше нощния въздух.

— Тук, навън, е много по-весело — рече Мат Картър. — Някак по-естествено. Вътре имах чувството, че ще се задуша сред всичките онези високомерни хора, които те гледат, сякаш си някой натрапник, който е забравил къде му е мястото — хвърляйки злобен поглед, той продължи: — Как така не си с останалите? Изглежда, откакто се смеси с фините хора вътре, Миси намери общ език с този сеньор Ортега? — Маноло сякаш не забеляза хапливата забележка, макар отначало, когато излезе в двора, да кипеше от яд. Мат първоначално се поколеба дали да се приближи към него.

Маноло отпи глътка от чашата, която държеше в ръката си, преди ехидно и провлачено да попита:

— Като говорим за фини хора, там има една от тях... доста хубавичка и елегантна. Защо не поканиш домакинята на танц, Мат? Мисля, че трябва да предприемеш тази проява на учтивост, особено

щом и двамата с нейния братовчед толкова се тревожите за малката Миси.

Мат Картър присви очи и погледна над пламъка на огъня към Джини. На трепкащата светлина косата ѝ изглеждаше като излята от бронз, а дрехите ѝ блестяха, защото и най-незабележимата нишка по тях улавяше светлината и се превръщаше в малко бижу.

Не знаеше дали я харесва или не... след чутото от Тони ѝ нямаше доверие. Но, проклятие, колко красива бе само!

— Мислиш ли, че знае как се танцува фанданго? Или харабе?

— Може да е дошла, за да се научи. Навярно би се зарадвала, ако някой ѝ предложи услугите си. Или се боиш от подобни жени?

Мат реши, че не е момента да си урежда сметките с Маноло. Сега наблюдаваше жената и мислеше за казаното от Тони, и за това как се държеше тя напоследък. Защо, по дяволите, да не я покани? Освен това в подканите на Маноло се съдържаше неприкрито предизвикателство.

Джини слезе по двете широки стъпала, водещи в двора, придържайки с ръка полите на роклята си. Тя спря сред полумрака и колебливо се огледа. Въпреки че вече бе успяла да скрие чувствата си, в душата ѝ цареше хаос от объркани, постоянно сменящи се емоции, сред които постепенно вземаше връх растящото отчаяние.

Къде бе той? Готова ли бе да се изправи пред него? Какво ли щеше да каже? Бе несигурна и объркана, сякаш възнамеряваше да срещне някой опасен непознат. Мислите ѝ бяха смутени от един висок, широкоплещест мъж, изникнал неочаквано пред нея. Братът на Миси, Мат.

— Бихте ли опитала този танц с мен, госпожо? Стъпките не са много сложни.

Оркестърът подхвана традиционното харабе тапатио и нозете ѝ сами бяха започнали да следват ритъма. О, да, Реналдо се бе оказал прав. Не биваше да идва тук, защото музиката я караше да се забравя и извикваше в съзнанието ѝ прекалено много спомени.

Без да се колебае, Джини подаде ръка и почувства как мускулите на Мат се напрегнаха под лекото докосване на пръстите ѝ.

— Живяла съм в Мексико и май не съм забравила тези танци.

Двамата с Мат се присъединиха към кръга от танцуващи двойки. Джини забеляза, че първоначално появата ѝ предизвика известно

смущение сред присъстващите, но не след дълго забрави всичко около себе си и се отдаде на ритъма.

Сега музикантите бяха подели „Ел Чинако“, песента на Хуаристо Герийеро, а след нея засвириха „Ел Маланьена“. Изненаданият Мат не бе успял да я следва и сега тя минаваше от един партньор на друг. Кръгът на танцуващите постоянно се разширяваше, разнасяше се пляскане с ръце и викове „Оле“ и най-сетне срещу нея се оказа някакъв млад мексиканец, чиито черни очи блестяха на светлината на огъня, а тялото му бе също толкова гъвкаво и подвижно, колкото нейното.

Подобно на нея той бе забравил кой е — двама отдадени на музиката танцьори. Темпото бе станало по-бавно, след това отново се ускори и те продължаваха да танцуват, обърнати с лице един към друг, като ту се привличаха, ту отново се отблъсваха.

— Мили Боже! Тя танцува като истинска мексиканка, а аз исках да ѝ показвам стъпките! — Мат още не можеше да си поеме дъх. — Виждаш ли това? Имаш ли и други умни предложения? — обърна се той към Маноло.

— Да. Сам ще танцувам с нея.

Музикантите бяха неуморни и Джини никак не се изненада, когато срещу нея застана Стив. Значи през цялото време е бил там! И какво ще стане?

Младият, чернокос мексиканец танцуваше с едно момиче, като него, но женският инстинкт на Джини ѝ подсказваше, че огнените му очи не се откъсват от нея. Знаеше го дори без да поглежда, вперила поглед в тъмното лице на Стив. Почти несъзнателно Джини повтаряше онова, което бе правила през сватбената си нощ, когато за пръв път танцува под звуците на тази огнена музика. Без да се усмихва и без да откъсва поглед от Стив, тя започна да вади фибите от косата си, пръскайки ги по земята, като междуременно не преставаше да танцува.

В светлината на огъня сините му очи изглеждаха все потъмни и по-тъмни, докато не станаха съвсем черни и мъжът внезапно не осъзна, че тя се опитва да го прелъсти. Бе извадена и последната фиба и Джини разтърси глава, така че косата ѝ плисна надолу по раменете и гърба. Отново започна да го гложди странното чувство, че я познава и това го накара да намръщи чело.

Тя танцуваше със страстта на испанска циганка. Движенията ѝ бяха закачливи и иронични, почти цинични. Маноло се питаше, защо изпитваше желание да я удуши и същевременно я желаше.

Умишлено избирайки един мексикански диалект вместо официалния испански, Маноло остро попита:

— Къде сте се научила да танцувате така? Моля да ми простите въпроса, но това е наистина необичайно за жена като вас.

Тя вирна глава, вдигайки косата си на тила с изконно женско, кокетно движение, а очите ѝ заблестяха гневно.

— Каква жена съм според вас? Какво всъщност искате да знаете? Научих се да танцувам в Мексико, а вие къде сте усвоил маниерите си, господине?

— Очевидно никога не съм се учил на маниери. Това прави всичко доста по-просто, включително и следващия ми въпрос. Какви игрички играете?

— Разочаровате ме. За какво са тези безсмислени въпроси? Мислех, че мъж като вас ще се опита сам да открие това.

— Мъжете като мен разбират подобен отговор като предизвикателство. Това ли искаш, Джини?

Името само се откъсна от устните му, а когато жената преbledня, Маноло не бе сигурен дали от гняв, или от уплаха, пръстите му се заключиха около китката ѝ, готови болезнено да я стиснат, ако понечеше да протестира.

Танцът се вихреше и изчезването им остана почти незабелязано. Мексиканците умишлено гледаха в друга посока, за да не ги притесняват, а и за да не се забъркват в евентуални неприятности. Но лицето на Мат Картър бе изкривено от злобна и завистлива гримаса, защото от погледа му не убягна как Маноло притисна жената в най-отдалечения ъгъл на двора, където светлината от огъня едва достигаше, целуна я и смачка дрехите ѝ, сякаш бе някое от мексиканските момичета наоколо... или някоя евтина уличница. А тя, изглежда, не се съпротивляваше особено.

Значи такава беше тази жена. Една разгонена кучка, както я бе нарекла Тони. Мат се усмихна ехидно. Навярно Миси щеше промени държанието си, когато научи, че изисканата ѝ нова приятелка съвсем не е толкова невинна и срамежлива. Нарочно бе дошла тук навън, сред простолюдието. Съжаляваше само, че не той бе този, който...

Джини имаше нужда от известно време, за да забележи, че Стив не целува *нея*, поне не съзнателно. Зъбите му болезнено наказваха устните ѝ. Брутален бе дори начинът, по който стискаше косата ѝ, за да държи главата ѝ неподвижна. Целуваше я точно както в онази първа нощ, когато мислеше, че е проститутката. Целуваше я както понякога в миналото, за да я накара да замълчи и да я подчини. Целуваше я, без да знае коя е. И едва когато тази мисъл проблесна в съзнанието ѝ, а мъжът с вяло, почти оскърбително движение посегна към гърдите, тя усилено започна да се съпротивлява.

— О... не, престанете!

Устните му бавно се плъзнаха надолу по шията на Джини и спряха в малката вдлъбнатинка, където започваха раменете ѝ. О, Боже! Беше Стив и същевременно не бе той... и все пак познаваше, навярно чисто инстинктивно, всичките онези дяволски рафинирани средства да я възбуди почти до припадък. Отначало щеше да целуне гърдите ѝ, разкъсвайки, в случай че му пречи, скъпия плат на роклята, а след това... Най-голямата опасност за нея идваше от самия Стив и от самоизмамата, която искаше да ѝ наложи...

Гласът ѝ предателски трепереше, но Джини се надяваше, че това би могло да мине за гняв.

— Веднага престанете! Нямам нищо против някоя открадната целувка, но винаги съм намирала за отвратително да бъда изнасилена в някой тъмен ъгъл. Надявам се, че не постъпвате така с всяка жена, с която сте танцувал!

Когато видя вдигнатата му ръка, Джини помисли, че ще я удари и инстинктивно се отдръпна, при което той тихо и грубо се засмя. Пръстите му проследиха линията на продълговатите ѝ очи — леко и почти презрително.

— Не, не завличам всяка жена, с която съм танцувал, в някой тъмен ъгъл, за да я изнасиля. Само онези, които не се съпротивляват. Жени с издължени зелени очи, които разпускат косата си докато танцуват и многообещаващо примамват с тялото си. Но при вас, госпожо, това очевидно са само голи обещания. Защо излязохте навън? Да не би вътре да ви е било прекалено скучно?

Джини направи усилие да вдигне очи към хладното му тъмно лице, питайки се дали сърцето ѝ някога ще престане да бие толкова неистово.

— Може и така да е било — без да се замисли рече тя. — А може да е заради носталгията по музиката и танците на Мексико, която ме мъчи от време на време. А вие?

Тя усети странното спокойствие, настъпило в душата му.

— Може би. Изглежда в подсъзнанието си пазя твърде много неща, които не мога да си спомня — още докато изричаше тези думи, той се учуди, че стои тук и разговаря с тази жена, сякаш се познаваха от години... и защо тя не побягна, преливаща от възмущение, а продължаваше да го гледа със зелените си, толкова предизвикателни и същевременно... да, дяволски познати очи. Дори името ѝ... Миси мимоходом го бе споменала веднъж-дваж, а сега устните му сами го изрекоха.

Някаква дълбоко вкоренена в него предпазливост го предупреждаваше. Тя стоеше опасно близо до него... а и самото ѝ пребиваване по тези места можеше да означава само едно — неприятности. Светска жена, живяла до скоро в Париж, Сан Франциско и Ню Йорк и танцуваща харабе, селски танц от Мексико, за което говореше като за своя родина? Жена, която напускаше важните си гости, за да се смеси, просто ей така, с пеони и обикновени каубои... която пред погледите на всички разпуска косата си с такава непринуденост, сякаш се намираще в собствената си спалня? Дори Тони не би се държала толкова шокиращо.

Джини също си мислеше, че трябва да бъде предпазлива. Твърде лесно би било просто да се притисне към него, да вдигне ръце и притегли главата му надолу към себе си. Може би щеше да успее да го накара да си спомни за нея, поне с тялото си...

Но той избави и двамата, обръщайки ѝ гръб с едно свиване на рамене.

— Очевидно сега ще е по-добре да се върнете вътре. Братовчед ви навярно вече се пита къде сте изчезнала така неочаквано.

Точно това винаги я бе вбесявало у Стив. Можеше с лекота да се освободи от нея, издигайки помежду им стена от безразличие. И сега, преди тя да успее да се възпротиви или да измисли някой рязък отговор, каквото бе намерението ѝ, той просто ѝ обърна гръб и я

остави да стои в полумрака, сякаш за него вече изобщо не съществуваше.

Мат Картър възнамеряваше да направи някой хаплив коментар, но при вида на мрачния, опасен блясък в очите на Маноло си замълча.

— Този мъж изглежда така, сякаш го гонят единайсет дявола, а той е дванайсетият — горчиво рече един от приятелите на Мат. — Не мога да разбера как изискана жена като госпожа Морган допуска да се държи така с нея.

— Ако питаш мен, мисля, че ѝ харесва...

Доста погледи, лукави, преценяващи или прикрити, проследиха Джини, която невъзмутимо прибра косата си на кок и влезе обратно в къщата. А повече от всичко Мат Картър бе вбесен от израза ѝ на пренебрежителна безгрижност, сякаш положението ѝ в обществото и милионите на господин Морган ѝ даваха право да пренебрегва всички правила за приличие. Като че ли мнението на другите не струваше за нея и пукната пара. И защо се мислеше за нещо повече от тях? Една невярна омъжена жена... На лицето на Мат се появи усмивка на погнуса и той злорадо се запита какво ли би казала Тони Ласите, когато той дискретно ѝ намекнеше за редкия дивеч, след който се бе впуснал нейният индианец.

21.

Тази зала не бе виждала подобни празненства, откакто Жан Демулен бе осветил великолепната си къща под погледите на любопитни приятели и съседи. Блестящите полилеи искряха и се люлееха като милиони малки звездички.

Миси пиеше шампанско. Страните ѝ бяха поруменели от вълнение и момичето бърчеше нос, когато безбройните ситни мехурчета едва не я караха да кихне.

Тази гледка извикваше лъчезарна усмивка върху лицето на Реналдо.

— Забавлявате се, нали, Мелиса?

— О, да, много — очите ѝ непринудено искряха, без ни най-малък намек за притворство или преднамерена изкусителност.

Реналдо с ужас забеляза, че пулсът му е невероятно учестен. В светлината, струяща от полилеите, косата ѝ бе като обхваната от пожар, а издълженото ѝ, фино лице пламтеше. Момичето бе наистина красиво! Как можеше човек да не забележи? Голямо усилие му костваше настойчиво да си повтаря, че тя е още почти дете... въпреки всичко. Бе прекалено млада и не познаваше живота и интригите на възрастните. Млада и неопитна... и, о, Боже, толкова искрена! Всичките ѝ чувства бяха изписани на красивото ѝ лице, а колко лесно могат да бъдат наранени невинните! Той мразеше мисълта, че илюзиите ѝ могат да бъдат ограбени. Трябваше да говори с Джини... къде всъщност бе тя? Никой нямаше право да използва Миси. Нямаха право да я водят тук, превръщайки я в пъстра малка пеперудка, пред която младите мъже не можеха да устоят. Тя не умееше да се брани от покваряващите влияния иначе, освен с крехката си невинност. А колко би издържала тя при подобни условия?

— Това е най-приказната нощ в живота ми — прошепна Миси.
— Как мога да ви се отблагодаря — на вас... и Джини?

Реналдо Ортега се усмихна и тя забеляза, че в угълчетата на очите му се бяха образували симпатични бръчици.

— Благодарете ми, като ме дарите с този танц! — той взе чашата от ръцете на момичето и го поведе към дансинга.

Да се танцува валс бе толкова лесно, а музиката бе опияняваща като шампанското, от което току-що бе пила. Сега Миси знаеше какво значи нозете ти почти да не докосват земята.

Колко беше щастлива! И тогава неочаквано, докато още се питаше, защо сеньор Ортега толкова неочаквано бе престанал да танцува, го видя. Изглеждаше като някой мексикански бандит с необръснатите си бакенбарди. Дръзкият му и предизвикателен поглед пронизваше Реналдо, който изведнъж съвсем се вцепени.

— Нямате нищо против да поканя на танц красивата дама, нали, сеньор? Мисля, че прекалено я пренебрегнах тази вечер.

Какво, за Бога, означаваше това? Тя не бе... когато я бе изоставил и си бе отишъл, тя мислеше, че просто вече не я харесва! Миси местеше големите си объркани очи от него към Реналдо и обратно. И ако Реналдо се откажа да изясни нещата още на място, то бе, защото не искаше да помрачава радостта на момичето.

Този проклет братовчед! Вече достатъчно бе развълнувал Миси. Какви дяволски помисли таеше сега? Първоначалният импулсивен гняв се разнесе и той си каза, че трябва да бъде предпазлив, забелязвайки добре познатия отблъскващ израз в очите на Естебан. По незнайно какви причини братовчед му целеше да предизвика спречкване и изненадата от този факт предизвика у него особено потискащи чувства. Естебан наистина не го беше познал! Никога не го бе гледал с такъв поглед, сякаш срещу себе си има някой непознат, от когото с радост би се отървал. Усещането бе всичко друго, освен приятно.

Вече си мисля, че би искал да ме убие — мислеше си Реналдо.

Спокойно и решително рече:

— Мисля, че изборът е на дамата. Госпожице Мелиса?

— Е, Миси?

Защо гласът му трябваше да е толкова троснат, дори когато я канеше на танц? И защо трябваше да гледа сеньор Ортега толкова на криво? Понякога наистина не разбираше Маноло и тогава всъщност не го харесваше особено. Но той не й остави избор и когато взе ръката ѝ, без да дочака отговор, Миси сякаш бе отвлечена от някой пират.

Носеха се из цялата зала и момичето имаше странното усещане, че Маноло го прави нарочно. Сякаш искаше да я покаже на всички като... да, като боен трофей, измъкнат изпод носа на всички останали. Сега той я държеше по друг начин. Не на почтително разстояние, а прекалено плътно до себе си и тя бе задъхана и объркана. Дори начинът, по който ѝ се усмихваше, всяваше страх в душата ѝ, сякаш изведнъж се бе оказал някой непознат. Но нали това ли бе очаквала цяла вечер? Да я погледне като жена...

— Какво се е случило, принцесо? — Миси се препъна и обърка стъпките, но ръцете му я държаха здраво и сигурно, и тя опита отново да се съсредоточи върху музиката. Казваше си, че гласът му е просто закачлив, сякаш не забелязваше странната, непозната досега нотка. — Да не си уморена от много танци?

— Н-не... — с несигурен глас отвърна тя, а мъжът се засмя и сведе глава, така че устните му почти докоснаха ухото ѝ.

— Мислех, че се учиш да флиртуваш? Или вече си се отказала? Да не би някой от обожателите ти да те е уплашил, момиченце?

— Вече ви казах! Отдавна не съм малко момиченце! И наистина цяла вечер флиртувах, ако това ви интересува!

— Разходи ли се вече навън?

Момичето троснато попита:

— Това предложение ли е?

В отговор отново чу смеха му.

— Помислих си, че най-хубавото момиче на празненството би трябвало да види как блестят звездите в нощното небе!

— Трябва ли все още да казвам „не“ заради хората?

— Има мъже, които биха те завлекли в някой тъмен ъгъл, независимо от това дали ще кажеш „не“ или „да“, особено след като вече си флиртувала с тях.

Гласът му бе станал сериозен, а изразът на очите му, сега съвсем тъмни, я накара да се почувства слаба и да потръпне. Нищо не разбираше — само преди минута бе толкова щастлива, танцувайки със сеньор Ортега, а сега... сега копнееше Маноло да я целуне! Какво ли е да бъдеш целуната от мъж? Как трябваше да се държи? В книгите бе срещала описания на романтичното, разтърсващо преживяване, правещо от момичето жена. А сега щеше и сама да го изпита...

— Но в същност, аз съвсем не съм флиртувала с вас. Да флиртуваш значи да се преструваш, а аз не съм се преструвала пред вас, когато ви казах...

— За Бога, Миси! — рече той с едва прикрит гняв, докато двамата, все още танцувайки, минаха през една врата, която момичето не бе забелязало. Преведе я през малко, прилично на библиотека помещение, извеждащо във вътрешен двор, сред който ромолеше чешма. Бе тъмно и на слабата, проникваща през стъклата на прозорците светлина и блещукането на звездите, Миси едва различаваше лицето на мъжа, без да може да долови израза му. Имаше чувството, че всеки момент зъбите ѝ ще започнат да тракат и усещаше дланите си съвсем студени. За да скрие объркването и несигурността си тя троснато рече:

— От къде познавате тази къща? Кой ви я показа?

В гласа му сякаш долови следа от насмешка.

— Поогледах се. Когато съм в чужда къща, винаги искам да зная как най-бързо мога да я напусна, в случай че се наложи.

— Но това е...

Не успя да довърши, защото мъжът неочаквано сложи ръце на кръста ѝ и нетърпеливо я притегли към себе си. Когато повдигна брадичката ѝ, Миси усети коленете си да омекват. След това Маноло се взря в очите ѝ и няколко секунди не откъсна поглед от тях, но не достатъчно дълго, за да успее тя да се възпротиви или да каже нещо.

— Миси...

Тя затвори очи и усети устните му да гаят нейните. Замаяна, Миси си помисли, че сигурно сънува и че когато отвори очи, всичко ще се разтвори в нищото и тя ще се окаже на дървото, където с часове седеше, отдадена на мечтите си, а светлината блестеше между листата.

Отначало, докато лицето ѝ все още бе между дланите му, мъжът я целуна съвсем нежно. След това обаче за неин най-голям ужас целувката му внезапно се промени. Устните му се притиснаха към нейните, при което тя издаде приглушен вик.

Миси се върна в действителността. Тя вдигна ръце и ги постави на гърдите му, опитвайки се да го отблъсне. Защо трябваше да я притиска така, че тя едва успяваше да си поеме дъх? А и начина, по който я целуваше, бе всичко друго, освен романтичен или нежен, така както винаги си го бе представяла.

Когато я притисна към себе си, тялото му бе студено като камък, а ръцете — жестоки, стискащи я като пленница.

Миси отдръпна глава, опитвайки да се изплъзне от настойчивите му устни. Сега момичето се бореше като животно, попаднало в капан.

Може би дивата ѝ паника се бе предала и на него, но точно когато, отчаяна, тя понечи да се разплаче, мъжът я пусна. Ако не я бе задържал, щеше да хукни панически.

— Не! Пуснете ме! Не искам... не знаех... — тя се задушаваше, но успя да изхлипа с упрек — ... така ли целуват всички мъже?

— Не всички, малката. Само такива като мен — гласът му бе напрегнат и гневен, но мъжът се гневеше повече на самия себе си, отколкото на Миси, което тя, разбира се, не можеше да знае. За миг, почувствал мекото ѝ, топло тяло, бе забравил...

Маноло погали бузата ѝ с неочаквана нежност.

— Миси, виждаш ли какво би могло да се случи, ако изчезнеш с някой мъж в тъмното?

— Но това бяхте вие! Мислех...

— Какво мислеше? Че внезапно съм се превърнал в джентълмен, който се задоволява с една целувка и няколко лъжи, прошепнати на лунна светлина? Трябваше да забележиш, че някои от онези млади офицери вътре добре познават правилата на подобни романтични игрички. Но аз нямам време за романтика и задявки. Целувките са само прелюдия към онова, което следва след тях, и ако питаш мен — чиста загуба на време.

— Ох — слабо простена тя. Не разбра думите му, но изпита страх от внезапната бруталност в гласа му. Боеше се също и, че отново ще понечи да я целуне. Какво имаше предвид, когато каза, че целувките били само прелюдия? И загуба на време?

Очите на Миси бяха големи и изплашени, котешко зелени, както закачливо ѝ бе подхвърлил Маноло, преди Миси да реши да се облече като истинска дама, но чувствата, които се изписваха на лицето ѝ едно след друго, издаваха, че все още е предишното лесно предвидимо малко момиченце. Бедното девойче! Докато Миси се бореше, за да се освободи от прегръдката му, той усети колко студени бяха пръстите ѝ, дори и под копринените ръкавици.

— За Бога, престани да викаш! — грубо рече той, а след това добави с по-мек глас. — Не искам да ти причиня болка Миси, ще се

върнем вътре веднага, щом изтрия сълзите от лицето ти. Или искаш всички да разберат какво се е случило? И да се стигне до спречкване между мен и големия ти брат?

Тя тъжно поклати глава. Сега отново бе станал мил и с някаква носна кърпичка напълно безстрастно изтри сълзите от лицето ѝ.

За пръв път се бе сблъскала с тъмната страна от характера на Маноло, но не знаеше, че дори този невинен, нежен жест бе необичаен за него.

— Вие... вие ме смятате за глупава, нали? Все още ме мислите за дете!

— Боже мой, Миси! Заслужаваш да те напердаша... или целуна, и сам не зная кое от двете! Но ако искаш да бъдеш прелъстена, за да докажеш, че си жена, тогава си намери някой друг. А след това навярно ще го убия.

— Можех да го убия! Не, не ме гледай така, Реналдо. И преди съм си мислила за това, но сега не бих се поколебала нито за миг. И, моля те, не ми припомняй, че очевидно бил изгубил паметта си — това няма никакво значение! Преди по-малко от четвърт час целуваше мен, а сега изнасилва Миси, точно нея... тя го обожава! При това е още дете!

Лицето на Джини бе поруменяло. Младата жена говореше тихо, стискайки зъби, а Реналдо се опитваше да забрави собствените си притеснения и да я успокои.

— Трябваше да криеш, че го познаваш. Освен това не бе предвидено да излизаш навън. Ако искаш пребиваването ти тук да не остане безполезно, трябва да запазиш спокойствие... и дистанция. Стив няма да стори нищо на Миси.

Реналдо говореше напълно сериозно, но вътрешно бе обзет от същите страхове, които искаше да прогони от мислите на Джини. Съжаляваше дори, че бе станал инициатор на това празненство. Какво ли правеше навън лекомисленият му, безсъвестен братовчед с Миси? От самото начало не бе харесал гневния и опасен израз в очите му и с голямо усилие се въздържа да не ги последва.

— Понякога имам чувството, че наистина изобщо не го познавам — рече Джини с толкова студен и овладян глас, че Реналдо наостри

слух. — Вече дори се питам какво търся тук. Трябваше да зная, че Стив винаги е бил толкова... толкова затворен в себе си! В действителност той няма нужда от никого, разбираш ли? Дори и да не помни кой е, то поне не е загубил способността си да преодолява всичко, при това, независимо от цената. И щом нямаше угризения спрямо мен, защо трябва да ги има спрямо Миси?

Тя неочаквано се засмя, издавайки дрезгав, унил звук, който още повече изнерви Реналдо.

— Не съм сигурна, дали Стив изобщо някога ме е обичал. Трябва да съм луда, за да се съглася да участвам в тъмните интриги на господин Бишоп. Трябваше да помисля първо за децата си. Аз не съм истинска майка, не е ли така? Те са още толкова малки и безпомощни, а отгоре на всичко имат баща, който навярно никога няма да ги признае... Реналдо, какво всъщност правя тук?

Тъй като не знаеше какво да й отговори, без да лицемерничи, мъжът само притеснено я погледна. Какво трябваше да й каже? Винаги, когато я погледнеше, почти не му се вярваше, че бе преживяла толкова много и не се бе прекършила. Как бе възможно да се забрави подобна жена? Трябваше да признае, че тайно в себе си бе сигурен, че Стив ще разпознае съпругата си — една жена, която очевидно бе обичал. Но дали Стив изобщо бе способен да обича някого? Или прекалено бе свикнал да използва жените според случая? И най-вече, какво би могъл да каже той на Джини, без да я нарани още повече, както и бе станало?

Отговорите на тези въпроси за момента останаха на заден план, защото Миси неочаквано влетя обратно в залата. Очите й бяха подозрително зачервени. И ако Роналдо въздъхна с облекчение и се втурна насреща й, то не бе заради братовчед му.

„Мисля, че е на път да се влюби в Миси, без изобщо да подозира! — мислеше Джини, озадачена от това, че се чувстваше толкова празна и изпепелена.“ Миси бе в безопасност. Реналдо, посвоему бе също толкова искрен и открит, като момичето, не бе успял да скрие облекчението си. Джини забеляза колко биха си подхождали двамата, ако Миси се избавеше от момичешкото си обожание към Стив. Към нейния мъж. Един непознат. Дали не е бил винаги непознат и за нея, а тя да е заблуждавала сама себе си?

И къде се бе дянал сега? Джини решително се изправи. До гуша ѝ бе дошло от измами и вечната несигурност. По дяволите господин Бишоп с неговите проклетни, интригантски планове! Тя щеше да открие Стив и да го накара да погледне истината в очите. Трябваше да стори това много по-рано!

— Госпожо Морган... търсих ви навсякъде! Не искам да бъда дързък, но ми обещахте един танц, помните ли? — Ник Беноа се засмя кратко и мнително, поглаждайки мустаците си. — Изглеждахте така потънала в мислите си, че не смеех да ви смутя. Нали не се безпокоите за нещо? Такава чудесна вечер... не знаех как да ви благодаря за онова, което сте направила с моята племенница. За една нощ я превърнахте в дама.

Механично и неестествено усмихвайки се, Джини пое протегнатата ръка на съдията. Какво друго ѝ оставаше? Освен това, така можеше да отложи малко спречкването със Стив, с всичките произтичащи от това неприятни последици. Дълбоко в себе си се боеше. Ник Беноа не можеше да ѝ стори нищо лошо, за разлика от Стив, който много лесно можеше да я нарани.

Въпреки това внезапно ѝ хрумна предупреждението на Бишоп.

„Никола Беноа, съдията Беноа. Той е самомнителен, дребен човек, който се мисли за покорител на женски сърца. В никакъв случай не го подценявайте.“

В ушите ѝ звучеше прекършеният, безжизнен глас на Рената Медън, докато разказваше за преживяното в дома на Беноа. Но досега тя бе видяла в него само хубавец и ласкател. Complimentите му бяха почтителни. През тази вечер, докато мислите и чувствата ѝ бяха обзети от толкова други неща, тя почти не бе забелязала едва доловимата промяна в държанието му към нея.

Complimentите на съдията бяха станали по-дръзки, но тя умееше да се справя с подобни ситуации. А когато по време на валса той я притисна към себе си малко по-плътно, отколкото трябва, Джини го отдаде на късния час и изпитото шампанско. Вината си беше нейна — какво всъщност бе очаквала? Че Стив ще я познае веднага и всичко ще си отиде по местата? Самата тя се бе оказала също толкова наивна, колкото и Миси, която в момента танцуваше с Реналдо, смеейки се на шегите му.

Погледът ѝ несъзнателно обходи танцуващите, за да открие Стив. Навярно бе излязъл навън, където музиката и танцьорите не бяха толкова церемониални? Никъде не съзираше и Тони Ласите. Видя Мат Картър, който опрян на една от стените с чаша вино в ръка я гледаше с доста странен поглед.

— Налага се утре сутринта да отпътувам за Далас, но ще се радвам да ви видя отново, когато се върна. Надявам се, че ще останете поне още малко при нас?

За какво говореше той? Сякаш прочел мислите ѝ, Ник Беноа продължи:

— Аз съм фанатик на тема опера, ако може да се каже така. А една дама, на която от доста време се възхищавам, идната седмица ще почете Далас с присъствието си. Франческа Ди Паоли, принцеса Ди Паоли. Тя е... несравнима!

Джини почувства как въпреки усилията, които правеше, движенията ѝ бяха станали сковани и неестествени. Тази жена! Тази певица, чието име вестниците толкова често свързваха с това на Стив. Какво търсеше в Тексас? Защо бе дошла? Каква част от слуховете бяха известни на Ник Беноа? О, Боже, нямаха ли край униженията ѝ?

Ник Беноа, който само до преди миг бе стискал ръката ѝ, сега изглеждаше напълно унесен и обзет от мисълта за своя идол.

— Такъв глас, толкова чист, толкова съвършен дори и при най-високите тонове. И тъй като самата вие сте красива жена, можете да ме разберете, когато говоря за красотата ѝ. Но навярно сте я виждала на сцената?

— Разбира се, много съм чувала за тази именита певица, но за съжаление все още не съм имала възможност, да посетя някое от представленията ѝ.

Джини съзнаваше, че думите ѝ звучат раздражено и остро, но партньорът ѝ не даде вид, че е забелязал.

— Тогава трябва да дойдете в Далас. Вярвайте ми, струва си.

„Този отвратителен дребосък! — мислеше си Джини.“ Той бе научил слуховете и сега искаше да види реакцията ѝ. Обзета от неочаквана подозрителност, Джини направи усилие да се усмихне лъчезарно.

— Може би ще имам щастието да чуя госпожица Ди Паоли, когато се върна в Ню Йорк. Или в Европа, защото не съм сигурна, че

предпочитам Новия свят пред Стария — остро добави тя, без да държи сметка какво ще си помисли мъжът. — Но защо да говорим за нещо толкова отегчително като операта? Трябва да призная, че предпочитам балета и валсовете на Щраус. Сега навярно смятате вкуса ми за прекалено еснафски! — подчертано кокетно рече тя.

Мъжът любезно отрече и Джини продължи:

— Какво ще кажете за музикантите, които наех? Мислите ли, че гостите се забавляват? Вашата снаха...

— Ах, да! Вие сте тук прекалено отскоро, за да знаете, че Тони е доста капризно създание, а настроенията ѝ се менят с вятъра. Ако се е показала неучтива, то е защото ѝ размътихте водата, знаете ли? Тони бе свикнала да командва всички ни и ако мога така да се изразя, без да го сметнете за нахалство, аз съм безкрайно щастлив, че решихте да посетите Барок.

Той отново я ласкаеше, но Джини лесно щеше да се справи с това. Какво обаче го караше да се връща към темата за Тони Ласите и да се извинява, че си бе заминала толкова неочаквано, при това, без да благодари?

— Тя няма от какво да се безпокои, защото нейният надзирател ще я съпроводи до дома. Надявам се да не ни съдите прекалено строго заради този мъж! Но след смъртта на Джон тя придоби някои доста странни черти. Бе самотна и този човек се възползва от това. Мисля, че няма нужда да ви казвам повече. Както знаете, най-много се безпокоя за племенницата си... факта, че баща ѝ я пуска да скита на воля... мисля, че наистина имахте право. Миси се вписва чудесно в това изискано обкръжение, не съм ли прав? — мъжът продължаваше да говори, този път, както изглежда, за незначителни неща — непрестанно скачаше от тема на тема. И въпреки това по време на нескончаемия му монолог, Джини имаше неприятното усещане, че събеседникът ѝ внимателно я наблюдава и забелязва всяка нейна реакция, за да се възползва по-късно от това. Смехотворно или не, когато танцът свърши, тя се зарадва, че има повод да го зарече.

Усещането на еуфория, съпровождало я от началото на вечерта, бе изчезнало, заменено от глухо, безнадеждно изтощение. Сега ѝ се струваше толкова невероятно, че е била така уверена в себе си... достатъчно самонадеяна да разчита единствено на себе, сама да се справи с всичко и да погледне истината в очите. Той не я бе познал и

което бе още по-лошо, на Джини ѝ бе ясно, че все още копнееше да бъде обичана от Стив. Дали наистина някога я бе обичал? Или през цялото това време бе вземала желаното за действителност?

— Отнася се с жените така, сякаш са... сякаш са просто някакви предмети, които може да използва при нужда! Пред цял свят парадираше с връзката си с онази оперна певица, сякаш целеше да ме унижи! Вестниците отидоха дори по-далеч, намеквайки, че възнамерявал да се разведе, за да се ожени за нея. Всичко това е известно на съдията Беноа, който на няколко пъти отвори дума за нея, наблюдавайки скришом реакцията ми. А отгоре на всичко и тази Ласите, която ми напомня за Концепсион, защото е също толкова ненаситна и алчна! С такива жени трябваше да се занимава — жени, които са му лика-прилика! Но той подарил на Миси Картър пръстен и бедното момиче се влюбило до полуда в него... тази вечер се видя колко нещастна я направи той. Наистина ли няма никакви скрупули? Убедена съм, че ако пожелаеше, без да се церемони щеше да постъпи с нея така, както направи с мен... Реналдо, защо само седиш и ме гледаш как фуча? Защо не ми кажеш каква глупачка съм? Тази вечер умишлено флиртувах с него, допуснах да ме целуне в един тъмен ъгъл, сякаш съм евтина уличница, която е забърсал в някой бар! Така и се отнесе с мен... трябва да съм полудяла, за да се оставя да бъда придумана от онзи Бишоп. Не биваше да идвам тук. И без това само още повече влоших нещата.

Джини престана да се разхожда нагоре-надолу из стаята и гневно погледна Реналдо. Последните гости си бяха тръгнали преди около половин час, а Миси, която щеше да прекара нощта в къщата, се бе качила в отредената за нея стая. От умора тя почти не усещаше краката си, но никога не би го признала. Госпожа Армихо я бе последвала, като преди това не пропусна да напомни на Джини, че и тя има нужда от сън и се надява, че младата жена също скоро ще се оттегли в спалнята си. Но Джини бе прекалено бясна, за да може да заспи.

— Защо мълчиш? — отново попита тя, тесните ѝ зелени очи опасно искряха. Изпитваше желание да се разридае и да се наплаче на воля — сама не можеше да си обясни дали от гняв или от отчаяние.

Реналдо се протегна в креслото си и въздъхна. Той също имаше зад гърба си тежка и напрегната вечер, а в главата му цареше хаос от мисли, в който желаше да внесе ред.

— Искаш да се върнем у дома, нали? — спокойно попита мъжът, наблюдавайки изражението на Джини. — Постепенно стигнах до същото мнение — изобщо не биваше да идваме тук. Трябва да мислиш за децата. Разкажи на твоя господин Бишоп онова, което си узнала досега, и го остави занапред да се оправя сам — устните му се разтегнаха в иронична гримаса. — Както сама знаеш, Стив винаги е успявал да се измъкне. Рано или късно...

— Искаш да кажеш, че трябва да избягам? И да покажа на света и на Стив каква страхливка съм? Тази вечер той изпрати онова подобие на жена Ласите до къщата ѝ, а неговата певица скоро пристига в Тексас. Трябва ли да призная на всеослушание, че не съм способна да задържа собствения си съпруг? О, не! — тя вирна брадичка по един много добре познат на Реналдо начин, а гласът ѝ стана по-дрезгав: — Преди да си отида от тук, ще подреда всичко така, както аз искам. Освен това имам някои сметки за уреждане със Стив! Когато се налага, мога да бъда не по-малко твърда и безскрупулна от него!

Би било безполезно да се опитва да я вразумява. Не и тази нощ, не и сега, когато бе толкова гневна и настроена да се инати. Но навярно на сутринта щеше да е по-склонна да се вслуша в гласа на разума. Най-добре би било да заминат. Реналдо безпомощно сви рамене и малко натъжен си помисли, че сега и той имаше причина да избяга, както презрително се бе изразила Джини.

Някога, преди много време Стив любопитно го бе наблюдавал, докато чистеше оръжието си.

— Наистина ли си доволен от този живот, Реналдо? Да скачаш, когато чуеш дядо ми да вика и да бъдеш приятел и съветник на всеки? Никога ли не ти се е приисквало да излезеш и да заживееш собствен живот, вместо онзи, между страниците на книгите? Изненадвам се, че си изоставил мисълта да станеш проповедник, братовчеде.

Доколкото си спомняше, Реналдо само се бе засмял, поклащайки глава. Не, той нямаше желание да води рискования живот, за който изглежда копнеше братовчед му. Винаги бе търсил спокойствие и макар всъщност да не презираше жените, за майка си бе останал черната овца, тъй като така и не си намери съпруга. Въпреки

привидната си наивност, майка му бе проявила достатъчно интуиция, за да му каже, че е постъпил като глупак, подкрепяйки женитбата между Стив и Джини, която тя наричаше „гибелна“. Защото не бе трудно да се разбере, че и сам той хранеше нещо повече от обикновена симпатия към младата жена.

И сега си даде сметка, че не просто я харесва, гледайки я да хапе до кръв долната си устна и темпераментно да тропа с крак, сякаш не можеше да понесе мълчанието. Тя бе красива и образована жена, която заслужаваше нещо повече от нещастията, донесени ѝ от братовчед му. Но я познаваше достатъчно добре, за да знае, че въпреки гръмките си усилия да докаже обратното, все още страстно обичаше Стив.

Джини имаше право — по дяволите политиката. Най-добре за всички, включително и за Миси, при мисълта, за която, Реналдо стисна устни, щеше да бъде, ако някой поговореше със Стив.

22.

Стив не бе в настроение за разговори. Той се събуди и видя слънчевата светлина, проникваща през гъсто преплетените клони, който образуваха над него нещо като зелена пещера. Някъде капеше вода, напомняйки му, че бе жаден. Посегна към манерката си, но когато се протегна, простена от болка. Болеше го глава и смътно си спомняше, че отново бе сънувал зеленооката жена — същия сън, който постоянно го измъчваше и който неизменно оставаше в най-външните пластове на съзнанието му.

Но отваряйки очи, вече бе напълно буден, подобно на някой хищник, с каквото често го сравняваха. Знаеше къде е и как бе попаднал тук, на това място, което някога бе набелязал като евентуално скривалище. А когато преглътна застоялата, топла вода, при вкуса на която, направи кисела гримаса, реши да престане да се връща към съня и вместо това да мисли за Тони. От розовите ѝ устни се бяха посипали цинични ругатни, докато той не ги запуши с длан, разкъсвайки с другата дрехите ѝ. Най-сетне я бе принудил да му се подчинени, за което тя очевидно копнееше. А след това се бе изтръгнал от ръцете ѝ и си бе тръгнал, оставяйки я да сипе ругатни подире му.

— Индианецо! Върви по дяволите! Ти, проклет кучи сине, един ден ще прекалиш и тогава жив ще те одера! Чуваш ли? Проклятие! Все още ти плащам, а сега не съм свършила с онова, което имам да ти кажа! Тази вечер ме направи за смях, тичайки подир червенокосата кучка!

Джини. Той смръщи чело, питайки се защо името ѝ не излизаше от главата му. Но каквото и да означаваше това, Тони бе права в едно — тази Джини носеше само неприятности.

— Какво търси тук? Защо проявява такъв интерес към нас. Казала на Ник, че иска да се сприятели с всички, тази лъжлива, лицемерна кучка! Но, ако той е толкова глупав, че да ѝ вярва, аз не съм! Мястото ѝ не е тук и не искам да се меси в неща, които не са нейна работа! Изобщо няма намерение да си тръгва, сам виждаш, нали? Трябва да се отървем от нея!

— Затова ли слезе сред простосмъртните, само за да ме намериш и да ми кажеш това?

— Трябва да поговорим за някои недовършени неща, проклет, коравосърдечен негоднико. А между другото и за нея.

Той забеляза, всъщност без да прояви особен интерес, колко тесен е костюмът за езда на Тони и как подчертава великолепните извивки на тялото ѝ. Сакото ѝ умишлено бе разкопчано, така че изпод тънката копринена блуза съвсем ясно личаха зърната на гърдите ѝ. По разширените зеници на предизвикателно гледащите надолу към него кехлибарени очи и жеста, с който Тони потупваше с камшика си лъснатия като огледало ботуш, мъжът отгатна, че копнееше да бъде смъкната от седлото и изнасилена. Но той нямаше желание да ѝ достави това удоволствие, а и му бе дошло до гуша от интригите и изблиците ѝ на гняв. За миг дори бе на път да ѝ го каже.

Той се усмихна безрадостно, при което устните му просто станаха по-тънки, без тази подобна на усмивка гримаса да достигне сините му очи.

— Все още не съм закусил. Винаги съм мразил още със ставането да разговарям по работа. Ще ми правиш ли компания или възнамеряваш да останеш върху коня си и да продължиш да се цупиш?

— Нямам представа защо се занимавам с теб, индианецо. Всъщност дори не ми харесваш! — тя бе решена да се цупи, а не да си тръгне побесняла от гняв, както вече се бе случвало. Мъжът само сви рамене и се обърна към малкия огън, който бе запалил.

— Чувствата ни са взаимни — спокойно рече той. — Сега искаш ли кафе или не? — погледът му я накара да замълчи. Тя промърмори някакъв неясен отговор и сама слезе от коня, уверявайки се, че той няма да стори нищо, за да ѝ помогне.

По дяволите! В края на краищата щеше да се окаже полезен! Той имаше прекалено много за губене, а можеше също и много да спечели, за да не направи онова, което очакваше от него. Щеше да му го напомни.

— Днес следобед Ники заминава за Далас подир онази тъпа крава, италианската певица, по която е лапнал. Но каза, че ще се опита да научи колкото е възможно повече за госпожа Морган. Мисля, че той би желал да я има... и че вече не изпитва дори и наполовина от първоначалното си благоговение, особено след онова, което научи от

Мат. Достави ли ти удоволствие да я целуваш, индианецо? Толкова ли е добра, колкото мен?

— Нямах възможността да я целувам достатъчно дълго, за да установя. Но ако някога успея, обезателно ще те информирам.

Настроенията на Тони се меняха мълниеносно и сега тя вече хихикаше възхитена.

— Наистина ли? Бих искала да го видя. Мислиш ли... мислиш ли, че би могъл да я изнасилиш? О, Боже! Би било възбуждащо. Първо нея, после мен — просто така, за сравнение. Какво ще кажеш? А след това ще я оставим на Ники. Би било по-мъчително, отколкото веднага да я убием, не съм ли права? А дори и след това да я пуснем да си отиде, не вярвам, че би тръгнала да разправя за случилото се. Би желала да избегне отвратителния скандал, не мислиш ли? — циничният ѝ, възбуден смях опъваше нервите му. Скоро щеше да постави длани върху гърдите му и да започне да му се моли да го направи с нея, тук и сега, с високо вдигнати поли и разкрячени бедра. Но той нямаше желание.

— Имаш зла и коварна главица, Месалина — провлачено рече мъжът, изливайки остатъка от кафето си в пламъците на огъня и изправяйки се на крака. — Сега, когато решихме какво ще сторим с Джини Морган, може би няма да е зле да се замислиш, как бихме могли да я пипнем... но, по дяволите, не бих искал отново единствено моята глава да бъде в торбата. Така че най-добре веднага си напъни мозъчето, за да измислиш нещо.

Триумфиращият ѝ смях му даде да разбере, че вече си бе наумила нещо.

— Помислила съм за всичко, скъпи. Първо, ние също заминаваме за Далас, само че без Ники да знае... — кехлибарените очи на младата жена се присвиха, а пълните ѝ устни продължаваха да се усмихват. — Не зная дали наистина мога да му се доверя или не, а имаме няколко общи делови начинания, знаеш ли? Но щом става дума за онази италианка, скъпият Ники може да преиграе и да изхарчи прекалено много от *нашите* пари!

— Е, и? Защо трябва да идвам с теб?

— Но, индианецо, нали знаеш, че в твоята компания винаги се чувствам много по-сигурна! А врагове имам достатъчно. Освен това ти мислиш точно като мен, което, веднъж стигнали в Далас, би могло да

се окаже от полза. Виждаш ли, по време на престоя си там Ники трябваше да се погрижи за някои наши общи дела, но се боя, че ще бъде прекалено разсеян, така че...

Мъжът си помисли, че още една тяхна обща черта бе, че никой не се доверява на другия. А той бе научил, че Тони е особено опасна точно когато мърка като доволна котка. По дяволите! Той сви рамене, сякаш интригите ѝ му бяха безразлични, извърна се и започна да оседлава коня си, питайки се с растящо нетърпение, защо има толкова ужасно главоболие.

— Ники ще пристигне в Далас някъде утре сутринта, а аз разтръбих навсякъде, че заминавам да посетя братовчедите си в Шривпорт. Можем да тръгнем поотделно и да се срещнем някъде — гласът ѝ внезапно стана по-силен и писклив. — Къде тръгна? Имаме да обсъдим още много неща, а и не искам да се връщам сама в ранчото!

Мъжът вече бе поставил ръка на дръжката на седлото, когато извърна глава и я погледна. Студеният поглед на суровите му очи накара Тони да потръпне въпреки гнева си.

— На идване се справи и сама, нали? В момента имам да свърша някои неща, но ще се видим преди залез-слънце в къщата, шефке!

Преди да потегли, той докосна шапката си с ръка. Конят и ездачът изчезнаха почти веднага сред гъстите дървета, чиито гротескно изкривени стебла сякаш се подпираха едно друго, оставяйки пространства, през които едва минаваше човек или животно.

— Да се удавиш в блатата, дано! — гневно извика след него Тони, макар и да знаеше, че той едва ли вече я чува.

Прибра се у дома едва в ранния следобед, защото се бе загубила — преживяване, което изплаши дори нея. А от новината, че е пропуснала посещение на новите си съседи, отбили се на път за Картърови, настроението ѝ в никакъв случай не се подобри.

— Тази любопитна, нахална кучка! Чудя се какво ли е искала този път. Права бях да не ѝ се доверявам, а и Ники скоро ще го разбере...!

Все още в лошо настроение, тя се заизкачва по стълбите, но истински би побесняла, ако знаеше, че Маноло също бе на път към семейство Картър.

Всъщност искаше да види Миси. Миналата вечер... какво, по дяволите бе станало с него тогава? Той мръщеше чело, спомняйки си Джини Морган и нейната бакъреночервена, падаща на тежки къдрици по раменете и гърба коса. Виждаше я бавно да изважда фибите от косата си, една след друга. Да върви по дяволите! Трябваше да я притисне към стената и да я вземе още там, веднага. Това би сложило край на всичко. Тогава мисълта за продълговатите ѝ зелени очи и меките, податливи устни би престанала да го измъчва. Дори след като се събуди продължи да вижда зеленооката жена, която се смееше и го примамваше в съня му и чиито черти сега бяха съвсем ясни. *Нейните* черти. Споменът за този сън и за изтеклата нощ го вбесяваше. Яд го беше на нея, че толкова открито го бе примамвала с гъвкавото си, чувствено тяло, но и на себе си. Защо трябваше да остава и да излива гнева си върху Миси, която му вярваше безрезервно. Миси бе прекалено наивна и Джо не биваше да ѝ позволява да се шляе така наоколо. Миналата вечер изглеждаше като истински жена, Пепеляшка, както шеговито я нарече, но той не бе принц. Трябваше да поговори с нея и да я предупреди да не се доверява толкова лесно всекиму. А искаше да говори и с Мат. Пийнеше ли си повечко уиски, устата му ставаше като порта!

Маноло спря по навик и вдигна далекогледа си, преди да приближи дома на семейство Картър. Безсмислено бе да поема излишни рискове и сам да се пъха в ръцете на войниците. Кой знае, понякога имаха навика първо да стрелят, а след това да разпитват.

Мъжът замижа срещу слънцето и наостри слух. Къде, по дяволите, се бяха дянали всички. Бе прекалено тихо. След това, премествайки леко далекогледа си, съзря пред къщата елегантна нова двуколка с два сиви коня. Очевидно Картърови имаха гости. Маноло изруга тихо и седна, за да почака посетителят да си тръгне, убеждавайки сам себе си, че единствено любопитството е, което го задържа да не си замине.

Вътре Джини се питаше, защо бе решила да остане още известно време. Инат — така бе определил причината за държанието ѝ Реналдо, когато на сутринта, по време на закуската отново се бяха спречкали. Или нежелание да остави нещо нерешено и недовършено? Всеки път,

когато Мат я погледнеше с нахалния си, лукав поглед, тя си спомняше за предната вечер и за Стив... Къде бе изчезнал? Нито той, нито Тони бяха в ранчото на Ласите, където тя, пренебрегвайки протестите на Реналдо, се бе отбила. Някакъв възрастен, сивокос негър я увери, че госпожата излязла на езда. Разбира се, не бе споменал нищо за надзирателя на госпожата, който понякога споделяше леглото ѝ.

Миси бе тази, която с ококорени от почуда, любопитни очи бе огледала впечатляващото помещение, където някога бе живяла майка ѝ, след което чистосърдечно и открито бе попитала:

— Къде е Маноло? Не е ли идвал?

Върху черното лице на Хенри се бе появило неодобрително изражение.

— Не, госпожице. Не съм го виждал тази сутрин.

Миси бе грейнала от облекчение и Джини се попита дали някога чувствата ѝ са били толкова прозрачни, дали е била така искрена и доверлива.

— Може би е у нас, в ранчото — избъбри Миси, докато Реналдо ѝ помагаше да се качи в двуколката. — Бих искала да го видите някога, когато не е така намръщен и не изглежда толкова страшен. Той е наш приятел и, надявам се, няма да го съдите прекалено строго, когато чуете какво говорят хората за него.

Срещайки погледа на Реналдо над главата на момичето, Джини забеляза стиснатите му устни.

Миси не заслужаваше да ѝ бъде причинена болка, а за Стив се бе превърнало в навик да наранява всички жени, с които си имаше работа, главно, защото изобщо не го бе грижа за чувствата на другите. Повече от всякога Джини бе решена да се изправи очи в очи срещу него и веднъж завинаги да изясни всичко, натрупано помежду им с годините, но сега започваше да се пита дали щеше да ѝ се отдаде подобна възможност. След всичко, което бе научила, тя стигна до извода, че той се появява и изчезва съвсем неочаквано и досега бе успявал да избягва войниците, патрулиращи покрай блатата по заповед на полковник Белмон.

Отново Миси бе тази, която спомена името му, след като Джо ги бе поканил да влязат, за да опитат домашната му прасковена ракия.

— Виждали ли сте Маноло? Мяркал ли се е насам, татко?

Отговори ѝ Мат, поглеждайки Джини с бялото на очите си.

— Не съм го виждал, след като снощи тръгна да изпраща госпожа Ласите до дома ѝ. Може би отново е сред блатата и вилнее наоколо с индианските си приятелчета.

Джо Картър побърза да се намеси:

— Допускам, че скоро ще намине. Знаеш го какъв е. Миси, защо не покажеш на господин Ортега някои от картините, които си нарисувала?

Миси винаги се стягаше, когато ставаше дума да показва някому скиците си, но господин Ортега бе различен, също както различно бе и името му. Реналдо. Въпреки че звучеше странно, тя толкова го обичаше. А някакво смътно чувство ѝ подсказваше, че той наистина много я харесва. Вниманието, което ѝ обръщаше, не бе само проява на обикновена вежливост. Обичаше да го слуша, когато съживяваше пред очите ѝ всички онези места и страни, които бе пропътувал. Когато го срещна за пръв път, го намери малко дистанциран и строг, но усмихваше ли се, точно както сега, той изглеждаше много по-млад, отколкото първоначално ѝ се бе сторил. Харесвах я малките трапчинки, образуващи се в ъглите на устните му върху матовото, загоряло от слънцето лице. Миси с изненада откри, че в усмивката му има някаква прилика с тази на Маноло, защото иначе двамата бяха толкова различни! Усмивката на Маноло рядко обхващаше и очите му, които обикновено оставаха студени и подигравателни. А когато ѝ се усмихваше Реналдо Ортега, в ъгълчетата на очите му се образуваха ситни бръчици, по които момичето отгатваше колко искрен е смехът му.

— Но, госпожице Мелиса, тези рисунки са прекрасни! Съвсем вярно сте предала настроението сред блатата... тези дървета приличат на грозни, стари хора.

Миси се засмя щастлива.

— И вие го забелязвате, нали? Винаги съм ги виждала точно така, като стари гномове, свели глави един към друг!

— Изразила сте го наистина чудесно!

Миси се бе навела над рамото на Реналдо, който разлистваше скиците ѝ, опитвайки да не се разсейва от близостта на момичето. Работата бе там, че тя беше прекалено открита, прекалено естествена. А в сравнение с нея той бе циничен стар човек. Но, защо край нея не се чувстваше така? Миси и необикновените засилващи се чувства,

които изпитваше към нея, бяха причина, да се опита да убеди Джини, че трябва да напуснат Барок. Както винаги, той бягаше от живота, нещо, което тази сутрин си призна. Но къде щеше да свърши всичко това... и кога? Въпреки бурния си темперамент Джини предпочиташе да гледа истината в очите. По свой собствен начин, тя бе също толкова дръзка, колкото и Стив. Бедната Хения, какво още трябваше да понесе? Напускайки дома на Картъррови, Джини призна, че е доста замаяна от прасковената ракия.

— Все ми е едно — така поне не ми се налага да мисля. Пък ако ще и след това да имам главоболие! Ах, Реналдо, защо съм толкова твърдоглава? Защо просто не се откажа?

— Защото не можеш да бъдеш друга, освен самата себе си — неочаквано съвсем сериозно рече Реналдо. — Джини...

— Забеляза ли как ме гледаше Мат Картър? Мисля, че снощи ни е видял със Стив. А тогава аз изобщо не се безпокоях от подобни неща, знаеш ли! Искях само Стив да ме познае, да си спомни... а сега Мат ме смята за някоя уличница. Мисля си, че донякъде е прав! Виж какво направих! Стив навярно никога няма да ми прости... Реналдо, смяташ ли, че съм уличница? Какво всъщност мисли дон Франсиско за мен?

— Щом искаш, облягай главата си на рамото ми, но не ми пречи, когато се опитвам да удържа конете! — скри чувствата си зад острия тон Реналдо. — Те са като живак, след дългата почивка. Не се безпокой за Мат Картър. Няма особено значение какво мисли той. Когато се приберем, ще трябва да решим какво да правиш — дали да останеш тук и да приемеш всичко, което те очаква, или да се вслушаш в гласа на разума и да си тръгнеш.

— Но аз никога не съм била разумна! А сега не искам да мисля за това, още не. Реналдо, искам първо да се наспя.

Облегната на рамото му, тя спа през целия обратен път, разбуждайки се само дотолкова, че да изкачи стълбите без помощта на госпожа Армихо, която мърмореше нещо зад гърба ѝ.

— Тихо, Тия. Тя е просто преуморена. Трябва да бъде оставена да се наспи на спокойствие. Няма да я будим за вечеря.

Рядкост бе Реналдо да раздава заповеди, но тонът му напомни на възрастната жена за дон Франсиско. Тя престана да мърмори и неохотно сведе глава. Понякога Реналдо се питаше какво ли мисли тази жена за интригите, в които бяха оплетени всички те и тогава

абсурдността на ситуацията го караше да потръпне. За щастие Тиа Алфонса бе родена за камериерка и умееше да пази мислите си за себе си, съсредоточавайки се върху задълженията си.

Джини почти не осъзнаваше тихото мърморене на възрастната жена, която ѝ помогна да се съблече, надявайки ѝ една широка нощница.

— Ракия! И то рано следобед! Цяло щастие е, че дон Франсиско не подозира какво става тук, иначе сам би дошъл, за да въведе ред! Не мога да разбера що за живот водят тези млади!

Джини почувства меката завивка, която я обви, когато с облекчение потъна в леглото. По-късно щеше да има достатъчно време за размисли. В момента бе прекалено сънена, прекалено изтощена...

23.

— Този братовчед или какъвто там е, изглежда доста е хлътнал по Миси. Каза, че утре щял да намине, за да яздят заедно. А ти знаеш какъв е татко — прекалено доверчив. Но що се отнася до оная, изглежда доста бе любопитна да научи къде може да си се дянал. Видях я как танцува снощи и ми хрумна...

Маноло бе спрял коня си край обора, където срещна Мат, който изглежда изгаряше от нетърпение да разкаже за краткото посещение, подхвърляйки мимоходом цинични забележки.

— Ще дойдеш ли с мен у дома? — попита Мат. — Татко е извадил една стомна стара ракия, която пазеше от години, а Миси е толкова бясна, задето се е запил, че се е затворила в стаята си и се цупи. Но мисля, че като научи за теб, веднага ще се появи. Казаха, че са били в дома на мама... в къщата на госпожа Ласите, за да я търсят, но нямало никого.

— Мат, понякога дрънкаш прекалено много — процеди през зъби Маноло, очаквайки, че Мат ще се ядоса, но за негова най-голяма изненада той само се ухили.

— Мислех, че ще ти е интересно да узнаеш, че толкова силно се интересуват от теб, особено когато става дума за една дяволски привлекателна жена. Не бих имал нищо против и сам да я изпробвам, ако ми се отвори случай.

Когато Маноло обърна коня и се отдалечи, Мат все още се хилеше. И без това никога не бе харесвал мъж като индианеца да се мотае около сестра му. Не го бе грижа за проповедите на баща им. Мексиканец или индианец, какво значение имаше? Миси бе прекалено хубава за него и когато на Тони ѝ омръзнеше и го натиреше, той щеше да се огледа за мъж с подходяща кръв и потекло. Мъж, който е прекарал целия си живот по тези места...

Прибрала се във фермата си, Тони Ласите бе наредила да ѝ донесат вечерята и чакаше. Наложил си да остане спокойно в леглото върху чистите, грижливо застлани чаршафи.

А в имението на Демулен, Джини спеше на затворен прозорец, докато Реналдо пушеше в библиотеката и се опитваше да чете от първата попаднала му книга. Следобедът неусетно бе превалил, а Джини спеше дълбоко, когато някой я разтърси за раменете.

Замаяна и с натежали клепачи, тя понечи да извика, когато той запуши устата ѝ с някаква смачкана на кълбо кърпа, а след това довърши работата си с онази, която носеше около врата си. И въпреки че младата жена отчаяно се съпротивляваше, мъжът завърза кърпата на тила ѝ.

— Съжалявам, че не е копринена — подигравателно рече той, докато пленницата му се извиваше под него с обезумял поглед. — Но нямам време за подобни реверанси.

Джини инстинктивно посегна към него и от устата ѝ излезе приглушен вик, преди той да затисне ръцете ѝ под тялото си.

От къде се бе появил? Как? Очевидно бе, защо е дошъл, тъй като сега болезнено завързваше ръцете ѝ за таблата на леглото.

— Не обичам да оставям нещо недовършено. Освен това чух, че сте се интересуваха от мен и реших да дойда, за да задоволя любопитството ви!

Бе отвратителен, както винаги! Хладнокръвно се подготвяше да я изнасили, все още, без да разбере коя е или какво бяха означавали някога един за друг. Защо трябваше да я връзва?

В очите ѝ се четеше дива омраза и гняв, които го накараха да се ухили, въпреки обзелото го странно вътрешно напрежение. Тя не се питаше за какво е тук. Знаеше. Отгатна го по потъмнелите ѝ очи и това как се усмири, когато отдръпна завивките и разкъса широката панделка, придържаща прозрачната ѝ нощница. Имаше странното усещане, че вече е виждал голото ѝ тяло и изящните ѝ малки гърди.

Само до преди миг се бе съпротивлявала. Защо сега толкова неочаквано се усмири?

Бе възнамерявал да я вземе бързо и грубо, а след това да я остави да лежи така както си беше. Но без да съзнава какво прави, той се наведе и докосна с устни малката трапчинка в основата на шията ѝ, дочувайки приглушения стон на младата жена.

Имаше нежна като копринена кожа, излъчваща същото сладко ухание, както косата, в която той против волята си бе заровил лице. Сега, вместо да я изнасилва, мъжът я прелъстяваше.

„Всичко се повтаря отначало — замаяна мислеше Джини.“

Дивите, познати усещания, които будеха в нея дланите и устните му, я накараха да забрави как се бе отнесъл с нея и какво ѝ бе причинил.

Докато бе жива, той щеше да има тази власт над нея... да върви по дяволите! След това мислите започнаха да се объркват в главата ѝ, а когато тялото му притисна нейното, задоволявайки неистовото желание, което бе събудил в нея против волята ѝ, те станаха несвързани и откъслечни.

Не му се отделяше от нея. Имаше нещо в отзивчивото ѝ, сладко и страстно тяло, което можеше да го държи тук цяла нощ, ако разполагаше с време. Всичко това, запланувано като отмъщение и предупреждение, завърши съвсем другояче. В последствие имаше достатъчно време да се чуди на собствената си слабост. Но най-сетне... най-сетне съществуваше и Тони с бялото си лице и кехлибарени очи, кучката с чудно меко тяло и жадна, нацупена уста.

Тони, очакващата и копнеещата. Тони, която ако можеше, взимаше не само тялото, но и душата на мъжа. А той нямаше какво да ѝ даде, поне тази вечер. Нищо, освен няколко минути, през които остана намръщен.

— Какво значи „не мога да остана“? Ти, негоднико... не ти ли казах...

— Каж ми само къде мога да те намеря, Месалина, и ще бъда там. Но можеш да очакваш посещение от войниците на полковник Белмон, ако Джини Морган е толкова побъркана да разтръби за посещението, което току-що ѝ направих.

— Какво си направил? — Тони повиши глас, но след това занемя и срещайки суровия му, сериозен поглед, започна истерично да се кикоти. — Значи си го направил! О, Боже! Ти си чудесен! Как беше? Дълго ли се съпротивлява? Наложил ли се да я биеш? Надявам се, че си оставил отвратителни петна по цялото ѝ тяло! О, сега няма да бъде толкова високомерна, как мислиш? Индианецо, смяташ ли, че сега ще си замине?

Неочаквано бе почувствал неимоверна умора, а Тони го отвращаваше. Съжаляваше, че ѝ каза. Не ѝ дължеше никакви обяснения... не ѝ дължеше абсолютно нищо!

— Ще ти разкажа подробностите, когато се срещнем в Далас — тогава ще има с какво да се позабавляваш. Но в момента предпочитам да се върна сред блатата, където ще съм в безопасност.

— Но аз искам да зная всичко още сега! Ако дойдат войниците, мога да те скрия в подземията! Не ми ли вярваш, индианецо?

Той бе чувал за подземията ѝ, особено за едно от тях, за което старият Ласите бе взел модел от един стар английски замък и където бе вразумявал непокорните си роби. Освен това ни най-малко нямаше вяра на Тони.

— Не, по дяволите, не ти вярвам! — грубо и непреклонно рече той, след което си тръгна, без да обръща внимание на блестящите очи и устните, които тя навлажняваше с език винаги, когато бе възбудена. Тръгна си с даденото с половин уста обещание да я намери, преди да е пристигнала в Шривпорт и да я съпровожда през останалия път.

Сега бе на път за Далас. Всъщност тръгна неохотно, защото постоянно мислеше за жената с бакъреночервени коси, питайки се какво ли би станало, ако се върнеше още веднъж. В ушите му още звучаха приглушените стонове, разнасящи се иззад парцала, с който бе запушил устата ѝ. Усещаше внезапната, неочаквана отзивчивост на тялото ѝ под своето, а пред погледа му бяха полупритворените ѝ зелени очи и как сладко и с готовност се бяха разтворили бедрата ѝ, за да се обвият след това около тялото му, докато той я милваше, виждайки как желанието се надига и в нея. Въпреки първоначалното му намерение това се оказа всичко друго, освен изнасилване. И въпреки предупрежденията на някакъв вътрешен глас, той бе разхлабил кожените ремъци, с които я завърза за леглото, така че тя с лекота можеше да се освободи. Какво ли би направила, ако се върнеше? Трябва да бе полудял, щом подобни мисли изобщо можеха да му минат през главата. Междувременно тя навярно бе изпаднала в истерия, опитвайки се да забрави факта, че не само му се бе отдала, но и страстно бе отвърнала на ласките му. Спадеше към онзи тип жени, които обикновено биваха предизвикателни и обещаваха неща, които в последствие не искаха да дадат. Но от къде знаеше всъщност, що за жена е госпожа Морган?

По-разумно бе да избяга, макар и това да значеше, че трябва да се занимава с Тони и всички онези интриги, които ѝ бяха толкова присърце. Не помнеше Далас, поне не толкова ясно и отчетливо, както

човек с нормална памет, но имаше чувството, че вече е бил там. Докато отначало се бе задоволявал с това да живее и приема нещата такива, каквито бяха, сега бе станал любопитен. Любопитен да разбере нещо за мъжа, който е бил преди да отвори очи и да се взре в стъписаното лице на Тересита, откривайки, че паметта му е празна като дъсчицата на някой ученик. Не вярваше, че е девер на Тересита. Може би приятел на съпруга ѝ? Навярно бе израснал сред команчите? Това изглеждаше правдоподобно, защото би обяснило откъде знае езика им. Но той говореше още френски и испански? Често, напрягайки се да си спомни нещо, получаваше главоболие, подобно на някакво предупреждение, отвеждащо го в една посока, докато странните сънища, които помнеше само отчасти, му сочеха противоположната.

В крайна сметка измина сам целия път до Далас. Тони щеше да го открие... или той нея. Междувременно начинанията на съдията Беноа бяха събудили интереса му. Ако успееше да разбере какво назрява, преди Тони да пристигне, щеше да разполага с предимство, тъй като тя желаше пристигането ѝ да остане в тайна. Освен това винаги бе добре да е на крачка пред Тони... така бе по-лесно да я контролира.

Далас, както сам можа да се убеди, бе пълен не само с афиши за представленията на някаква италианска оперна певица, но и с обяви за невероятната сума от тридесет хиляди долара, давана за залавянето и предаването му на следствието в Барок. За „кражба на добитък и други престъпления“. Следваше твърде подробно и точно описание... Трябваше да върже не само ръцете, но и очите ѝ!

Бе подценил тази така наречена дама. Очевидно тя бе доста поковарна, отколкото допускаше той. Разбира се, и дума не можеше да става за изнасилване, но кой би се усъмнил в това, че голяма част от добитъка ѝ е откраднат? Или когато кажеше, че би могла да познае извършителят? Коварна... или всичко бе работа на онзи неин „братовчед“, който бе скроил целия план? Това означаваше, че докато бе в Далас, трябваше да се крие и да бъде дяволски предпазлив. Онова, което трябваше да стори всъщност, бе да се върне обратно и да даде един урок на Джини Морган, но този път доста по-суров.

И все пак, докато небръснат и колкото бе възможно по-опърпан, наемаше стая в някакъв евтин хотел, не можеше да не се възхити на

начина, по който бе подредила нещата. Да върви по дяволите! Ходовете му занапред се усложняваха неимоверно.

За щастие Далас бе достатъчно голям и близо до форт Уърт, така че Маноло не се различаваше от многобройните каубои, търговци на добитък, мошеници и други съмнителни типове, които се навъртаха наоколо. Търговията с добитък процъфтяваше, а с нея и градът, въпреки че по това време той все още бе само междинна спирка за стадата, превозвани към големите железопътни гари в Канзас. Жителите на Далас говореха за деня, когато железницата щеше да продължи на юг и повече нямаше да се налага да прекарват стадата през земите на индианците. Междувременно Далас растеше, превръщайки се в невралгична точка за цял Тексас. Отвсякъде прииждаха хора или спираха тук, преди отново да продължат пътя си, така че шерифът обикновено си затваряше очите за побоите, освен ако не стигнеха прекалено далеч. Далас имаше славата на доста гостоприемен град, докато човек проявява нужната предпазливост.

На Стив не можеше да му се отрече, че бе предпазлив. Вестта за това, че е издирван, очевидно бе стигнала до всеки що-годе голям град и без съмнение всички ловци на глави в радиус от стотици мили вече бяха по следите му. Не трябваше да забравя и Ник Беноа, който би бил неимоверно щастлив, ако му се удадеше възможност да го предаде в ръцете на правосъдието. Ами Тони, сладката, алчна Антоанет Ласите, чиято жажда за пари и власт бе много по-ненаситна от плътската. При мисълта за тези допълнителни усложнения челото му се покри бръчки. Дори, независимо от наградата, Тони и Беноа скоро щяха да започнат да гледат на него като на неудобен свидетел, още повече, че бе търсен жив.

Мръщенето му премина в гримаса, докато, сваляйки изцапаните от пътуването дрехи, се питаше колко ли още му оставаше. Изглежда Джини Морган не би пропуснала удоволствието да го види на бесилото. Жените бяха странни, понякога много по-потайни от мъжете, особено когато се чувстваха унижени или измамани.

Какво, по дяволите, правеше все още в Далас, вместо да офейка към земите на индианците и да се скрие там? Лицето, което го гледаше от малкото, напукано и оплюто от мухи огледало, не можеше да му даде отговор. Странно, но сякаш се взираше в лицето на някой непознат. Проклятие, кой ли е бил по-рано? Дори и да бе забравил по-

голямата част от предишния си живот, това променяше ли по някакъв начин характера му? В него се затвърждаваше впечатлението, че опасностите му доставят удоволствие — усещане, че балансира върху въже или върху острие на нож. Без съмнение, сините очи, гледащи го навъсено от огледаното, не издаваха и следа от страх и докато изследваше чувствата си, в никакъв случай не откри притеснение, а само дръзка насмешливост, която трябваше да овладее.

Долу, където зад охлузен дървен тезгях седеше някакъв отегчен служител, който едва откъсна поглед от вестника си, за да му каже номера на стаята и да му даде ключ, Стив се бе записал като Сам Уитекър — едно име, хрумнало му съвсем случайно, освен ако по-рано вече не го бе използвал. Но сега нямаше намерение да изтезава мозъка си, преследвайки призраците на миналото. Бе дяволски уморен и имаше нужда от сън, за да се събуди с бистра глава и да планира следващите си ходове.

Помещението бе малко, нищо повече от тясна килийка, най-горе до стълбището, но имаше прозорец, извеждащ на покрива, в случай че се наложеше да изчезне по възможно най-бързия начин. Беше подпрял вратата със стола — мярка за сигурност, която показваше, че е свикнал да води живот на преследван хищник.

Хвърли погнусен поглед към леглото. Единственият памучен чаршаф бе съдран и осеян с малки капчици кръв, издаващи, че предишният обитател бе имал успех в лова на дървеници. Завивката пък бе толкова тънка, че отчасти се бе превърнала в дрипа, особено там, където трябва да са били ботушите с шпори на не особено чистоплътните обитатели на стаята. Предпочиташе да легне край коня си долу в обора. Освен това се нуждаеше от баня, но нямаше никакво желание да се възползва от мръсната, доста гореща вода, донесена от някакъв прислужник. Отгоре на всичко бе останал без пари, с изключение на няколко долара и чифт смарагдени обеци, задигнати от тоалетната масичка на Джини Морган, повече машинално, отколкото съзнателно. Но коварната малка кучка навярно бе споменала и кражбата на обеците, така че сега бе невъзможно да ги продаде. По-късно, когато се върнеше, щеше да й плати и за това.

Заспа на пода, завит с чула на коня си, защото предпочиташе миризмата на животното пред кисело-сладникавата воня на леглото. Спа на пресекулки, будейки се от най-малкия шум по коридора. Колко

време му оставаше? Трябваше да открие Беноа и да разбере с кого се среща. Съдията бе наел стая в най-скъпия хотел в града, носещ прозаичното име „При търговеца на добитък“. По някаква щастлива случайност стаята му бе на същия етаж, на който и тази на господата, с които искаше да се срещне и да говори по работа. Господин Макгрегър, шотландец, и лорд Линдхевън, англичанин, който навярно заради титлата си, се държеше хладно. Двамата представляваха интересите на финансовите среди във Великобритания и възнамеряваха да инвестират в търговията с добитък в Съединените щати. Времената на големите животновъдни крале бяха отминали, а на тяхно място идваха огромните имения, притежавани от крупни компании, подобно на фермите на „Матадор“ и „ХИТ“ в югозападния коридор. Сега, с откриването на бодливата тел и овладяването на по-голямата част от пасбищата в коридора, прозорливите мъже, разполагащи със свободни капитали, обръщаха поглед на югозапад. „Прайъри Кетъл Къмпани“ току-що бе платила удивителната сума от триста и петдесет хиляди долара за сравнително малкото имение на някой си Томас Бъгби — парите не означаваха нищо, когато ставаше дума за земя. Ник Беноа бе изключително заинтересован — не толкова от първоначалните им, предварителни предложения, а от мимоходом вметнатите сведения за Джини Морган.

Лорд Линдхевън, подвижен, слаб мъж с руса коса и огромни бакенбарди, призна, че е бил един от обожателите ѝ, докато пътувала из Европа.

— Дочух, че се била... хм, усамотила някъде по вашите места, господин Беноа. Не мога да го разбера, освен ако няма нещо общо с не особено уседналия ѝ съпруг. Докато бях в Ню Йорк, дочух някои неща за малко тъмните му сделки. Учудващо, че я е оставил сама, не съм ли прав? Красива жена! Император Александър бе очарован от нея. Той съвсем официално я водеше навсякъде със себе си и ѝ подаряваше красиви бижута. Всички останаха изненадани от решението ѝ да се върне във Франция — Линдхевън неодобрително подръпна бакенбарда си. — Трябва да призная, че сам аз бях доста хлътнал по нея... срещнахме се няколко пъти, знаете ли. Дори я поканих да дойде при мен в Съри. Но около нея винаги е имало толкова много мъже. Както

дочух, някога била в двора на клетия Максимилиан, навярно преди да се омъжи — под влиянието на червеното вино и скъпите цигари, лорд Линдхевън си бе позволил дори лукаво намигване. — Чух, че доста открито живяла като метреса на граф Д'Арланжан, преди да го зарече заради някакъв мексикански полковник. Същият, който видя сметката на клетия Максимилиан. След това се омъжи за един руски принц, чието име не помня, но бракът им не просъществува дълго. Омъжила се повторно, този път за Стив Морган, богат мъж с тъмно минало. Между другото, той бе доста близък с Ди Паоли, говореше се, че дори щели да се оженят, ако вече не бил женен. Но аз не мога да разбера, защо му е притрябвало да го прави. Красивата Вирджиния имаше обожатели из цяла Европа! Богат избор на кавалери. Жалко само, че толкова неочаквано стана майка. Какво ли е направила с децата? — Ник Беноа бе изслушал разкритията, направени от неговия нов приятел с такъв интерес, че дори бе оставил цигарата си да изгори, но сега господин Макгрегър решително се намеси:

— Не зная какво мислите по въпроса вие, но аз съм тук, за да водя делови разговори. Женен съм, при това държа да подчертая, щастливо. Съпругата ми няма никакво желание да се мотае из Европа, а трябва да добавя и че тя не е особено щастлива от краткия ми делови престой тук. Е, господа, нека поговорим по същество.

— Да. Определено смятам, че госпожа Морган иска да продаде земята си — рече Беноа. — Както подчерта лорд Линдхевън, тя не е от жените, които биха се погребали тук завинаги. Освен това наоколо са се заселили няколко мексиканци. Те ще се радват да продадат земята си и да се завърнат отвъд границата. За съжаление в Тексас мексиканците не са приети особено добре. Снаха ми ми позволи да говоря и от нейно име... разбира се, упълномощен съм...

24.

Лошото настроение не бе нещо необикновено за Франческа Ди Паоли. Тя ту летеше в облаците от щастие, ту бе натъжена до смърт. А най-често от гневните ѝ изблици страдаха най-приближените ѝ. Тази вечер нещата бяха по-зле от всякога, както показваше и пръснатият по пода кристал.

Бърт Фийлдс бе побързал да хване обратния влак, а примера му последва и ужасеният импресарио, опитващ се да успокои изплашения тенор, който трябваше да пее заедно с нея на вечерното представление. На търпеливата Констанца се падна да успокоява капризното си „момиченце“, кръстосващо стаята нагоре-надолу със сплетена на две дебели плитки коса.

— Да не би този мижав кресльо да си въобразява, че може да играе Алфредо? Пфу! При вида му Виолета веднага би се хвърлила на врата на барона. Може ли някой да ме принуди да се преструвам на влюбена в него? Той е прекалено тлъст, а на високите тонове гласът му трепери. Поболявам се от него! И не само от него... онзи дребен съдия, който така ми се е лепнал — от него също. Мразя напомадени мустаци и ниски мъже, които ме зяпат с големите си, кравешки очи. Мразя дори цветята, които постоянно ми изпраща. Сладникави като приказките му. Какво всъщност търся тук след кошмарното пътуване? В това мизерно, прашно селце с неговите дървени колиби и хотел, в който... в който не би живяла дори някоя коза? Питам те...

— Много добре знаете отговора — строго рече Констанца. — Вие искахте да дойдете тук. А аз трябваше да изпратя онова писмо до вашия верен обожател, съдията Беноа. И защо? Защото сте глупаче! Искате отново да видите онзи синеок бандит, когото, пак ви повтарям, трябва да забравите. Той не съществува за вас! Сама виждате как се отнесе с вас!

— Все същите дрънканици! Не каза ли, че трябвало да се погрижи за някакви сделки? Какво е станало с него? Съпругата му е тук, в Тексас, но е сама, нали така? И дори баща ѝ, сенаторът, не знае къде е той. Срещнах сенатор Брандо в Сан Франциско, но той не

пожела да си развърже езика, защото бе със съпругата си — онова безцветно русо същество! Но аз наблюдавах лицето ѝ, докато той, заеквайки, говореше за дъщеря си — нещо около нея не е наред. Мислиш ли, че бих пропуснала да забележа? А сега и този братовчед... сенатор Брандо не знаеше за никакъв братовчед! Констанца!

— Прекалено сте напрегната, малка моя. Забравихте ли, че тази вечер трябва да пеете? Тук е и онзи толкова влиятелен англичанин, лорд Линдхевън. Той също ви е изпратил цветя и иска да ви чуе тази вечер. Не ви подхожда да въздишате подир някой мъж.

— Аз не въздишам подир него! Напротив, казвам ти, че го мразя! Но съм свикнала аз да показвам вратата на мъжете, разбираш ли? Затова искам да го видя, за да му кажа какво мисля за него!

Констанца я увери с успокояващ глас:

— Да, ще го направите. Но сега е време да се обличате. Коя рокля ще изберете? Вие сте една чудесна Виолета със спуснати на гърба коси! Седнете и опитайте да се успокоите. Да заплетат ли цветете в косата ви? Такива не ни липсват благодарение на вашия приятел, съдията.

— Не го споменавай повече! Наистина ли съм обещала тази вечер да вечерям с него? Ох! — Франческа изруга на италиански, при което камериерката ѝ неодобрително поклати глава.

— Какво се е случило с вас? Какво ще си помисли някой, ако ви чуе? Не забравяйте, че сте принцеса!

Франческа нацупена се тръшна в креслото пред огледалото. Тъмните ѝ очи бяха придобили особен, за съжаление до болка познат на Констанца блясък.

— Принцеса... пфу! Какво значеше тази титла, преди да открия, че имам глас? Както и сега няма никакво значение какво правя — дали ругая или фуча от гняв. Забрави ли, че съм примадона? Така ме нарича бедният Бърт Фийлдс. И сега се упражнявам за новата си опера, която ще репетирам пред клетите, нищо неподозиращи жители на този град. Това ще е нещо, което ще им хареса, не мислиш ли? — Франческа се наведе напред и, съзряла отражението си в огледалото, неочаквано се разсмя. — *Кармен*. Мисля, че тази роля ми подхожда. Мога да си представя какво чувства и мисли една подобна жена. Бедният Бизе... след неуспеха на премиерата в Опера Комик! Но навярно мога да му помогна да се прочуе, как мислиш?

— Не ми харесва — решително рече Констанца, но Франческа, чието настроение отново се бе променило, само се засмя.

— А на мен ми е все едно какво мислиш за това ти или който и да било друг! Ще правя каквото ми харесва и няма да изневеря на себе си. Поне в това отношение Стефано ме разбираше, защото си приличахме. Ще го видя отново... предчувствам.

Франческа се отправи към операта в една закрыта кола. В тъмната ѝ коса, около шията, на ушите и китките блестяха диаманти. Не обърна никакво внимание на кръга от зяпачи около входа на операта. За повечето от тях тя бе същество от друг свят, истинска принцеса, която и изглеждаше като такава в своята искряща рокля от бяла коприна и брокат. Бе охранявана от двама въоръжени до зъби помощник-шерифи, които изглеждаха малко неловко в новите си, още неизмачкани дрехи.

Франческа се обърна за миг, за да дари множеството с лъчезарна усмивка и помахала с ръка, преди да изчезне от погледите им. Някои повъзбудени каубои ликуващо размахваха пищови и стреляха във въздуха.

— Назад! Който стреля, ще бъде арестуван! — помощник-шерифите правеха всичко възможно, за да внушават респект, но зяпачите само се хилеха насреща им.

Яката дървена врата се затръшна с трясък под носа им и мърморейки тихо мъжете се разотидоха, за да търсят другаде достъпни забавления.

Маноло, сега наричащ себе си Сам Уитекър, тръгна с множеството. Бе видял оперната певица на Беноа и я намери необикновено красива. Ако можеше да си позволи входния билет, би влязъл да я чуе как пее, подобно на Беноа и двамата чужденци, отседнали в един и същ хотел със съдията. Господата, които се представяха за англичани и очевидно проявяваха интерес към търговията с добитък... не бе трудно и сам да отгатне всичко това, нито защо Беноа прекарваше толкова много време с тях, когато не тичаше след Франческа Ди Паоли. Но достатъчно ли бе да гадае? Тази вечер всички те бяха в операта... навярно би могъл да открие нещо в стаите им, което да го тласне напред. Преди това обаче имаше нужда от едно питие.

Най-близката кръчма бе „Ред Дог“, препълнено, помпозно заведение, къде момичетата бяха покрити с пайети, а питиетата — поскъпи от където и да било другаде. За сметка на това бе точно срещу операта и сякаш днес всички се стремяха натам. За нещастие скоро се появи единият от двамата помощник-шерифи, охранявали певицата. Лицето му бе поруменяло и кисело, а по всичко личеше, че е настроен войнствено. Мъжът бе посрещнат от хор добронамерени подмятания.

— Ха, вижте кой е дошъл! Нашият чисто новичък заместник-шериф!

— Ред, какво става с елегантното парче, което трябваше да съпровождаш? Да не би за на връщане да е предпочела друг кавалер?

— Затваряй си устата! Или искате да ви опандизя за нарушаване на обществения ред, вонящи на уиски гърла?

Ред Мориарти, както подсказваше и името му, бе ирландец, някогашен надзирател по железниците, който доста добре умееше да борави с пистолет. Освен това шерифът му бе шурей, нещо, което той всячески се опитваше да скрие. А сега бе бесен, задето го бяха пратили да охранява тази накичена с бижута оперна примадона, която изобщо не искаше да чуе какво ѝ се говори. Затова потърси с поглед любимото си момиче, а след това се огледа за някого, на когото можеше да изкара яда си, просто така, за авторитет. Бе прекалено възбуден, за да прояви предпазливост, за каквато бе настоявал шерифът.

Момичето, навело се твърде близо до един опърпан непознат, който спокойно изпразваше чашата си на бара, гневно възкликна, усетило пръстите на Ред да стисват ръката му.

— Какво ти става? Исках само да го накарам да ми вземе едно питие, нищо повече.

— Жалко, че си избрала точно този опърпан скитник, чийто вид ме кара да се съмнявам, дали би могъл да плати едно питие, Лола-Мей. Платихте ли си сметката, господине?

Мориарти се взря в две сини, невъзмутими и дори презрителни очи. В главата му проблесна предупредителен сигнал, но вече бе твърде късно.

— Влиза ли ви в задълженията, господин закрилник на закона, да проверявате дали клиентите си плащат сметките? Или ви се е приискало нещо друго?

— Това заведение не обслужва скитници, особено когато не могат да си позволят да платят питието на едно момиче. Хора като вас обикновено прекарват остатъка от нощта в пандиза, където алкохолните пари изветряват от главите им. Трябвало е да останете извън очертанятията на града, господине.

Сега Мориарти се бе наежил — погледът му се плъзна от тъмносините очи надолу, към кобура и подаващата се дръжка на револвера. Повечето стрелци, които познаваше, носеха елегантни дрехи. Този мъж трябва да бе някой скитник, който си даваше вид на стрелец.

— Вижте какво, шерифе — човекът изпразни дробовете си, което прозвуча като въздишка на нетърпение или страх, — не искам неприятности. Просто си седя и не се бъркам в чуждите работи. Защо не оставим нещата така? Ако търсите спречкване, идете някъде другаде... и без това си тръгвам веднага щом изпразня чашата си.

Мориарти имаше чувството, че непознатият иска да се измъкне. Това, което го вбесяваше, бе, че за момент наистина се бе уплашил.

— Ти, нахален негодник! Липсва ти необходимото уважение към закона, но се обзалагам, че ще ти го втълпя, като те окошаря. За подклаждане на размирици в нетрезво състояние! А след като те тикна зад решетките, ще прелистя всички описания на обявените за издирване.

В този миг Мориарти направи грешка, посягайки към револвера си. Възнамеряваше само да демонстрира на всички присъстващи колко бързо може да го извади от кобура... последното, което видя, бе светкавицата, направила го на парчета.

Лола-Мей изпищя, нарушавайки мълчанието, настъпило след изстрела, когато помощник-шерифът се строполи назад и хъркайки, издъхна върху покрития с дървени стърготини под.

Момичето се разпищя още по-истерично. Всички останали стояха, без да откъсват очи от насочения към тях револвер, около чиято цев все още кръжеше димът от изгорелия барут, докато притежателят му отстъпваше към задния изход.

Не биваше да прострелва този помощник-шериф или поне да не го убива, но когато ставаше дума за стрелба, сякаш бе воден от някакъв инстинкт. Както сега... докато внезапно... бе истински шок... усети опряното в гърба си дуло, накарало го да замръзне на място.

— Не мърдайте, господине! — след това шерифът сърдито добави: — Какво, по дяволите, става тук? Чух писък, по-оглушителен от онзи в операта — всички започнаха да говорят в един глас.

В крайна сметка Маноло се озова в една килия за осъдени, очевидно някогашна изба — тъмна дупка под затвора, към която водеха три ниски стъпала.

Поне все още бе жив, а това не се подразбираше от само себе си, след като бе застрелял шурей на шерифа. Умишлено бе споменал за наградата, обявена за залавянето му. Колко ли време щеше да мине, докато Ник Беноа или някой друг дойде да го вземе?

Тук долу бе студено, а освен това имаше компания — един мексиканец, примирено очакващ да увисне на бесилото за убийство и кражба на добитък.

— И защо си тук? Убийство, като мен? Не вярвам, че ще бъдем изправени пред съд. Ще ни изведат „бдителните“, доброволните пазители на реда, с маскирани лица, и... пу-ф-ф! Схващаш ли?

Тук долу нямаше никакво легло, нито дори завивка. Само ведрото в единия ъгъл и леденият под. Мексиканецът, казваше се Руис, стана доста общителен, когато разбра, че мъжът, с когото трябваше да споделя килията, бе негов сънародник.

— Отнасят се с нас като с животни, по-зле отколкото с кучетата си. И тук, в този затвор не е по-различно. Може би, ако беше гринго, щяха да ти дадат някоя и друга завивка — той се засмя, но смехът му бе уплашен и кух. — Какво значение има вече? И без това ще умрем. Чух как го правят... гринговците, които наричат себе си „бдителните“ и маскират лицата си, за да не ги познае никой. Тук съм от няколко дена и вече ги очаквам. Но може би са искали първо да ми намерят компания. Един мъж не бива да умира сам.

Руис неочаквано се закашля, а белезниците на ръцете му издрънчаха в непрогледния мрак.

— Приятелче... мълчалив си. Боиш ли се?

Студената стомана се впиваше в ръцете и краката му точно там, където бяха зарасналите белези. Затворът, в който бе лежал някога, трябва да е бил доста по-суров. Как се бе измъкнал?

— Боя се също толкова малко, колкото и ти. Това успокоява ли те? Щом трябва да умрем, защо преди това да не си отдохнем малко?

— Да си отдъхнем! Нали не мислиш, че можеш наистина да заспиш? Пълно е с плъхове, а освен това ще се уловиш, че се вслушваш във всеки шум и се питаш: „Идват ли вече? Време ли е?“ Тези грингос отнемат на човек дори утешителните думи на свещеника.

Затвори очи и се излегна по гръб върху ледения под. Престана да обръща внимание на Руис, който сякаш си бе внушил, че ако престане да говори, ще дойдат и ще го поведат към бесилото. Бесило... какво ли е усещането, когато ти спре дъха? Дали шерифът ще си направи труда да нареди да се извърши разследване, или веднага ще го предаде на „бдителните“?

В крайна сметка стигна до заключението, че е все едно. Изненадан установи, че трябва да бе спал, подобно на някое животно, което си дава почивка, когато ловецът е вече по петите му. Наистина спеше, но готов всеки миг да скочи абсолютно буден.

— Ах, Боже! — с дрезгав глас промърмори Руис, когато резето на капака над тях издрънча. — Още не съм готов да умра... твърдял ли съм обратното? Трябва да съм лъгал. Нима вече идват? Имам жена... две малки деца. Кой ще се грижи сега за тях?

През отвора нахлу тъмножълтата светлина на някакъв фенер и сега можеха да бъдат различени силуетите на посетителите. Мъжът до Руис въздъхна, разпознавайки въпреки качулката, един от тях.

— Млъкни! Ако те обесят, то ще е защото дрънкаш прекалено много. Освен това мисля, че тези са дошли за мен... стой мирен и може изобщо да не те забележат.

— Съжалявам, индианецо — гласът на Тони трябваше да прозвучи състрадателно, но мъжът различи скритата нотка на раздражение. — Но наистина не трябваше да убиваш шурей на този мил шериф... не биваше и да идваш тук, а да ме изчакаш по пътя. Мисля, че нещата щяха да се развият по-добре за теб, ако се бе променил.

Тя се обърна с умоляващ жест към шерифа, който държеше фенера, осветяващ лицата на мъжете, последвали го надолу по стъпалата. Най-отпред бе застанал съдията Беноа.

Докато Тони продължаваше да разиграва представлението си, Маноло улови триумфиращия поглед, струящ от тесните, кафяви очи на Беноа. След това съдията се намръщи.

— За съжаление това е същият човек, шерифе. Снаха ми го нае, въпреки моето несъгласие, доверявайки се на думите му, че искал да промени живота си. Но сам виждате докъде доведе това! Изглежда му е станало навик да използва беззащитни вдовици... жени без съпруг, който да ги закриля. Върху обявата за издирването му можете да видите в какво е обвинен.

— Толкова много пари! — задъхано промълви Тони, а блестящите ѝ очи спряха върху неговите. — Изглежда много иска да получи главата ти.

— Тони! — предупредително рече Беноа, след което добави: — Виждате ли, господин шериф, очаквахме нещо подобно. Очаквахме, че е възможно да последва госпожа Ласите и да причини неприятности, защото неотдавна тя го освободи от служба. В Барок ще трябва да отговаря и за много други престъпления като хладнокръвното убийство на предишния ѝ надзирател, например.

— За какво сте дошли — да ме бесите или да ме съдите? — с умишлено арогантен глас попита Маноло и видя как белите зъби на Тони се забиха в долната ѝ устна. Погледна шерифа, а след това и мъжете зад него — сурови, навъсени мъже, в чиито очи се четеше жажда за кръв.

— Обявена е награда от тридесет хиляди долара за залавянето ми жив. Шерифе, искате ли тези хора да измъкнат парите изпод носа ви?

Като стана дума за пари, шерифът избухна.

— Я чуйте! Кой говори за бесене? Ще има справедлив процес, така, както го изисква законът...

— По дяволите законът! — изръмжа един от мъжете. — Дяволски добре знаеш за какво сме дошли, Толбърт! Този негодник хладнокръвно уби шурей ти, а освен това Ред бе помощник-шериф! А както току-що чу, на съвестта му тежат и други престъпления. Хора, нали няма да го оставим да дочака процеса си и да му дадем възможността да петни тази хубава госпожа с обвиненията си?

— Я чуите... — започна шерифът, но някой го избута настрана. По израза на Тониното лице и по начина, по който гледаше съдията Беноа, сякаш очаквайки аплодисменти, Маноло разбра, че това бяха *нейните* хора, убийци, които трябваше да го линчуват.

Някой вдигна фенера по-високо, а друг се изсмя.

— Ти, свиня такава... ще увиснеш на въжето!

Гласът на Тони прозвуча неочаквано оглушителен:

— Нека първо да каже за бижутата, които е откраднал!

Беноа се усмихна измъчено и кимна. И тъй като стоеше най-близо до него, а движенията на Стив бяха ограничени от белезниците, той посегна и заби юмруци в мекия корем на съдията. С удоволствие чу хрипящите звуци, изтръгнали се от него, когато се преви напред. Успя да повали поне още двама, докато не се строполи под ударите на юмруците и ботушите им.

Имаше достатъчно време да се запита замаяно дали ще го пребият до смърт или ще го оставят жив, за да го окачат на въжето. След това всичко изчезна зад някаква червена мъгла от болка. Остана само инстинктът да се свива на кълбо, опитвайки се да избегне ботушите, който не преставаха да сипят удари в ребрата и върху главата му. Сякаш много отдалеч до него се донасяше пискливият, възбуден кикот на Тони...

Лежеше на пода с въже на шията и неочаквано засрамен осъзна, че хрипящите стонове, които чуваше, излизаха от собственото му гърло.

— Изглежда идва в съзнание, господин Беноа. Сега ли да го довършим?

— Вече? — докато изричаше това, месестите устни на Тони навярно бяха влажни и нацупени. — Ники, още не е казал нищо за откраднатите бижута! Ти ми обеща...

— Ще си получиш обещаното, Тони, сладка... да, имаш думата ми. Докато момчетата се забавляваха, имах достатъчно време да размисля и... — Беноа се усмихна сладко и отвратително — усмивка, която не вещаеше нищо добро — и измислих един хитър план, чрез който бихме могли с един изстрел да ударим два заека, така да се каже — след това добави с по-твърд глас: — Но преди това възнамерявам да дам един урок на това мулатско псе. Както и на другия пълзящ убиец, който се крие там в ъгъла. Искам двамата да опитат какво значи да увиснеш на въжето.

На стената, доста високо над главите им, стърчаха метални куки, служили някога за закачване на месо и вързопи от чили и лук, и достатъчно здрави, да издържат тежестта на един мятан се възрастен човек.

Руис извика, след това гласът му секна, а от гърлото му излизаше само хъркане.

— Така. Сега го вдигайте, но не прекалено бързо, не искам да му се счупи врата... още не. Искам да се задушава, съвсем бавно.

Да висиш означаваше да усещаш въжето около шията си, впиващо се все по-безмилостно, спирайки дъха ти, докато подобно на животно в предсмъртен гърч се опитваш да докопаш с ръце примката, питайки се, защо пръстите ти са така безчувствени. Това значеше да хъркаш и да се давиш, жадуващ за глътка въздух, усещайки потръпването на крайниците си и как краката ти се мятат насам-натам, търсейки опора.

Тогава, в последния момент, подът го удари в лицето, а ужасната хватка около врата му леко се поразхлаби. Повдигаше му се и Стив повърна, без да може да овладее предателството на тялото си.

Но това не бе всичко. Ник Беноа каза нещо и мъжете вдигнаха сгърченото му тяло на крака, така че съдията, който смяташе себе си за отличен боксьор, да може да обработва лицето му. Сега Стив имаше чувството, че всичко това не се случва с него... или тялото му не бе в състояние да усети повече болка, защото пределът бе достигнат. Беноа предпазливо бе сложил ръкавици и полуживият мъж съзнаваше как след всеки добре пресметнат, болезнен удар, главата му се мятеше насам-натам. Усети как хрущялът на носа му се натроши и кръвта започна да се стича в устата му. Вече не виждаше нищо, защото раните и натъртванията бяха започнали да се подуват. Още преди Беноа да свърши, Стив отново изгуби съзнание. Някакви гласове го върнаха против волята му в замъглената от болката действителност.

— Чуваш ли ме, кучи сине? Преди да те предам на милостта на тази дама, трябва да знаеш какво те очаква.

Някакъв друг, пронизителен глас:

— Дай му да усети камшика, това ще го събуди! Постоянно ме биеше, Ники, но откакто видях как пред очите ми уби Били Бой, ме бе страх. Сега трябва да разбере какво възнамеряваме да сторим с него! — и отново този циничен, възбуден кикот, след което усети познатото парване на камшика по гърба си. После още едно. Вече бе загубил усещането за болка, а бе на път да се раздели и със способността си да мисли, но смътно си спомняше, че когато не стенеше, пазачите отново и отново сипеха удари върху му.

— Ето! Нали ти казах, че ще подейства. Отново дойде в съзнание... кажи му, Ники!

— Всъщност всичко е съвсем просто.

По дяволите! Чий беше този провлачен, афектиран глас? На младия доктор? Но докторът имаше лъскави ботуши и... Пулсирането в главата му ставаше все по-силно и почти заглушаваше гласа, който бе явно доста развеселен от нещо.

— Възнамеряваме да вземем наградата, като те закараме жив в Барок. Но само полужив, разбираш ли? Защото ще трябва да стигнеш дотам пеш, завързан за едно въже като животно. Когато получаващ нещо за ядене, то това ще бъдат най-вече отпадъци и мръсна вода като онази, предназначена за кучетата... или свинете. А в случай, че не се държиш прилично, ще бъдеш бит.

— О, според мен обезателно трябва да бъде бит — с камшик, както баща ми биеше робите — Тони отново се изкикоти. — Винаги съм искала да имам свой собствен роб, който да прави всичко, което му заповядам. Мъж, разбира се. Как ти се харесва, индианецо?

— Тони, успокой се. А ти, кучи сине, ти ще се научиш да пълзиш и да се снишаваш всеки път, когато ти заповядам, разбра ли? И докато стигнем в Барок, ще си се превърнал в истинско животно. Без каквато и да било следа от разум. Сега схващаш ли? Тони и аз няма да има от какво да се боим, защото вече няма да си способен да говориш, камо ли да си спомниш нещо.

Болката пробождаше мозъка му отвсякъде. Какво правеше тук, върху студения под, с белезници на изтръпналите ръце, въргалйки се в собствената си кръв и повръщано? С усещането, че всяка костичка в тялото му е натрошена? А гласът, който продължаваше да говори, защо не престане и не го оставе намира?

Опита се да каже нещо, но изглежда след мъченията бе изгубил контрол над гърлото, както и над цялото си тяло. Успя да издаде само някакъв неразбираем звук, приличен повече на заглушен стон, отколкото на човешка реч. Чу пронизителния смях, който сякаш никога нямаше да престане да опъва нервите му.

— Виждаш ли, Ники? Мисля, че разбра.

— Добре, надявам се! И не забравяй, че не трябва да го убиваш! Обуздай желанието, което прочитам в жълтите ти котешки очи и мисли за трийсетте хилядарки!

Гласът говореше неща, в които Стив не откриваше никакъв смисъл. Между пристъпите на болка, пронизващи главата му, дочуваше откъслечни, несвързани думи.

Никола Беноа грижливо изтри мръсотията от ръкавиците си — трябваше да си намери нови, преди да се върне в операта. Тези бяха целите в кръв. Той хвърли предупредителен поглед към снаха си.

— Сега трябва да тръгвам. Както знаеш, за тази вечер имам важна среща и се надявам тази дреболия да остане незабелязана. Не бих искал принцесата да реши, че не съм оценил представлението. Тя е една толкова сладка, прилична на мадона Виолета!

— Ах, Ники, понякога наистина ме отвращаваш! Макар и да си по-умен, отколкото предполагам. Какво ще правим сега с този?

— Шерифът си тръгна — рече някакъв ухилен мъж, изхрчвайки обилна струя слюнка и тютюн върху двамата затворници. — Вероятно сега пие някъде, давайки си вид, че нищо не се е случило. Сега ни остава да се погрижим само за едно — да се измъкваме, като преди това оставим този мексиканец да повиси малко по-дълго. Той вече почти притихна.

— Но оставете другия жив, иначе сбогом на наградата, от която ще ви платя за помощта. Оставям го на теб, Тони.

Беноа излезе забързан, а мислите му вече бяха при Франческа.

Тони остана долу, нацупена и хапеща устни. Проклетият Ники! Съвсем в негов стил! Да ѝ остави мръсната работа. Всъщност съжаляваше за това, че индианецът се обърна срещу тях. Той бе толкова възбуждащ любовник, единственият мъж, комуто се бе удало да вземе връх над нея и да я накара да пълзи. Мисълта за всичко онова, което можеше да го принуди да прави, накара очите ѝ да заблестят.

— Тук вони! Издърпайте го по стълбата, а горе излейте достатъчно вода върху му, така че да дойде в съзнание. Искам да се наслади на всяка минута от онова, което го очаква.

25.

Франческа Ди Паоли изпрати въздушна целувка и се поклони за последен път тази вечер. След миг вече бързаше надолу по тесния и зле осветен коридор, водещ към гримьорната ѝ, следвана от вярната Констанца и възбудено бърбещия импресарио.

— Този варварски град! Боя се, че момичето ми ще се простуди. Не биваше да слагате тази рокля, която излага на показ прекалено голяма част от онова, което една дама обикновено скрива!

— Вече трябва да си забелязала, че не съм никаква дама! — троснато подхвърли през рамо Франческа. — Но що се отнася до останалото, ти си права, моя стара вещице, това е наистина варварски град. Чуй само тези изстрели и ужасни крясъци. Защо трябва да изразяват радостта си, стреляйки се един друг? Цяло чудо, че никой от тези огромни револвери не изгърмя по време на представлението, въпреки че всички биха посрещнали с облекчение прострелването на онази окаяна карикатура на Алфредо! Тази вечер крякаше като жаба, а дъхът му вонеше на чесън. Луиджи!

Бедният импресарио, който току-що бе промърморил някакви извинения заради тенора, изтръпна от страх. Сега какво? Дали не се задаваше някой нов изблик на гняв?

— Луиджи, иди и разбери какво означава този шум. Не мога да го понасям повече. Знаеш колко изопнати са нервите ми, когато трябва да пея! И не допускай никого при мен! Плюя на цветята и евтиното им шампанско, разбрано? Кажете на сеньор Фийлдс тази вечер той да ги покани. Имам нужда да се погрижа за себе си. Трябва да остана сама.

— Но... но, Франческа, вие обещахте тази вечер да излезете на вечеря...

— Вечеря? Мислиш ли, че мога да се храня или дори само да помисля за храна, докато този гном седи насреща ми и ме зяпа, сякаш иска да излапа мен вместо хайвера? Дръжте го настрана, ако иска нека чака — все ми е едно. Констанца...

— Вървете и правете каквото ви казва. Знаете какво трябва да се очаква, когато е в подобно настроение. Вървете, аз ще я успокоя!

Луиджи Ризо се запрепва по стълбите, скубейки косите си. Как му бе хрумнало да стане импресарио на примадона? Да върши черната работа, а отгоре на всичко да мълчи, когато го замерят с вази и кристални шишета от парфюм. Боже!

— Този глупак! Защо го търпя? Защо търпя всички тях? Пътувания, вечно пътувания, за да предложи музиката си на... на стадо свине! Ох, казвам ти, до гуша ми дойде... уморена съм! Констанца, този корсет ми спира дъха! Защо трябва да го връзваш толкова стегнато? Махни го, побързай, преди да съм издъхнала. И ми дай чаша вино, а също и пенъоара... толкова е топло тук вътре, задушavam се...

Така бе винаги след представление. Франческа се превръщаше в капризно дете, изпитващо болезнена нужда от старата си бавачка, която да го глези и ласкае, както и постоянно да ѝ бъде повтаряно, че всичко е минало чудесно и, че никога не е пяла толкова хубаво.

— Така. А сега се успокойте... спокойно, Констанца е тук!

Помежду им се бе установил един вид ритуал, Франческа се отпусна, усещайки разхлабването на корсета, след като небрежно бе захвърлили великолепната си рокля на пода, от където щеше да бъде прибрана от ту мърморещата, ту успокояващата господарката си Констанца.

— Седни, малка моя. Тук, в това хубаво, удобно кресло край огъня. И изпий виното си, то вече изстина. Сега ще срещаш косата ти както друг път и никой няма да те смуцава, абсолютно никой.

О, Боже, защо се чувстваше толкова напрегната? Навярно заради новата опера, която щеше да изпълнява на следващата вечер — *Кармен*. Обикна либретото веднага щом го прочете. А каква дива и възбуждаща музика! Трябва да бе полудяла, за да реши да представи една съвсем непозната опера точно в този град. Тези хора нямаше да я оценят. Да, наистина трябва да си бе загубила разсъдък, когато изобщо се съгласи да дойде в този ужасен град.

А после... после, когато вратата се отвори и мъжът залитна през прага, Франческа реши, че наистина е полудяла. Бе прекалено уплашена, за да може да помръдне или да извика, въпреки че от устните ѝ се отрони беззвучно хриптене.

Боже мой! Целият бе в кръв и мръсотия, а на раменете му висяха жалките остатъци от нещо, което някога е било риза. Лицето му бе така насинено и подуто, че той почти не приличаше на човешко същество.

— Ческа... — гласът му бе по-скоро дрезгав шепот и тя трябваше да се напряга, за да го чуе. Видяла тъмночервените кръвоизливи по врата му и все още стичащата се кръв, реши, че това е някакъв ужасяващ кошмар.

Обесеният — изображението върху една карта за таро. Това видение не ѝ излизаше от главата, докато се опитваше да събере мислите си и да си даде сметка, откъде непознатият знаеше името ѝ и, защо гласът му ѝ се струваше така до болка познат. Тогава, точно преди мъжът да се строполи върху килима, тя за миг съзря очите му, или поне онова, което можеше да се различи върху ужасното, насинено и подуто лице.

— Боже! Този град е пълен със зверове! Какво са направили с теб? — тя скочи като фурия и се втурна покрай вкаменилата се Констанца към вратата, за да я залости. След това се приближи и коленичи до него. Тя ругаеше и плачеше едновременно на смесица от английски и италиански.

— Виж се само! Мили Боже, какво се е случило? Това заслужаваш, щом ме заряза така! Не съм ти простила. Ако не бе в такова окаяно състояние, щях да строша някоя чаша в главата ти! Констанца, не зяпай така! Изпрати да повикат някой лекар, бързо!

— Не, никакъв лекар... — гласът му все още бе само мъчителен шепот. Тя трябваше да наведе глава по-близо до него, за да разбере неясното му мърморене.

— Но ти си... изглеждаш така, сякаш всеки момент ще умреш! Стефано...

— Никакъв лекар... в... затруднение... на въжето...

— Замълчи. Зарежи говоренето! Констанца! Какво чакаш, помогни ми... направи нещо...

— Най-добре би било да го предадете — избухна Констанца. — Този мъж! Не ви ли казах още от самото начало, че е бандит? Нали казаха, че убил човек... не само един, ами даже няколко наведнъж! Навярно така се е сдобил с парите, които толкова щедро пръскаше. А ако излъжете, за да го спасите, тогава ще си навлечете неприятности!

— Замълчи най-сетне, креслива дъртофелнице! Нищо ли не разбираш? Затваряй си устата, чуваш ли?

Констанца сърдито сви рамене — наистина не разбираше, но и не смееше да противоречи. Никой обаче не можеше да ѝ отнеме

правото на собствено мнение. Защо този мъж, който от самото начало имаше толкова пагубно въздействие върху нейното момиченце, отново се бе появил в живота им? Точно когато Франческа започваше да го забравя. Ако този човек останеше с тях ги очакваха единствено неприятности.

Бърт Фийлдс и Луиджи Ризо знаеха за него, но друг никой. Когато преследвачите почукаха на вратата на гримьорната ѝ, водени от дребничкия съдия Беноа, Франческа изигра едно превъзходно представление.

— Какво означава това? Не мога ли да се преоблека на спокойствие? Или се надявахте да ме заварите без дрехи — това ли целяхте, господа? Казвам ви, не съм свикнала на варварско, нецивилизовано държание.

— Принцесо, моите покорни извинения. Но единствено грижата за вашата сигурност ме накара да почукам на вратата ви. Знаете ли, избягал е един много опасен престъпник, един убиец. Видели са го да влиза в театъра, тук вътре, и първата ми мисъл естествено бе...

— Тук вътре, казвате? В гримьорната ми, през заключената врата? Да не мислите, че ми е смешно? Да не би всичките ви престъпници да са почитатели на операта? Или мислите, че лъжа?

Растящата истерия в гласа ѝ не бе изцяло престорена и Никола Беноа се изплаши.

Да я обиди точно сега, когато в него се бе зародило впечатлението, че тя е склонна да скъси дистанцията помежду им... не, не бе възможно мъжът, когото търсеха, да има дързостта да влезе в театъра, където все още гъмжеше от народ. Някой му бе помогнал да избяга — същият тайнствен пияница, който отвличайки вниманието на Тони, и още осмина от техните хора, му бе дал възможността да им се изплъзне изпод носа.

— Простете, принцесо — побърза да се извини отново той. — Но за в случай, че все още се крие тук, ще ви изпратя господин Фийлдс... пък и за да бъда сигурен, че има кой да ви закриля на връщане в хотела.

— Американци! Защо изобщо напуснах Европа? Диви, варварски нрави... — сега за щастие тя говореше на италиански, така че мъжете, които съпровождаха съдията, възхитени слушаха канонадата ѝ от ругатни.

Никола Беноа трепереше от гняв, но успя да скрие това от своя идол. Гневеше се на самия себе си, но най-вече на Тони, която бе провалила всичко. Как можеше да ѝ се изплъзне полумъртъв, полузадушен човек? И къде бе изчезнал?

— Няма да стигне далече — повтаряше Тони. — Навярно, подобно на животно, се е заврял в някоя дупка, за да умре! А дори и да успее да избяга, какво може да направи? Имаме други варианти, Ники, скъпи. Толкова си умен, навярно се досещаш за какво говоря?

Той не искаше да знае — не и сега. Но издирванията му останаха без успех, а Франческа Ди Паоли изглежда умишлено се бе отдръпнала. Само за няколко седмици всичко, което бе градил толкова дълго, заплашваше да се срути.

Презокеанските му партньори, лорд Линдхевън, който преди бе толкова благосклонно настроен, и навъсеният шотландец Макгрегър изведнъж станаха твърде резервирани и необщителни. Телеграми от „директорите“ в Ню Йорк и Лондон подканяли към предпазливост. Трябвало „да се изчака“ и „преговорите да бъдат прекратени“. Причината за това едва ли бе избягалият престъпник, защото те не можеха да знаят за него.

За пръв път Никола Беноа чуваше по време на деловите му срещи и разговори, да се споменава името на Стив Морган. Тайнственият финансов магнат. Съпругът на жената, решила да се скрие в Барок без никой да може да каже от какво. От съпруга си?

— Морган е толкова безскрупулен, колкото Гулд или Вандербилд. Винаги получава онова, към което се стреми, при това често с помощта на онази си работа. Ако някога си имате работа с нето, внимавайте с един от деловите му партньори, някой си Сам Мърдок. По-рано го наричаха краля на среброто, преди да излезе наяве, че както идеите, така и парите идват от Стив Морган. Но не се подлъгвайте. Мърдок е не по-малко умен.

Когато Тони най-сетне дискретно и без много шум отпътува за Барок, Ник се почувства доста объркан. Къде се бе провалил? Бе планирал всичко, започвайки от търпеливото прелъстяване на Франческа Ди Паоли, която сега сякаш изобщо не го забелязваше. Доколкото знаеше, няколко пъти вечеряла с лорд Линдхевън.

Нито Тони, нито Беноа подозираха нещо за неочаквания посетител на Франческа.

— Но как ме намери, щом отначало не си помнел почти нищо?

Тази част от последните събития все още се губеше някъде в подсъзнанието му. Отчасти помнеше подземието, а с този спомен се връщаше и болката... и объркването в мислите му. Бе изпълзвал нагоре по няколко от стъпалата, а някъде отзад неизменно звучеше един глас — гласът на Тони Ласите.

— Давай! Продължавай да пълзиш! До горе, индианецо. Най-добре ще е да свикнеш с пълзенето, защото често ще ти се налага да го практикуваш.

След стъпалата отново го бе връхлетяла болката и отново мрака, от който го изтръгнаха, заливайки го с вода от едно ведро, с което пояха конете, докато не подгизна целият и не се разтрепери от студ. А след това примката около шията му и завързаните му за седлото на Тони ръце, която гледаше надолу към него с триумфираща усмивка.

— Надявам се, че са ти останали достатъчно сили за тичане, защото ще се движим доста бързо.

Известно време бе влачен след коня и замъгленото му съзнание едва долови първите изстрели. След това се разнесе някакъв пиан, неясен глас:

— Ха! Какво е това? Ще го линчувате ли? Винаги съм обичал линчовете. Мога ли да се присъединя към вас?

Порт. Сам не знаеше как бе изникнало в съзнанието му това име. Последваха още изстрели и той неочаквано се бе оказал на земята със свободни ръце и крака. С мъка се надигна на колене, когато съвсем отблизо дочу настойчивия глас на Порт:

— Чуй ме! Сам съм и не мога да се справя с всички. Бягай, дяволите да те вземат! Театърът — ще успееш да се добереш.

Имаше много хора, излизащи от театъра — развълнувано човешко множество, което шумно изпълни околните улици. Някак му се бе удало да бяга и да се шумугне в първия тъмен, неохраняван коридор, които му попадна. Да намери Франческа...

— Има един човек, който иска да говори с теб — бе му казала тя на втория или на третия ден.

— Значи успя. Така си и знаех. Какво, по дяволите, правиш? Бишоп е толкова бесен, колкото никога преди не съм го виждал. Истинска случайност бе, че се оказах тук със задача да държа под око Беноа. За Бога, Стив, никога ли няма да се вразумиш.

— Трудно ми се удава — предпазливо отвърна Стив с все още дрезгав шепот, улавяйки възмутения поглед на Порт.

— Поврага! Забравям, че откакто стана богат, за теб всичко е само един вид игра. Но, дяволите те взели, по едно време бях решил сам да те пречукам, докато не научих, че си освободил Дейв, а преди това и жена му. Но какви ги забърка след това? Трябва да информирам Бишоп, ако случайно си забравил за това.

— Нима ще повярва, че едва съвсем отскоро си възвърнах паметта?

Порт го изглежда с циничен и недоверчив поглед, както навярно щяха да постъпят и всички останали. Стив кипеше от сдържан гняв. Толкова сигурен бе в себе си, а забърка такава ужасна каша. Дори разбираше Бишоп, който трябва да бе доста ядосан. Но какво общо имаше Джини с цялата тази история?

На някои от въпросите си можеше да получи отговор от Франческа, научила всички слухове около събитията от лорд Линдхевън, който все още бе в Далас.

Принудителната почивка в голямото, меко легло на Франческа му даде възможност постепенно да си изгради представа за случилото се. Бърт Фийлдс бе намерил някакъв лекар, достатъчно дискретен, че да не задава въпроси и да не клюкарства, за което, разбира се, бе щедро възнаграден. Там бе и Франческа — капризна, нежна и пълна с въпроси. Бе искрен с нея, защото от всичките жени, които бе желал и притежавал, Франческа в най-голяма степен бе едновременно негова любовница и приятелка. Въпреки изблиците си на гняв тя бе интелигентна и чувствителна. Разбираха се добре двамата с Франческа. При това не само в леглото, но и във възгледите си за живота, защото по природа бяха авантюристи и циници, научени да не жертват прекалено много от себе си.

Джини, проклетата Джини не излизаше от главата му. Криеше се и отново се появяваше, дори когато не искаше да мисли за нищо. По дяволите, какво толкова имаше да му мисли? Бе научил от някакъв случаен човек, че жена му е станала майка, така че сега той бе поне пред закона баща на две — не едно, а две деца. Джини никога не се задоволяваше с половинчатости! Деца на неизвестна възраст и с неизвестен пол, за чието съществуване дори не бе известен. Значи все пак престоят ѝ в Европа бе дал известни плодове! Изненадваше го

това, че се бе завърнала, без да изпитва никакво неудобство, при това вземайки децата със себе си. Такова хладнокръвие бе непривично за нея. След това, без да се замисли ги бе зарязала, за да тръгне да го търси. Защо? Само за да разбере колко далече може да стигне? За да се увери, че няма опасност да си върне паметта? Или за да открие докъде се простира проклетата му слабост към нея?

Въпроси, само въпроси — в главата му се тълпяха все нови и нови. Гневът му растеше и го караше да скърца със зъби. Какво още щеше да забърка? Ако бе проявил малко разум, щеше да я остави на онзи проклет руснак и да поеме по своя път. Това бе, което всъщност трябваше да стори сега. Нека за разнообразие веднъж тя да бъде измъчвана от въпроси!

26.

След онзи следобед Джини не бе правила нищо друго, освен постоянно да си задава въпроси. Стив я бе завързал, безмълвно я бе любил, а след като ѝ отне гордостта, бе откраднал и смарагдените обеци. Защо? За какво бе тази безсмислена кражба, освен ако — при тази мисъл тя стискаше устни в дива ярост, не желаше да докаже някому, че е бил в спалнята ѝ. Яростта я бе накарала да обяви награда за залавянето му... за залавянето му жив.

— Онова, което върши, не бива да остане ненаказано! Все ми е едно какво ще кажете ти, господин Бишоп или който и да било друг. До гуша ми дойде от тази потайност и ми омръзна да чакам, вечно да чакам... без да зная какво. Може би някое малко изнасилване от собствения ми съпруг? Ако можеше да се измъкне от тази Ласите! О, не! Не, Реналдо! Време е всичко да си отиде по местата. Искам Стив да разбере, че не може просто така мимоходом да ме използва!

Да, щеше да му покаже, че може да бъде също толкова коварна и хладно пресметлива колкото него.

Но седмиците минаваха, влачеха се една след друга, а не се чуваше нищо ново. Тони Ласите бе заминала за Шривпорт, за да се види със свои роднини. Заедно със Стив? Този въпрос болезнено прободеше сърцето ѝ, пълно с неистов гняв към Стив. А Миси, наранена и разстроена от това колко отмъстителна може да бъде новата ѝ приятелка, вече не ѝ се доверяваше, въпреки че приказното ѝ приятелство с Реналдо се бе запазило.

Джини се чувстваше все по-самотна и по-самотна. Реналдо почти всеки ден ходеше до ранчото на Картърови, като всеки път учтиво ѝ предлагаше да го съпроводи, но Джини само сърдито клатеше глава.

— Не, върви сам. Присъствието ми само ще накара всички да се държат неестествено, знаеш, че е така. Вече не ми вярват.

Реналдо не можеше да отрече. Винаги, когато я наблюдаваше, кафявите му очи придобиваха загрижен израз. Бе започнал тактично да

намеква, че навярно не би било зле тя да се върне в Мексико или да посети баща си и Соня в Калифорния.

— Би могла да вземеш и децата. Дядо ми също ще се съгласи, че е време да се запознаят и с родителите на майка си.

— О! — Джини се разсмя с висок, почти истеричен смях. — Мислиш ли, че Соня ще ми прости, ако приятелите ѝ разберат, че е станала баба?

Реналдо замислено я погледна, мръщейки чело, след което остро рече:

— Докога смяташ да криеш, че си станала майка? За Бога, Джини, тези деца са твои и на Стив. Нямах право да ги криеш, като че ли... като че ли се срамуваш от тях. Прости ми откровеността, но дължиш нещо на тези клетки дребосъчета — майчина обич!

Тя го гледаше с ококорени очи, неспособна да продума.

— Значи ме мислиш за егоистична? Но те ми липсват, Реналдо, наистина! Има моменти, в които не мога да мисля за нищо друго, освен за тях и копнея да ги видя отново и да се измъкна от цялата тази отворителна неразбория. Вече не зная как да постъпя! Но аз трябва да открия Стив... той трябва да научи, каквото и да направи след това. Разбираш ли? Не мога да продължавам да живея с тази несигурност, с този страх!

Тя се изправи и сложи длан върху неговата.

— Реналдо, сигурна съм, че ме разбираш. За да бъда истинска майка на децата си, трябва да зная на какво съм стъпила, по някакъв начин да сложа край на този невъобразим хаос. Вече не съм сигурна дори имам ли съпруг или не.

Когато седмица по-късно научи, че Тони Ласите се е върнала в Барок, Джини скръцна със зъби. Сега Реналдо бе единствената ѝ връзка с хората, които тя сърдито бе започнала да нарича „противниковия лагер“.

Реналдо знаеше от Миси, която пък го бе чула от брат си Мат, че Тони се е върнала сама и то не в най-добро настроение. Миси не бе на себе си, тъй като Мат дори бе прекарал една нощ в дома на „онази жена“.

— Тази работа не ми харесва — замислено рече Реналдо, чийто инстинкт го предупреждаваше за задаващи се нещастия. Дори Миси бе бледа и потисната. Каква част от настроението ѝ се дължеше на притеснения за Стив, когото тя все още наричаше Маноло?

Реналдо бе зает със собствените си проблеми. И не най-маловажният от тях бе любовта му към Миси, която в крайна сметка се видя принуден да признае пред себе си.

Смехотворно! Мъж на неговата възраст и едно дете — жена, което още нямаше седемнадесет, незряло, несигурно в собствените си чувства... трябва да бе полудял! Не можеше да не си зададе въпроса, как би реагирала Миси, когато узнаеше, че я е мамил. Момичето бе напълно искрено и откровено. Без съмнение щеше да му обърне гръб разочарована. О, Боже! Защо се бе съгласил да съпроводи Джини и да вземе участие в един толкова безумен план? В бъдещето виждаше само нещастия. За всички.

За Джини бе истински шок, когато един следобед, само два дена след завръщането си в Барок, Тони дойде да я посети.

Тони, към която изпитваше такава омраза, при това споделена. Защо? Искаше ѝ се Реналдо да е до нея, защото имаше смътното усещане, че жената е дошла, за да ѝ донесе неприятни новини.

Тони започна неочаквано любезно.

— Колко хубаво е всичко тук! Направили сте чудеса от тази стара, полуразрушена къща. Аз лично не бих предпочела да се усамотя тук, особено ако имах възможността да пътувам, където и когато си пожелаея!

Кехлибарените очи, които странно блещукаха, не се откъсваха от лицето на Джини. Тони се изсмя и навлажни с език пълните си устни.

— Но на вас, изглежда, наистина ви допада тук, права ли съм? Надявам се само всичко да си остане толкова мирно и спокойно, каквото е сега. Затова и дойдох, въпреки че и без това ви дължах едно посещение, нали? Хенри ми предаде, че точно преди да замина за Шривпорт сте ме търсили. Какво отегчително място! — тя въздъхна и се протегна като котка, а под спуснатите ѝ сребристи мигли Джини долови същия странен блясък.

— Нима? — въпросително възкликна Джини, но нарочно, без да проявява особен интерес. Неочаквано Тони се наведе напред в стола

си, подобно на някоя готова за скок вълчица, а устните ѝ все още се смееха.

— Не издържах повече там и затова реших да замина за Далас. Исках да видя оперната певица, по която толкова е хлътнал деверът ми. Истинско разочарование! Допускам, че наистина има приличен глас, а и е доста хубавичка, но с една толкова сладникава хубост! Жена, която скоро ще напълнее. Не разбирам какво толкова би могъл да намери в нея един мъж, освен ако не е модерно да имаш за любовница оперна певица! — първото леко бодване. Когато Джини едва забележимо сви рамене, Тони продължи пресилено любезно: — Но мъжете са толкова глупави. Мисля, че гледат на подобни жени като на дивеч. Принцеса или не, намирам, че една жена, която търси публичност, всъщност иска да покаже, че всеки би могъл да я има... срещу определена сума, или греша?

Този път бодването бе доста по-болезнено — какво знаеше Тони Ласите и каква бе истинската причина за посещението ѝ?

— Не разбирам, защо една жена, която е талантилива и надарена, трябва да пропилява заложите си — отвърна Джини и зелените ѝ очи срещнаха тези на Тони. Сега булото от изкуствена, пресилена вежливост се свлече.

Тони повдигна едно от белите си рамена.

— Тогава, изглежда, мненията ни се разминават. За мен е въпрос на вкус — на добър вкус. Оперна певица или танцорка на фламенко — каква разлика? Имам предвид, за един мъж.

— Изглежда имате опит с мъжете! — очите на Джини невинно се разшириха, наслаждавайки се на израза, появил се за миг върху лицето на Тони. Джини се възползва от моментното си предимство и продължи възможно най-непринудено: — И като стана дума за мъже, дължа ви извинение за наградата, която обявих за залавянето на вашия надзирател. Разбира се, ако бе възможно най-напред бих обсъдила този въпрос с вас, нали в крайна сметка сме съседи. Но братовчед ми, както и полковник Белмон ме посъветваха да не отлагам осъществяването на намеренията си, защото всяка проява на слабост и всяко отлагане щели да послужат като насърчение за нови подобни безчинства.

— Между другото, точно затова и дойдох при вас — за да се извиня. Какво ужасно преживяване за вас! Разбира се, аз имах някои възможности да го обуздая... затова и имам чувството, че трябва да

бъдете предупредена. В противен случай Ники, моят девер, никога няма да ми прости. Той толкова много държи на вас.

— Да бъда предупредена? — Джини трябваше да направи върховно усилие, за да не зашлеви младата жена в лицето. Дали Стив ѝ бе разказал за посещенията си при Джини? Накъде биеше сега?

— Да, предупредена. Боя се, че сега вече зная какъв опасен, жесток човек е той! Имаше наглостта да ме последва в Далас, знаете ли... нямам представа какво е очаквал, освен ако не е искал да изкопчи пари. Но се е оказал достатъчно лекомислен да убие помощник-шерифа на Далас по време на спречкване за някакво момиче в един бар, а след това...

Джини с усилие запази безразличното изражение на лицето си. Значи Стив наистина бе последвал тази жена?

— Трябваше да отида, за да удостоверя самоличността му. Ужасно неприятно положение. Всички тези грозни заплахи, които изрече... особено по ваш адрес! Незнайно защо, не е очаквал, че ще повдигнете обвинение срещу него. Но вие ще бъдете предпазлива, нали? Вече изпратих съобщение на полковник Белмон, но вечно ще се упреквам, ако ви се случи нещо. На ваше място не бих излизала сама.

Но Стив нямаше да ѝ причини болка, не и повече от тази, която вече ѝ бе донесъл.

— По-скоро ще умра, отколкото да повярвам на тази жена и да се уплаша от предупрежденията ѝ — избухна Джини пред Реналдо. — О, държахме се като две дърлеци се селянки — нямаше да си горд с мен, ако ме бе видял. Но аз така я мразя, че с радост бих се нахвърлила върху ѝ с нож! Трябва да чуеш намеците и коварните ѝ предположения. Как е могъл да се захване с подобна жена? Реналдо, къде мислиш, е той сега?

Реналдо нямаше отговор на този въпрос. Така че тя си спомни, че би могла да замине, че бе свободна да избира какво да прави. Сега, когато изглежда дори Бишоп бе забравил за нейното съществуване.

Но въпреки желанието си Стив Морган не я бе забравил. Странно, но точно Франческа бе тази, която постоянно му напомняше, че има съпруга.

Извади късмет. Възстановяваше се бързо, въпреки счупените ребра. Трябваше да мине още доста време, докато лицето му придобиеше предишния си вид, но какво значение имаше това, по дяволите. Най-важното бе, че още е жив. Изглежда и за Франческа външният му вид не бе от особено значение.

Лежаха в леглото след късната закуска. Следобедното слънце рисуваше по килима фини фигурки. Стив би поспал още малко, но Франческа бе в игриво настроение и го гъделичкаше с косите си или галеше с пръст извърнатото му лице.

— Знаеш ли, наистина мисля, че така ми харесваш повече. Не, сериозно, не се шегувам. Преди беше хубав, знаеше го нали? И сега изглеждаш добре, но... как да се изразя? Някак по-суров. Дори счупеният нос ти отива.

— Но, Франческа! Може би трябва всеки месец поне по веднъж да се оставям да ме пребиват, за да не губиш интерес към мен?

— Ще го направиш ли наистина заради мен? Стефано, какво би направил за мен?

Той я погледна с полуотвореното си око.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Не се преструвай, че спиш — няма да те оставя. Колко дълго мислиш ще останеш този път? Кога отново ще заминеш заради своите „сделки“?

Сега той отвори и другото си око и замислено я погледна. Започна да навива около пръста си една от тъмните ѝ къдрици.

— Имаш красива коса, Ческа. Мека като коприна.

— А ти се опитваш да смениш темата! Защо не поговорим сериозно?

— За какво? Край теб на един мъж му е трудно да се съсредоточи върху някоя сериозна тема.

Тя престана да се притиска към него.

— Е, знаеш, че искам теб. А ти, какво искаш ти, Стефано? Какво смяташ да правиш с жена си? Ще се върнеш ли при нея?

Той не отговори, а само прелъстително прокара пръсти по гърба ѝ — надолу, а след това обратно нагоре. Тя въздъхна, а тялото ѝ потрепери.

— Ти си дявол, Стефано! Негодник, който е способен да бие жена си и никога няма да разбере какво значи вярност. Боже мой, какъв

окаян живот бихме водили, ако се... ако се влюбехме един в друг! Какво те кара да поемеш такива ужасни рискове? Достатъчно си богат, за да можеш да правиш каквото си пожелаеш. Няма нужда да живееш като бандит!

— Допускам, че прекалено лесно съм забогатял — за миг гласът му прозвуча меланхолично. — А потребността от дразнителни очевидно ми е в кръвта. При това добре зная, че един ден няма да успея да се измъкна невредим.

— Добра перспектива за жената, която ще трябва да живее с тази мисъл! Имаш ли изобщо сърце?

— Не. Но имам слабост към тъмнокоси примадони. Самата ти си един вид приключение, Ческа. Освен това мисля, че се разбираме толкова добре, защото и двамата сме хора, свикнали да вземат... и когато става дума за това да получим желаното, и двамата бихме могли да бъдем доста безскрупулни.

— Но какво е онова, което искаш ти? Не мен, поне не завинаги, зная. Защото, както сам каза, прекалено много си приличаме. Аз имам своята музика, един ден ще стана най-добрата оперна певица и целият свят ще бъде в краката ми. Целият ми живот е насочен към това. Но ти... каква е твоята цел?

Пръстите му престанаха да я милват и той отвърна почти изненадан:

— Само ако знаех! Никога не съм мислил за това. По дяволите, Франческа, стига си ровила.

За да види реакцията му, тя нарочно каза:

— След няколко дена напускам Далас. Първо заминавам за Сан Антонио, после до Ню Орлиънс и обратно към Ню Йорк. А след това най-вероятно ще се върна в Европа, преди там да са ме забравили! Ако нямаш какво да правиш, би могъл да дойдеш с мен.

— И да се присъединя към свитата от твои обожатели? Не, кукло. Въпреки че трябва да призная, че ме очароваш. Но подобно на теб и аз не съм свикнал с юзди.

Още докато изричаше тези думи, той си спомни необикновено живо, че някога бе казал същото на Джини. А след това тя се бе проявила като много прилежна негова ученичка! Прекалено усърдна да научи и приложи на дело онова, което никой мъж преди него не й бе казвал.

По отношение на Франческа не бе способен на ревност. Тя, подобно на Концепсион, бе също толкова неморална, колкото и той. Но Джини, с нейните дяволски зелени, издължени очи и отзивчиво тяло — тя бе единствената жена, успяла да предизвика у него такава ревност, че да го накара да забрави всичко останало, включително разума и предпазливостта. Трябваше да стори онова, с което веднъж или дважд я бе заплашвал, но никога не направи — да я напердаши, за да ѝ покаже кой владее положението. Търпение — по дяволите! Имаше жени, които вземаха за проява на слабост, когато някой мъж се владее, а Джини спадаше към тях. Как бе посмяла да го направи рогоносец? Отвратителна, подигравателна дума на всеки език. Винаги когато мислеше за откровената ѝ изневяра, той изпитваше желание да я удуши с голи ръце. Това също бе нещо, което отдавна трябваше да е сторил...

Стив Морган гледаше съвсем ирационално на собствените си изневери и сам не се заблуждаваше в това. Щом се бе оказал толкова глупав, че да се ожени, защо поне не бе избрал жена, която ще разбере и приеме, че един мъж има право на своите собствени пътища. А не някоя, която на всичко отвъръщаше със същото. Върхът на безочieto бяха тези пари, които даваше като награда за залавянето му! Това, че трябваше да бъде заловен жив, не променяше нищо.

Един друг факт, който той постоянно се опитваше да изтика на заден план, докато Франческа не му го напомнеше, бе неспособността му да прогони Джини от мислите си. Дали все още бе в Барок? Какво чакаше — главата му? Трябваше да се разведе и веднъж завинаги да я зачеркне от живота си. Но бе ли наистина в състояние да го стори?

— Мисля, че си влюбен в жена си, но се срамуваш да го признаеш — без следа от тактичност рече Франческа. — Ако не беше така, отдавна щях да съм те отнела от нея. И щом не искаш да дойдеш с мен, защо не се върнеш при нея и не сложиш нещата в ред?

Франческа бе тази, която му напомни и за Ник Беноа. Доста сломен, съдията бе отпътувал обратно за Барок при Тони с нейните блестящи кехлибарени очи и влажни, ненаситни устни. Внезапно му хрумна мисълта за смехотворния план, който някога мимоходом бе подхвърлил на Тони. Спомни си и за славата на Ник Беноа по отношение на жените.

„След това ще я предоставим на Ник, индианецо. Не мислиш ли, че това би било работа за него? Не ти ли се иска да получиш част от онова, което тя може да предложи?“

А доколкото познаваше Тони... особено сега, когато Стив се бе погрижил грандиозните планове на Ник да се провалят...

Когато Франческа отпътува за Сан Антонио, се сбогуваха, не без съжаление и от двете страни. Единствено Констанца бе доволна. Бърт Фийлдс също издаде въздишка на облекчение. Слава Богу, този път скандалът ги бе отминал! Поне така се надяваше. Напоследък Франческа бе започнала прекалено много да се разсейва.

Стив Морган, който по нищо вече не приличаше на опърпания, клет скитник, според слуховете увиснал на въжето, напусна Далас ден след принцеса Ди Паоли. Преди това бе разпратил до различни получатели дълги и тайнствени телеграми, подписани с името „Стив Морган“.

От Далас замина за Шривпорт, обяснявайки, че е там по работа, на път за Ню Орлиънс, а в действителност си отпочина и спокойно пое към Барок. С времето злите езици си намериха други теми вместо постоянно да се питат, защо ексцентричният, опасен на вид господин Морган обикаля плантациите за захарна тръстика в Луизиана, докато съпругата му живее на по-малко от триста мили в Тексас, а доскорошната му любовница превзема Сан Антонио с новата опера „Кармен“.

Беше неизбежно някои слухове да не достигнат и до Джини.

Достатъчно лошо бе, че се наложи да приеме Тони Ласите с нейните „предупреждения“ и лукави намеци. Отгоре на всичко след завръщането си от Далас, съдията Беноа изглеждаше странно променен. Държанието му, отначало ласкателно и фамилиарно, скоро бе станало натрапчиво. Отначало той го криеше зад обвиняващия израз на обида.

— Не знаех, че съпругът ви възнамерява да задържи ранчото. Нито, че се е върнал от Европа или Южна Америка, не помня. Казахте, че бил приятел на Джей Гулд?

Тя не бе споменавала нищо подобно и трябваше да положи неимоверни усилия, за да запази привидно спокойствие, въпреки че сърцето ѝ се бе качило в гърлото, когато го чу да споменава името на Стив.

— Господин Беноа, не виждам причина да се отрича факта, че всеки от нас със съпруга ми следва свой собствен път. Той обича да пътува, докато аз предпочитам спокойствието и усамотението.

Но какво всъщност имаше предвид той?

— Естествено, разбирам ви — успокояващо рече Ник Беноа и тя забеляза, че объркването, което се бе опитала да скрие, не бе убягнало от малките му, жабешки очички. Този човек бе хитър — спомни си предупреждението на Бишоп.

— Когато имах честта да се срещна в Далас с принцеса Ди Паоли я заварих доста „разстроена“. А съпругът ви, само не го приемайте като упрек към вас самата, изглежда допринесе за това, една моя сделка да се провали на самия финал. Не съм сигурен, но името му бе споменато няколко пъти. И знаейки, че той е в железопътния бизнес, аз естествено се питам, дали господин Гулд не възнамерява да прокара железопътна линия толкова далеч на юг. Простете, че споменавам за това. Мисля, че все още е тайна!

— Щом е така, откъде мога да знам нещо по въпроса — прекалено троснато рече Джини. Веднага след това направи опит да се

овладее. — Стив е... изключително стихиен човек, господин Беноа. Дори аз не зная плановете му.

— Изненадан съм, че не се доверява на жена с вашата интелигентност — мазно рече Беноа, неодобрително свивайки рамене. — Разбира се, всичко това ме интересува, само защото в Барок съм си у дома. Ще се радвам, ако мога да бъда полезен с нещо. Аз много ви се възхищавам, знаете ли?

Малко след като съдията си бе тръгнал, се появи Пърсис Белмон, изгаряща да разкрие слуховете, които бе научила.

— Не зная дали трябва да ти го кажа, защото наистина не бих искала да те разстройвам. Родни казва да си държа езика зад зъбите.

— Ако Стив се е забъркал в някоя пикантна историйка, няма да се учудя особено, повярвай ми! — рече Джини с изтръпнали устни. — С времето трябваше да свикна с подобни неща.

— Ах, бедно дете! — гласът на Пърсис звучеше шокирано и гневно. Войнстващата пуританка в нея нададе глас: — Как издържаш? Тази гъска, която се кичи с бижутата, подарени ѝ от нейните обожатели... понякога наистина презирам мъжете за това, че толкова лесно се оставят да им завъртят главата!

Най-сетне всичко излезе наяве. Неочакваното желание на Франческа да се оттегли, появата на Стив на прощалния ѝ концерт и слуховете, че били заминали заедно за Сан Антонио. Тя отново бе „клетата Джини“, мамената съпруга. Боже! Струваше ѝ се, че няма да издържи повече. Кога си бе възвърнал паметта? И какво имаше предвид Тони с нейните предупреждения?

Чашата преля, когато Реналдо се върна от града. Изглеждаше угрижен и объркан и носеше кратка телеграма от Шривпорт, Луизиана, адресирана до Реналдо, а не до нея:

„Веднага обратно в Мексико. Вземи Джини. Заместникът ми идва скоро и ще се погрижи за всичко.“

— Неговият заместник ли? Какво има предвид? Каква ли ужасна игра играе този път? Може би иска да доведе онази жена тук и затова се опитва да разчисти пътя! Няма да се оставя да ми заповядва! Все още съм негова жена. Не може да ме отстрани толкова лесно!

Неволно си спомни за последния следобед с него. Беше си Стив, но едновременно някакъв непознат. Спомни си как разкъса широката ѝ нощница, толкова познатите ласки, които я бяха накрали да му се отдаде, да забрави всяка съпротива и гняв, да забрави всичко, освен желанието, което единствен той можеше да пробуди в тялото ѝ. Устните му върху шията ѝ, върху гърдите... Защо... защо? Какво искаше да докаже?

— Няма да замина! — избухна тя, докато Реналдо угрижено клатеше глава. — Чуваш ли? Можеш да се връщаш, ако искаш, но сам. Стив ще трябва да се срещне с мен... ще го принудя!

Мат едва успяваше да осъзнае щастието си. Той — любовник на Тони Ласите! Тони го желаше, винаги го бе желала, както сама му призна шепнешком. Само че той схващаше бавно и бе толкова плах... нали си го знаеше отдавна? Що се отнася до Маноло, тя се бояла от него. Никога нямало да забрави ужаса от хладнокръвното убийство на Били Бой и кървавия скалп.

— Каза, че ще убие и мен, ако не правя каквото ми каже. О, Мат! Какво можеш да сторя? Той ме насили, тук, върху това легло, а аз бях прекалено изплашена, за да направя нещо. Нямах никого, към когото да се обърна — дори и теб! А ти бе толкова смел, когато повали заради мен онзи каубой, който ме бе обидил... престорих се на ядосана само за да те изпитам. Мислех, че си разбрал...

Сега разбираше всичко. Знаеше, че Тони бе неговата... неговата жена, жената, за която винаги бе мечтал. Обичаше я и би направил всичко за нея. Защо иначе жена като Тони, която можеше да има всеки друг мъж, щеше да му се отдаде с такъв плам? Един ден щяха да се оженият и тогава баща му щеше да разбере какво е имало помежду им.

Под твърдата черупка, която я пазеше от света, Тони бе нежна и безпомощна. Тя имаше нужда от истински мъж, който да се грижи за нея. А освен нежна и страстна, тя бе и умна. Искеше бъдеще за тях двамата и за децата, които щяха да им се родят един ден.

Една сутрин, когато Миси му се подиграваше, той я зашлеви през устата и момичето разплакано избяга при баща им, който все още не можеше да разбере най-големия си син. Братята му пък бяха лишени от всякакво честолюбие. От този ден той заживя в голямата къща на

Ласите, при Тони, която нежно му каза, че това всъщност е и негов дом, защото някога е принадлежал на майка му, а той бе първородният син на една истинска Ласите. Тони се надявала да не ѝ се сърди, задето някога се бе омъжила за Том. Тогава била толкова млада, идвала направо от манастира и семейството ѝ я принудило да приеме тази женитба...

Тя го омагьосваше и Мат я желаше във всеки един момент от деня. Копнееше по красивото ѝ, бяло тяло, което се извиваше под неговото и по думите ѝ, прошепнати докато я любеше, които почти му отнемаха разсъдъка. Тони... Тони! Щеше да пожертва живота си за нея. Всичко... само да не престава да го обича!

Когато след това Тони започна да говори за Джини и как Ник Беноа я бил опознал по-отблизо, Мат слушаше намръщен и се съгласяваше. Въпреки парите на мъжа си и скъпите дрехи, тази Джини Морган бе една най-обикновена уличница. Не го ли бе забелязал и сам през онази нощ, когато на празненството танцува пред погледите на всички мексиканци и Маноло, който знаеше как да се държи с подобни жени? А след като му бе позволила да я целуне и, по думите на Тони, бе преспала с него, обяви тази награда, изтъквайки като причина кражбата на добитък...

— Мат, тя е лоша! Тя се забавлява за наша сметка, въпреки че лицемерничи... забеляза ли как се увърташе около Миси, за да я зареже после?

— Какво искаш да кажеш, скъпа?

— Че за нея няма място в Барок. Сигурно и сам разбираш? Както и за този така наречен братовчед, който се мъкне след малката ти сестра. Нямам му вяра. Ник казва, че съпругът ѝ щял да се опита да купи тук колкото може повече земя, за да построи железница, знаеш какво означава това? Ще се напълни с чужденци, северняци, които ще вземат всичко в свои ръце. В крайна сметка ще бъдем принудени да продаваме. О, Мат! Нали няма да го допуснеш?

Когато го молеше с такъв сломен глас, Мат бе способен да се изправи сам срещу цяла армия.

— Тони, скъпа моя! Чуй, ще се погрижа това да не се случи. Ще се грижа за теб. Отсега нататък не трябва да се чувстваш самотна. Само ми кажи какво трябва да сторя...

Тя му каза, с влажни, блестящи очи и Мат се стъписа.

— Да я отвлека? Да я завлека сред блатата? Но, скъпа... Боже мой, цялата армия ще почне да я търси, при това най-напред сред блатата!

— Не каза ли, че ще сториш всичко за мен? Но ако не ме обичаш достатъчно, Мат Картър...

— Тони, знаеш колко много те обичам. Проклятие, не го ли доказах? Не чаках ли достатъчно дълго, за да те имам? Това е само...

— Ти се боиш! — обвини го тя и Мат я стисна толкова силно в обятията си, че младата жена изпищя.

— Не, по дяволите. Не се боя! Не е това, което си мислиш. Но наоколо ще заприлича на разровен мравуняк, не разбираш ли? И...

— Не и ако помислят, че е работа на Маноло... отмъщение! Помисли! Ще обвинят него, а ние ще изпратим искане за откуп с неговия подпис, за по-сигурно. Ще поискаме достатъчно пари, за да станем богати, Мат! И ще предупредим съпруга ѝ да стои настрана от Барок. А дори и да не го е грижа за нея, ще плати, поне заради хорското мнение! О, Мат! Мат, скъпи, това е единственото спасение за всички нас. Ако наистина ме обичаш...

— По дяволите, Тони, разбира се, че те обичам. Повече от всякога! Повече дори и от семейството си. Не скъсах ли с тях заради теб?

— По-късно те ще те разберат, Мат. Не виждаш ли, че всичките нещастия започнаха, откакто се появи тя! Тази жена е зла Мат. Опасна лъжкиня... тя лицемерничи пред всички. Навярно мъжът ѝ я е изпратил, за да опипа почвата. Мат...

— Ще помисля за това — отвърна той на един дъх, за да я успокои.

Но когато Тони му предложи вино... и любов, по своя си начин... в нейната спалня, Мат вече бе зарязал размислите. Никога повече нямаше да я изостави, щеше да направи всичко, за да я задържи.

Тони се усмихваше в мрака с влажната си, доволна усмивка и, отгатнала мислите му, се питаше доколко бе успяла да го подчини на волята си. Големият, глупав Мат Картър! С каква лекота винаги го бе въртяла на пръста си! Но той щеше да ѝ бъде от полза, а освен това бе толкова лесно да го управлява. Тя изпробва въздействието на пръстите и устните си върху тялото му, докато той не нададе силен стон. Да, Мат щеше да стори всичко, което му кажеше. Щеше да постави Ник пред

свършен факт и да поеме всичко в свои ръце. Нямахте да позволи на никого да я провали.

Реналдо, разбира се, не знаеше нищо за пъклените планове на Тони и въпреки че Джини все още се инатеше, той вече подготвяше заминаването им. Най-трудното бе да обясни това на Миси, която изглеждаше отчаяна.

— Ох, но аз мислех... мислех, че ще останете, поне още известно време. В Мексико ли се връщате? Как изглежда вашата страна?

Реналдо неволно изруга на испански, а когато видя сълзите в очите ѝ, я взе в обятията си и силно я притисна към себе си.

— Боже! Какво непоправимо магаре съм аз! Мелиса... Миси, аз изобщо не *искам* да заминавам, разбираш ли? Но аз съм прекалено стар за теб и прекалено отегчителен! Аз...

— Мисля, че ругаете — с тих глас рече Миси. — А това не е вежливо, тъй като не мога съвсем да разбера онова, което казвате. Освен това не сте стар и изобщо не сте отегчителен... а аз ще бъда много нещастна, когато си заминете... не искам да си заминавате! — тя се разхълца и притисна лице към рамото му. Реналдо, наричан от собствената си майка женомразец, повдигна брадичката на момичето с неумели, треперещи пръсти и го целуна.

Целувката му бе нежна и внимателна, сякаш целуваше нещо чупливо, което можеше да се пръсне на парченца. Целуна я с преливащо от любов сърце. Миси, която все още не разбираше нищо и едва сега започваше да подозира, потрепери от главата до петите.

Колко детински и глупаво бе разсъждавала, за да не разбере... Първата ѝ целувка не значеше нищо и Маноло по свойствения си груб начин се бе опитал да я накара да го проумее. Не искаше никакви пирати, които да я отвличат, искаше *това*. Бе го чакала цял живот и накрая едва не се бе отказала. Нежна и любяща, а не насилствена целувка. Целувка, която даваше всичко, обещаваше всичко и чакаше... нея!

Реналдо трепереше не по-малко от Миси. Момичето усети това. Когато въздъхна и притвори очи, обвиняйки с ръце широките му рамене, тя започна да се превръща в жена.

„Реналдо... Реналдо... — повтаряше наум името му.“ А Реналдо бе безнадеждно влюбен. Трябваше веднага да поиска ръката на Миси от баща ѝ. Реналдо бе испанец, а при испанците тези неща се правеха така. А също, както ѝ призна, сам той бе доста старомоден. Миси нямаше нищо против — това само би я издигнало в очите на другите, което ѝ допаднаше.

— Ако знаех, че ще се стигне толкова далеч — остро рече Джо Картър на мъжа, който стоеше пред него като истукан. — И аз бих постъпил така, но бащата на *моята* Мелиса не бе човек, разбиращ от дума и понеже много се обичахме, трябваше да избягаме зад граница, за да се оженим. Обичате моето малко момиченце, прав ли съм? Нали не е нещо временно?

— Не, определено не. Обичам я и бих искал да стане моя жена. Мога да се грижа за нея.

— Убеден съм. Но от това няма нужда, ако я обичате истински. Не бих искал да се разделям с нея, но по-добре така, отколкото да я гледам тъжна, както щеше да стане, ако бяхте заминал, без да кажете нещо!

— О, татко! — възкликна Миси, а гласът ѝ преливаше от обич и щастие. Цялото ѝ лице пламтеше. За Джо Картър бе достатъчно да види как се гледат двамата влюбени, за да се отърси и от последните останали съмнения.

28.

— Не мога да повярвам — все още замаян каза Ник Беноа. — Не мога да повярвам, че е посмял...

— Намерихме коня й — остро рече полковник Белмон. Той бе по-разстроен, отколкото искаше да признае. — И шапката. И нищо друго, освен тази нагла бележка от Маноло! Боже мой, човече — неочаквано рече той, — да не мислите, че тази работа не ме засяга? Това може да провали цялата ми кариера. Ако знаете къде би могъл да се крие или къде може да я е отвлякъл...

— Ако знаех това, едва ли бих стоял сега тук и бих разговарял с вас.

Съдията бе видимо разтревожен. Полковникът се овладя и помоли да бъде извинен за избухването си.

— Разбирам — бързо отвърна Беноа, а на лицето му бе изписан ужас. — Добре. Какво възнамерявате да предприемете?

— Шерифът е събрал някои хора, които да помогнат на войниците, вече претърсващи блатата. Бяха разпратени телеграми, а възнамерявам да изпратя и куриери със съобщения до съседните щати.

— Добре — рече Беноа. — Разбира се, всички ние ще помогнем при търсенето. Познавам някои хора, които са родени и израснали сред блатата и ще се оправят по-добре, отколкото външен човек. Ще я намерим.

— Какъв чудесен актьор си, Ники, скъпи — рече Тони на връщане. — Ще я намерим — изимитира го тя и се засмя напрегнато. — Колко мило! Сигурна съм, че успя да впечатлиш полковник Белмон. Между другото — мен също. Но наистина ли искаш да я намериш? Какво би сторил после с нея?

— Боже мой, Тони! Дори ти не би била толкова побъркана, за да...

— Разбира се, че не! Не бях ли цял следобед с теб? Но Мат го направи... за мен... и сега, Ник, козът е в ръцете ни, не съм ли права? Не се ли гордееш с мен? Имах смелостта да направя онова, от което ти се боеше?

— Ти си полудяла — почти шепнешком повтори Ник Беноа.

Но Тони само се изкикоти и този звук накара корема му да се свие на топка.

— Така ли? Не би ли искал да узнаеш до къде мога да стигна, Ник? Искаш ли я? Тази уличница, след всичко онова, което научи за нея, наистина ли мислиш, че е по-добра от останалите? Можеш да я имаш, Ники, и никой друг няма да разбере, освен нас двамата. Можеш да правиш с нея всичко, което пожелаеш — не е ли възбуждащо? А ако ни създава проблеми, ще ѝ дърпам ушите. Би било весело да я подготвя за теб — отново същия пронизителен кикот. — Имам предвид, след като за известно време се отървем от Мат. Той е толкова старомоден и толкова тесногръд! Но ще ми трябва още известно време.

— Тони, ти си чудовище!

— Разбира се, скъпи! И ти би искал да бъдеш, не съм ли права? Е, ще имаш своя шанс — тази нощ. Днес ще я оставим на мира, а ти можеш да отидеш заедно с останалите. Дотогава тя ще е ожадняла, огладняла и, надявам се, изпаднала в истерия от страх — доволно рече Тони. — Ще изпратя Мат да държи войниците под око. Тогава за известно време тя ще е само твоя. Тази мисъл не те ли възбужда или още си прекалено уплашен, за да доказваш мъжествеността си?

— Затваряй си устата, проклетие! Затваряй си устата!

Но независимо дали искаше или не, той бе възбуден, въпреки прастария, изпитан инстинкт, който го подтикваше към предпазливост. Тони доста опростяваше всичко и поемаше прекалено много рискове, осланяйки се единствено на това, че бе жена. Той с години бе планирал и размишлявал, за да стигне до там, където бе сега. Но жените бяха ахилесовата му пета. Тези предателски, измамни кучки! Неблагодарни — като Франческа, която бе обожавал. Неговата принцеса... само че тя бе решила да омърси гнездото им и да се върне при предишния си любовник. Стив Морган. Това име горчеше на езика му. Той бе богат — затова го бе предпочела Франческа. Богат и високомерен. Но имаше съпруга, а това бе слабото място на един женен мъж. По свой начин Джини бе също толкова високомерна и надменна, колкото и съпругът ѝ. Но не и сега, Ник бе сигурен в това. Не и сега! Както бе казала Тони, сега навярно бе станала по-ниска от тревата... и плачеше в тъмното. Подобно на Рената Медън, която не бе много по-различна. Скоро щеше да започне да умолява и пълзи, а след това...

Сякаш прочела мислите му, Тони прошепна:

— С удоволствие би я видял да пълзи гола пред теб, не е ли така? Оставих ѝ дрехите, така че ще можеш сам да ги свалиш. Ники, не е ли ужасно мило от моя страна?

Умната Тони... вместо да я скрие в блатата, където войниците рано или късно можеха да я открият, тя се бе оказала достатъчно хитра да я затвори в своята „тъмница“, онова помещение под избата, за което не знаеше никой или поне почти никой.

— Долу има легло, а аз ѝ оковах краката — с блеснали очи каза Тони. — Така старецът връзваше робините си — онези, които искаше да дресира. Обзалагам се, че дори и ти не знаеше за това. Чудя се как ли се чувства сега, вързана като робиня!

На леглото имаше дебела завивка, но Джини Морган смяташе, че е под достойнството ѝ да я използва. Изобщо не личеше да я е страх. Седеше спокойно на ръба на леглото и чакаше.

Това видя Ник Беноа, когато Тони окачи фенера на една кука в стената.

— Значи не сте срамежлива? Може би сте свикнала да показвате на клиентите си всичко, което имате?

— Той клиент ли е? Обещала сте му обичайното възнаграждение, не е ли така?

Въпреки маската на безразличие Ник Беноа почервения, а Тони изсъска през зъби:

— Ти, курво!

— Тъй като и сама сте такава, навярно не ви е било трудно да разберете каква съм. Не ви ли става навик да общувате с уличници, господин съдия?

Презрителният навик на Джини да го нарича с титлата му и лекотата, с която се изразяваше, го вбесяваха.

— Може би, преди да свърша с вас, ще пожелаете да сте на мое място — подигравателно рече той. — Вие бяхте една от метресите на Максимилиан, прав ли съм? А след това тръгнахте от ръка на ръка. Един французин, който наричаше себе си граф. Някакъв мексикански полковник... мислите ли, че не зная за всичко това?

— Боя се, че сте зле информиран, господин съдия — гласът ѝ бе хладен. — Що за грижливо начертан план е това? Отвлечането ваша идея ли бе? Или всичко е скроила сама?

— Ники, тя става нагла. Дай ѝ да разбере! Или да го направя аз?

Очите на Джини се бяха присвили и Ник Беноа, първоначално изплашен от израза им, сега изпита желание да ги види умоляващи и плачещи за милост.

— Удари я, Ники — задъхано рече Тони Ласите. — От това има нужда. Ще ти донеса камшика. Можем да я завържем за онези халки на стената.

— Наистина ли смятате, че е необходимо? — хладно попита Джини. — Или Ники е неспособен да събуди желание у една жена?

Дъхът му секна. Тя бе по-скоро изкусителка, отколкото уличница. Мъжът пристъпи като лунатик и протегна ръка към нея. След това свлече роклята от раменете, откривайки гърдите ѝ. Усети как младата жена потръпна, но не се издаде. Ник се засмя и започна с наслада да прокарва пръсти по заоблените ѝ форми, защото колкото по-отчаяна бе съпротивата, толкова по-удовлетворен щеше да се почувства, когато накрая я обладаеше.

— Не мисля, че те харесва, Ники! Виж колко е студена! Може би трябва да ѝ намерим някой друг любовник, който да я подготви за теб, какво ще кажеш? Жалко, че Мат го няма. Той е влюбен в мен до полуда, но мисля, че не би имал нищо против да я опита. Или първо наистина трябва да я вържем и напердашим? Побързай, Ники! Възползвай се, още не съм я видяла да се съпротивлява. В края на краищата...

— В края на краищата какво?

Джини първа затаи дъх и зяпна от почуда. Тони Ласите се извърна рязко, а Ник Беноа остана като вкаменен.

— Индианецо! — прошепна Тони.

— Няма да ви безпокоя, продължавайте. Изглежда, поне двама души ще се позабавляват тук.

— Индианецо — повтори Тони, а след това добави: — Скъпи... знаех, че ще се появиш. Точно навреме. Тъкмо имах нужда от някой истински мъж до себе си. Ники претендираше, че е такъв, но милият, той е толкова бавен! А в крайна сметка идеята беше твоя! Скъпи, не ми

се сърдиш, нали? Ставаше дума за много пари — и ти би сторил същото, не съм ли права?

— Може би.

Той бе пхнал палец в колана си, на който висеше кобура с револвера му, но навярно имаше и нож. Лицето му изглеждаше различно. По-сурово... Дали не се бе забъркал в някой побой?

— Виждаш ли, Ники? Индианецът не е злопамятен.

— Е — презрително рече той, — не ми бе за пръв път. Защо не продължите оттам, докдето бяхте стигнал, Беноа?

— Ти, презрян, коварен негодник!

Ругатнята на Джини бе отправена към Стив, който я гледаше, без да помръдне. Сините му очи открито обходиха тялото ѝ, докато спокойно подканяше Никола Беноа да продължи заниманието си.

Тони се изсмия пронизително, а Беноа посегна към Джини и я притисна върху леглото. Мислеше, че е беззащитна, тъй като бе с оковани крака, а и през цялото време не направи дори най-незначителен опит да окаже съпротива. Сега обаче Джини с неподозирана сила заби коляното си в ребрата му, като едновременно го удари с ръба на дланта си в адамовата ябълка.

Ник Беноа издаде хриптящ стон и се преви.

— Бедният Ники! Тя знае всичките курвенски номера, не е ли така? Ще се намесиш ли, индианецо, или ще я оставиш на мен?

— Заеми се ти с нея, ако можеш. Но махни проклетите окови от краката ѝ. Няма нужда от тях, Месалина.

Тони изръмжа с променен глас:

— Легни по гръб, уличнице, ако искаш да освободя краката ти. И не се опитвай да повториш това, което стори с бедния Ники, защото ще ти избия зъбите!

Все още задъхана, но без да продума, възпряна от погледа на Стив, Джини се облегна назад.

— Легни хубаво! Мислиш ли, че ти вярвам?

Джини прехапа устни. Глезените ѝ пулсираха и вече се бяха подули. Тони извади някакъв ключ от джоба на роклята си за езда и се наведе напред. Ключът се превъртя в ключалката на безформения катинар и Джини усети, че е свободна, а в същия миг Тони падна напред.

Движенията на Стив бяха бързи и леки като на пума и дори Джини, която през цялото време не бе откъснала поглед от него, не забеляза кога дланта му изсвистя над гърба на Тони.

Застанал така непринудено, гледайки към нея, човек би си помислил, че въобще не е помръдвал.

Джини внезапно се почувства неуверена и вече не знаеше какво бе възнамерявала да каже, когато го види отново. Взираше се в него и търсеше в очите му следа от чувства, но те бяха студени, сурови и сапфиреносини. Съвършено непроницаеми.

Тя отвори уста, за да каже нещо, каквото и да е — просто да наруши мълчанието, легнало между тях, но мъжът я изпревари с иронична нотка в гласа:

— Все още лежиш по гръб. Постепенно започвам да си мисля, че онова, което възнамерявах да сторят с теб тези двамата, би ти харесало. За съжаление, сега нямам време да ти доставя това удоволствие.

Джини светкавично седна, а лицето ѝ пламна.

— Ти...

— Ако ме наругаеш още веднъж, ще те постигне същото, което и нея, а освен това ще те зашлевя и по малката мръсна устица. Сега стани от това легло, освен ако не искаш да изчакаш Мат Картър. Сложи веригата около глезена ѝ. Хайде!

В погледа и суровия, хаплив тон на гласа му имаше толкова неприкрита заплаха, че Джини почти изгуби кураж. Но когато с известно злорадство заключи катинара, стягащ веригата около глезените на Тони Ласите, отново бе бясна. На него и на самата себе си. Въпреки че, слава Богу, се бе появил точно навреме! Или, тази мисъл я накара да се вцепени, неочакваната му поява не бе случайност? Възможно ли бе да е планирал отвличането ѝ заедно с тези хора? Какво значеха думите на Тони Ласите? Като размисли, тя не си спомни да е видяла лицето на мъжа, свлякъл я от коня, хвърлил зловонното одеяло върху главата и забил юмрук в слепоочието ѝ. Стив?

Опита се да измисли нещо злобно и обвинително, но забеляза, че Никола Беноа, все още болезнено простенващ, се бе изправил на крака, притискайки с ръка ребрата си.

— Не! — промълви Беноа, с мъка процеждайки думите през безчувствените си устни. — За Бога, Маноло... Тони ти каза, че всичко бе заради парите. Но сега... ще включим и теб, ако искаш, ние ще...

— Аз вече се включих. В крайна сметка, за отвличането й обвиняват мен, а аз не обичам да нося вина за нещо, което не съм сторил.

Очите му за миг проблеснаха по посока на Джини, която гневно прехапа устни. Какво кроеше сега?

— Не... не, моля! — неочаквано чу тя прегракналия глас на Беноа, който заотстъпва пред внезапно проблесналия пламък в сините, безмилостни очи.

— Мисля, искахте да ме видите да пълзя, господин съдия.

— Не бях аз. Тони бе, наистина. О, Боже!

— Не останах с такова впечатление. Наистина, тогава не бях в състояние да възприема всичко, но си спомням, че вие бяхте онзи, който раздаваше заповедите — гласът му плющеше като камшик по опънатите нерви на Беноа, който изгуби и малкото останало му самообладание. — За да отдадем дължимото на справедливостта, мисля, че трябва да усетите какво е да бъдеш обесен.

Беноа изкрещя, а в следващия миг викът заседна в гърлото му, около което вече се бе впила примката. Задъхан, мъжът се мяташе насам-натам с обезумял поглед. Усети как сякаш на шега бе вдигнат и пренесен в другия край на помещението. След това примката се поотпусна, а той вече правеше отчаяни опити да запази равновесие върху разклатения, прогнил стол. Ръцете му бяха завързани на гърба, а коленете — толкова меки, че едва успяваше да се задържи на крака.

— Опитайте се да стойте колкото е възможно по-неподвижно, господин съдия. Столът изглежда не е особено здрав, но е най-доброто, което може да се намери в подземие на Тони.

С широко отворени от ужас очи Джини наблюдаваше как Стив завърза другият край на въжето за една подаваща се от стената кука и преди да се отдалечи опита здравината на възела.

Тя най-сетне успя да си възвърне гласа.

— Не можеш да го направиш! Не можеш просто така да го обесиш! Що за звяр си станал?

Гласът му бе стоманен и тих, а усмивката приличаше повече на гримаса — само саркастично разтегляне на устните.

— Ще имаш достатъчно време на разположение, за да го установиш, кукло!

— Какво... какво имаш предвид? — а след това, когато Беноа отново се задави и жално изхлипа, по гърба ѝ полазиха тръпки.

— О, Боже! Как е възможно да си толкова... толкова безсърдечен?

— Можех да го убия. Но един удар с нож в тлъстия му търбух би бил прекалено бърза и безболезнена смърт. А така има шанс да се отърве. Мат Картър може да се върне всеки момент.

Тя си спомни къде се намира и как бе попаднала тук. А когато Стив посегна и я улови за китката, пламъкът в очите му ѝ напомни, че под разкъсаната си рокля за езда е съвсем гола.

— Изглежда ти е станало навик да разкъсват дрехите ти, Джини — след това добави с по-твърд глас: — Какво, по дяволите, се мотаеш още? Загубих достатъчно време да дойда тук и да те търся.

Той я задърпа след себе си, без да забележи, че тя едва си поемаше дъх от болка, стъпвайки върху наранените си ходила.

Как бе разбрал къде да я търси? От къде познаваше дома на Тони Ласите? Най-странното бе, че никой не се опита да ги спре. Старият прислужник на Тони, Хенри, се извърна, сякаш не ги бе видял, а навън, в обора нямаше жива душа.

Джини се задъхваше, косата ѝ падаше върху лицето, пречейки ѝ да вижда, а глезените болезнено пулсираха. Тя се огледа за коня си. Не можеше да направи нито крачка повече, но имаше чувството, че ако спре, Стив просто ще я влачи след себе си по земята като някое опърничаво теле. Къде отиваха? Защо не ѝ дадеше време да си поеме дъх?

Младата жена се спъна и падна, но той безчувствено и нетърпеливо я вдигна отново на крака, и невъзмутимо продължи нататък с прекалено големи за нея крачки.

Клоните шихаха лицето и гърдите ѝ, болезнено драскаха хълбоците на младата жена. По едно време Джини нададе уплашен вик, защото кракът ѝ бе потънал в лепкавата тиня и тя успя да го измъкне, оставяйки ботуша си. Стив не спря дори и сега. Не спря и когато по босото ѝ ходило се образуваха мехури. Всяко вдишване сякаш изгаряше дробовете ѝ... нямаше сили да продължи. По-добре да я оставеше тук, където се бе строполила.

— Спри... спри! — тя се опита да го удари със свободната си ръка, загуби равновесие и хълцайки, се свлече на колене. Внезапното ѝ падане го накара да спре за миг. Джини искаше да остане тук и да умре... сега всичко ѝ бе безразлично. Защо просто не я остави? Дали не си бе направил труда да я спаси само за да я накаже след това... но за какво? Вината не бе нейна, виновен за всичко бе само той — как смееше да се държи така с нея?

— Остави ме! — дъхът изгаряше гърлото ѝ, правейки отчаяния ѝ стон почти неразбираем. В следващия миг мъжът я вдигна на крака толкова грубо и безчувствено, че тя се уплаши, че е извадил ръката ѝ от ставата.

— Още не, Джини. Войниците на полковник Белмон са навсякъде и ни търсят, а аз нямам желание да бъда разпитван под дулото на някой револвер. Хайде... давай... или ще трябва да те тегля след себе си за тази чудесна коса.

— Чудовище! Негодник!

Той я зашлеви и шокът от плесника я отрезви дотолкова, че отново бе в състояние да се влачи след него. В устата ѝ се смесваха вкуса на кръв и горчилката на гнева и отчаянието.

— Трябваше да се досетиш, малката!

Сякаш кръгът се бе затворил и те отново бяха в началото. Спомни си как някога бе опрял дулото на оръжието си под гърдите ѝ, за да я накара да престане да проклина, по време на онова първо, ужасно бягство към Мексико и за грубия начин, по който се бе държал с нея. Свалил маската на цивилизованост, отново бе самия себе си — един дивак. Звяр, както го бе нарекла и което прозвище винаги го вбесяваше. Учудващо бе, че все още не я е повлякъл наистина за косите, подобно на някой пещерен човек.

29.

Най-сетне бяха спрели, за да отдъхнат и да се погрижи за нея, като че ли бе някой кон и дори нещо още по-маловажно. Питаше се дали някога отново ще си възвърне дъха, за да му каже какво мисли за него.

Неусетно се бе смрачило... или клоните, които се сплитаха над главите им скриваха слънцето и приглушаваха шумовете, с изключение на неизменното ромолене на водата?

— Задният вход към блатата — бе казал той, с онзи свой провлачен, саркастичен тон, който късаше нервите ѝ. — Старата индианска пътечка...

„Сякаш сме затворени в тъмна, зелена клетка — мина през главата на Джини, когато вдигна глава.“

Когато най-сетне я пусна, тя благодарно се свлече на земята, която, изглежда, се състоеше предимно от тиня и блатни растения. Известно време бе толкова уморена и бездиханна, че нямаше сили да подреди мислите си. Всяко кокалче и мускулче по тялото я боляха и все пак докато лежеше така, разтърсвана от хлипания, тя изпитваше единствено облекчение. Едва след това в замаяното ѝ съзнание нахлуха мислите за неудобната действителност. Защо я бе довякъл тук, вместо да я върне у дома, където щеше да е в безопасност? Спомни си за Ник Беноа, стъпил върху стола с въже на шията, задъхващ се и молец за милост, а по гърба ѝ полазиха тръпки. Как да забрави колко безпощаден и жесток можеше да бъде Стив? Имаше чувството, че се бе превърнал в навяващ ѝ ужас непознат. Отново бе онзи промъкнал се една нощ в спалнята ѝ в малката хасиенда мъж, който едва не я удуши с голи ръце. Дали сега не възнамеряваше да стори същото, след като я бе довякъл наред тази влажна пустош, където никой нямаше да я открие... или онова, което щеше да остане от нея?

Ник Беноа бе пълзял от страх и молил за милост. Но тя предпочиташе да гори в пъкъла, вместо да го направи! Да върви по дяволите! Тя бе негова жена!

Стив Морган съзря пламъчетата в очите ѝ и как изцапаното и обляно в сълзи лице неочаквано застина в гневна гримаса. Въпреки окаения ѝ вид, полугола и измокрена до кости, Джини все още бе способна да се инати. А той все още я желаше. Джини. Зеленооката лисичка. Опасната сирена. Въпреки всичко, което бе направила, в гърдите на мъжа гореше дяволска, фатална страст.

Джини не можеше да прочете нищо от мислите му в блестящите, сини, подигравателни очи, които я измерваха от главата до петите.

— Голотата ти отива също толкова, колкото и непривичната ти мълчаливост. Без дрехи и с отрязан език би била съвършената жена.

Гневът измести страха ѝ и тя се надигна на лакти и колене, подобно на диво животно, и започна да сипе френски ругатни и изрази от мексиканския диалект, който бе научила като войнишка жена.

— Както виждам, през всички тези месеци, през които обикаля из Европа, не си научила нищо... или просто не си срещнала мъж, който знае как да се отнася с жена като теб?

— Ти за такъв ли се мислиш?

Очите ѝ искряха от гняв и омраза, но Стив само безсрамно се хилеше насреща ѝ.

— Не зная дали изобщо си струва труда, госпожо.

— Госпожо. Защо...

— Можех да те нарека и по друг начин, но това едва ли би ти харесало.

Този път, повдигайки се на колене и поглеждайки към него, тя бе по-предпазлива.

— Виждам, че няма какво повече да си кажем — хладно рече, опитвайки се да запази достойнство. — И надявам се, когато ме унижиш достатъчно, ще ме върнеш обратно.

Той повдигна едната си вежда, взирайки се в нея с онзи непознат, непроницаем израз, който Джини вече започваше да мрази.

— Къде обратно? В края на краищата, ти все още си моя съпруга, независимо дали това ни харесва или не. А струва ми се, си положила доста усилия, за да ме откриеш. Знаеш ли, госпожо, питам се защо — внезапният заплашителен тон в гласа му я накара да пребледнее против волята си. — Възможно ли е в теб да има някакви остатъци от съвест? Или просто искаше да се увериш какво си спомням, преди да пристъпиш към изпълнение на коварните си планове?

— Коварни планове! — Джини повиши глас. — Смееш да ме обвиняваш, че плета интриги, докато сам ти...

— Най-добре ще е, ако ми спестиш истеричните си лъжи и упреци, Джини. И щом стана дума за това — той направи изкуствена пауза, а след това всяка дума прозвуча гладко и тихо, подобно на малка експлозия в неочаквано опустялото ѝ съзнание. — Как стана така, че преди няколко месеца пропусна да споделиш с мен, че ще ставаш майка? Навярно си сметнала този факт, който предизвиква изключителна радост у повечето жени, за незначителен и незаслужаващ да бъде споменат? Чух, че ти или може би трябва да кажа ние, защото те все пак носят моето име, сме се сдобили с близнаци. Кръсти ли ги вече? И как така си пренебрегнала майчиния си дълг, за да се замесиш в политически интриги, които изобщо не те засягат?

Значи бе разбрал... той знаеше! От колко време? Защо я измъчваше?

— Каква рядкост, госпожо, да ви липсват думи. Е?

Гневът дойде на помощ на Джини, въпреки че тя бе решила да мълчи, тъй като много добре познаваше заплашителните пламъчета в присвитите му очи.

— Защо трябва да се оправдавам? Защо да си правя труда да обяснявам нещо пред теб, когато вече си решен да мислиш за мен само най-лошото? Разделих се с децата си, зарязах ги, ако това повече ти харесва, защото бях достатъчно глупава да се безпокоя за теб, особено след едно посещение на господин Бишоп! Но ти винаги си бил неразумен и несправедлив, едно... едно безсърдечно чудовище! Трябваше да зная как ще реагираш и, че както винаги ще хвърлиш цялата вина върху мен. Трябваше да зная, че така ще извъртиш нещата, че да не трябва да поемеш никаква отговорност. Винаги по един и същ начин си вземал надмощие, Стив Морган! Изненадана съм, че си успял да се откъснеш от обаятията на твоята певица, за да дойдеш да ме търсиш... или дойде заради Тони Ласите? Вие двамата си приличате в много отношения! И... и...

Джини пое дълбоко дъх, преди да процеди:

— Ако сега имах нож в себе си! Този път вече щях да уцеля каменното ти, зло сърце!

— Знаеш ли каква е била и все още е, най-голямата ти грешка през всичките тези години, като не се смята талантът ти на лъжкия? Така и не научи къде е мястото на една жена... а за съжаление също така и задълженията си като съпруга и майка. Жалко, че не се ожених за онази хубава, малка Ана Дос Сантос, щом бях толкова побъркан изобщо да се женя — след миг продължи подигравателно: — Тя е поне добре възпитана и знае какво трябва да прави, докато ти госпожо, примамваш всеки срещнат мъж или да те изнасили, или да те прелъсти. Дори стигнах до заключението, че си от жените, които от време навреме трябва да бъдат пердашени! Моя бе грешката, че ти предоставих прекалено много свобода.

— Предоставил си ми! — Джини скръцна със зъби, задушавайки се от гняв. Как смееше да говори за нея така, сякаш бе някаква собственост, която бе придобил против волята си. А след като бе прехвърлил цялата вина върху нея, я довлече тук и, без да обърне внимание на болките и страданията ѝ, я бе заплашвал и ударил...

Той продължи със същия иронично саркастичен тон, сякаш не я бе чул:

— И ако ти дам още един шанс, то ще е, само защото до известна степен сам се чувствам отговорен. Но те предупреждавам за едно — търпението ми е на изчерпване!

Този път тя така побесня от наглостта му, че не успя да намери думи. Устата ѝ се отвори и Джини направи усилие да си поеме дъх. Ако можеше, би извикала, за да привлече вниманието на войниците. Да, и на Мат Картър! Надяваше се да го застрелят, без да задават въпроси.

„Със святкащите си зелени очи прилича на измокрена до кости, съскаща котка“ — мислеше Стив, питайки се дали бе успял да постигне това, което целеше. А след като усети какво възнамерява да направи Джини, той я сграбчи за китката точно в мига, когато искаше да се обърне и избяга.

Сега тя полетя към него и за миг изглеждаше доволна от възможността да се притисне към гърдите му. Все още се задъхваше от гняв и напрежение и Стив си помисли дали не е успял да я укроти.

— Причиняваш ми болка! — простенвайки, тихо промълви тя, а когато пръстите му неволно поразхлабиха хватката си, се превърна в дива котка, съскаща гневно и опитваща се да издере очите му. —

Негодник! Ще ти издера очите — и навярно щеше да успее да го стори, ако Стив инстинктивно не бе извърнал главата си настрана, така че сега ноктите ѝ оставиха грозни, кървави следи по лицето и врата му, докато с другата ръка се опитваше да докопа ножа му.

Трябваше да послуша инстинкта си и да не я подценява! Сега обаче бе не по-малко разгневен от нея. Тази злобна вещица!

Джини почувства силата на удара му от китката чак до рамото. Тя извика и посегна с другата ръка към него, опитвайки се същевременно да го удари с коляно в слабините.

„Ами ако ме убие — помисли си тя, когато мъжът с унижителна лекота стисна китките ѝ и грубо я обърна по гръб.“

Викът ѝ накара няколко птици уплашено да излетят от клоните на дърветата над тях. Плясъкът на тежките им крила бе почти толкова оглушителен, колкото пулсирането на собственото ѝ сърце.

„Докато се налага да ме държи така, не може да ми попречи да викам. Проклятие!“

Мъжът я държеше толкова плътно към тялото си, че тя едва успяваше да помръдне — след това устните му болезнено се притиснаха към нейните.

Джини все още се съпротивляваше, правейки безуспешни опити да го ритне, но разкъсаната рокля ѝ пречеше. Не след дълго младата жена почувства, че силите ѝ са на изчерпване. Главата ѝ се отпусна назад и докато се бореше за въздух, тя усети ушите си да бучат.

Когато с гневен тласък Стив я отблъсна от себе си, останала без сили, тя политна, напразно опитвайки да се задържи за стеблото на едно дърво. Устните ѝ бяха нахапани до кръв и подути, а дишането ѝ костваше неимоверни усилия.

Стори ѝ се обаче, че някъде в далечината бе чула вик, а след това и изстрел — доста далеч, но все пак ясен. Ехото отекна като слабо барабанене по повърхността на водата.

— Изглежда, успя да привлечеш вниманието им — чу го да процежда през зъби. В следващия миг отново бе вдигната на крака. Мъжът я разтърси, при което пръстите му се забиха дълбоко в раменете и. Главата ѝ безпомощно се мятеше насам-натам, а разпиляната коса ѝ пречеше да вижда.

— Какво, по дяволите, целеше с това? Когато започнат да стрелят на посоки, твърде вероятно е някой заблуден куршум да улучи

и теб, не си помислила за това, нали? По дяволите, Джини...

— Пусни ме... пусни ме! — задъхваше се тя. — Защо просто не ме оставиш тук? Предпочитам някой заблуден куршум, вместо да дойда с теб!

Не бе за вярване, но като че ли в гласа му имаше нотка на потиснат смях. Или може би гняв?

— Боже мой! Как можах да забравя каква драка си? — след това безмълвно я повлече след себе си. Спря само веднъж, за да свали остатъците от разкъсаната ѝ рокля за езда, докато Джини не преставаше да се съпротивлява.

— Дрехите само ти пречат... без тях ще тичаш по-бързо, а навярно и по-охотно, сладка моя!

Точно както преди... след известно време, когато бе започнало да се смрачава, а войнственото настроение на Джини премина в безразличие, тя забеляза, че не може да мисли за нищо друго, освен за това да мести крака си, след това другия... и така до безкрай, докато проникваха все по-навътре сред блатата. Наоколо все по-често се откриваха големи площи с папрат и блатни растения, които галеха лицето и почти безчувственото ѝ тяло. Над главите им, подобно на грозни стари вещици, се свеждаха невероятно уродливи дървета, закриващи небето. Бе забравила дори да се страхува и да си задава въпроса къде я води. Какво значение имаше вече? Водеше я...

Сега Стив намираше пътя интуитивно, докато Джини, вкопчена в колана му, влачеше нозе зад него. Водеше я към острова сред блатата, показан му някога от Тересита.

Колко непредвидим бе той! След така грубото си и дори жестоко държание сега грижливо я бе загърнал в ризата си, а по време на една кратка почивка нави прекалено дългите ръкави над изтръпналите ѝ ръце. Най-сетне бяха достигнали някаква местност, където нозете на Джини вече не затъваха до глезен в кал и където имаше дори изплетена от клони колиба. Стив я въведе вътре и изтръска завивката, преди да положи Джини върху нея.

Замаяна, младата жена си мислеше колко тихо бе наоколо. Мракът на нощта ги обграждаше отвсякъде. С времето започна да чува различните гласове на блатата — оглушителното цвърчене на милиони щурци, квакането на жабите, нежното ромолене на водата и стенанията на растящите наоколо дървета. Гласове на обитателите на нощта,

мимолетни звуци и тихи, скърцащи шумове. Някъде съвсем отблизо я стресна писъкът на кукумявка, връхлетяла жертвата си. Блатата бяха оживени и съвсем будни, а когато очите ѝ свикнаха с непрогледния мрак, Джини можеше да различи ситните, блещукащи точки на звездите върху кадифеното нощно небе. Толкова високо горе... толкова студени и безлични. Опитваше се да си спомни нещо прочетено — че всяка от тях била отделна планета, забулена в своята светеща, безкрайно далечна самота — също като самата нея.

Мислите ѝ блуждаеха — глад, студ, изтощение. Всичко ѝ изглеждаше нереално, дори собственото ѝ съществуване. Чувстваше се незначителна и загубена в безкрая. Нямаше да липсва никому и никой нямаше да я намери повече. Бе самотна, изоставена и прекалено уморена, за да изпита страх дори и при завръщането на Стив.

Той ѝ даде нещо за пиене и Джини послушно преглътна изгарящата течност. Би го направила, без да задава въпроси и да се безпокои дори да знаеше, че е отрова.

Доскоро трепереше от студ, а сега неочаквано се бе стоплила. Усети топлината на кожата му и как ръцете му я прегръщат, без той да бе промълвил нито дума. Времето изчезна, а всички онези прегради, изградени помежду им от миналото и думите, се разтвориха в нищото. Прекалено много думи! Какво бе казал една нощ, някога, преди много, много време?

— Телесната топлина е най-доброто средство за стопляне в нощ като тази, малка моя... — също и тогава имаха само една търка завивка, една завивка, която се свлече на пода, когато доста по-късно през нощта започнаха да се любят. Частица от онзи сън, в който тя се бе загубила.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
ГОРЯЩИЯТ ПЛАМЪК

30.

— Направо да се побъркаш, ако искате да знаете голата, неразкрасена истина, сеньор Ортега!

Подобна откровеност не бе типична за полковник Белмон. Като възпитаник на Уест Пойнт, той бе преминал суровата школа на армейската политика и се бе научил да пази мнението си за себе си, изричайки само най-необходимото. Но сега бе оставил иначе толкова деловата си съпруга в едно почти истерично състояние. Тя го бе попитала, защо не предприема нищо, за да попречи той и хората му да станат обект на подигравки.

— Като си помисля, че един сам човек може да ви направи за смях... че не сте открили още нищо... никой от нас вече не е сигурен тук! Клетата Джини... Родни, направи нещо!

Но какво, за Бога, трябва да стори? Бе с вързани ръце, което не можеше да сподели с Пърсис — тя никога нямаше да разбере.

Реналдо Ортега, от когото би могло да се очаква да е най-загрижен и обезпокоен, остана доста спокоен и разумен, ако не и някак замислен. Полковник Белмон се надяваше да го завари такъв и сега и да хвърли малко светлина върху загадъчните събития, започнали с телеграмата на Джим Бишоп от Вашингтон. Бишоп, който ръководеше някаква тайнствена организация, пряко подчинена на президента на Съединените щати, бе помолил полковника да посрещне внимателно госпожа Морган и нейния братовчед и да им даде възможност да опознаят всички местни величия. Отначало Белмон бе помислил, че дамата сама принадлежи към организацията на господин Бишоп, но след това Пърсис, ревностна читателка на светските хроники, му обясни, че Вирджиния Морган била съпруга на някакъв калифорнийски милионер и дъщеря на сенатора Уилям Брандо. Защо бе пристигнала тук? Къде бе съпругът ѝ? Тези и подобни въпроси измъчваха полковник Белмон от самото начало, оставяйки го объркан и недоумяващ по-продължително време от когато и да било, но той бе запазил своите предположения за себе си. Негов дълг бе да изпълнява

получените заповеди и да се грижи за мира. Но откакто бе изникнал този... този проклет индианец...

А сега имаше неприятната задача да сподели със сеньор Ортега, че госпожа Морган се намира в голяма опасност, защото предполагаша, че освен останалите престъпления, на съвестта на Маноло навярно тежаха още убийство и изнасилване. По какъв начин да му го каже? Но при вида на замръзналото, питащо изражение върху лицето на Ортега не му остана друг избор, освен да разкрие истината.

— За съжаление не зная как точно се е случило. Госпожа Ласите съвсем разбираемо бе доста истерична. Мат Картър, който пристигна в щаба, също бе доста развълнуван. Госпожа Ласите има доста меко сърце, когато става дума за определен тип мъже. Големи, хубави и брутални мъже. Тя нае този Маноло, без да знае особено много за него, защото, както сама твърдеше, се нуждаела от добър надзирател — силен мъж, който да защитава нейните интереси. А това стана, забележете, точно след като предишният ѝ надзирател Били Бой Дозие неочаквано изчезна. Говореше се, че се удавил в блатата, но аз никога не съм вярвал на слухове. Сега Мат Картър твърди, че Маноло убил Били Бой по време на някакъв спор, но не можем да го докажем.

Реналдо слушаше невярващ историята, която Мат Картър, задъхан и позеленял от яд, разказал на полковник Белмон.

— Отначало почти не повярвах! Този човек трябва да е побъркан, болен дух. Той е изпълнен с омраза и жажда за кръв. Той нагло проникнал в дома на госпожа Ласите, която заедно с девера си била в някакъв стар килер, търсейки причината за проникващата в къщата влага. Доколкото успях да разбера, той я обвинил в предателство за това, че не се била застъпила за него. Още по-настървен бил срещу съдията, който го заплашил с бесило. Познавате съдията Беноа — не много висок и непривикнал с насилието човек. Той бил пребит и този... този дивак изнасилвил госпожа Ласите. След това я оковал за леглото и тя трябвало да гледа как деверът ѝ бавно се задушаваша до смърт.

— Моля?

Чертите на полковник Белмон станаха по-сурови, а на лицето му се появиха дълбоки бръчки.

— Отначало почти не повярвах, че е възможно подобно варварство. Той накарал съдията да се качи върху един стол с примка

на шията, а другият край на въжето завързал за някаква кука в стената. След това започнал все повече и повече да опъва въжето, а когато се преситил от тази игра, ритнал стола изпод краката му. А госпожа Ласите, окована и с почти замъглен от болки разум, трябвало да стане свидетел на всичко това. Разбирам ужаса ви! Аз също бях шокиран, при положение че през всичките тези години откакто служа в армията, съм преживял доста отвратителни сцени. Дори един апах не би могъл да стори нещо по-ужасно.

Реналдо правеше невероятни усилия да се овладее. Да мисли разумно. Естебан? Не, при цялата си необузданост и горещ темперамент братовчед му не бе способен на такава жестокост! Още повече сега, когато най-сетне си бе възвърнал паметта.

Научавайки, че Джини е изчезнала, Реналдо бе сериозно обезпокоен, а безпокойството му постепенно се бе превърнало в страх, докато не пристигна искането за откуп. Тогава реши, че става дума за някоя нова, зловеща шега на Стив. Да отвлече собствената си съпруга — наистина, отношенията между него и Джини винаги са били ненормални и всеки от тях двамата постоянно се бе опитвал да вземе надмощие над другия. Реналдо допускаше, че този път след обичайния спор и двамата ще осъзнаят, че се обичат. Но *това*? Какво си въобразяваше Стив? Какво се опитваше да постигне?

Полковник Белмон бе разговарял с Тони Ласите, лежаща в едно затъмнено помещение, която със слаб, треперещ глас бе потвърдила казаното от Мат Картър.

— Опитвах всичко, удвоих патрулите сред блатата, но... не зная как да ви го кажа, но един от хората ми е убеден, че е чул някаква жена да крещи, при това неведнъж, но после виковете внезапно заглъхнали. Когато най-сетне се добрали мястото, откъдето идвали виковете, не открили нищо. Нищо, освен... — полковник Белмон се покашля, а след това, също като магьосник, който вади заек от цилиндъра си, хвърли на масата някакъв пакет. — Намерил го е един от мъжете ми. Познавате ли го, сеньор?

— Това е... по-скоро, това е била роклята за езда на Джини. Същата, която носеше, когато... — гласът на Реналдо внезапно се прекърши. Връзката бе очебийна. Но, за Бога!

— Сега навярно ще разберете защо съм толкова обезпокоен. Въпросът е какво би могло да се предприеме. Местният шериф е

намерил следотърсачи, които ще претърсят блатата. Но не можем да се надяваме на помощ от страна на индианците, които смятат този човек за един от своите. А аз се безпокоя, че когато хората ми го притиснат съвсем, той... разбира се, аз вече изпратих телеграма на господин Бишоп, но би могло да отнеме известно време, докато получи отговор. А междувременно... Виждате в какво двусмислено положение съм поставен!

Реналдо също бе в двусмислено положение. Доколко можеше да бъде откровен с полковник Белмон, пряк мъж, мислещ само за изпълнение на дълга си? А и какво можеха да сторят? С известно чувство на вина Реналдо мислеше за Миси, която все още не знаеше истината. А сега собственият ѝ брат водеше група мъже, който трябваше да заловят Стив. Нямаше доверие на Мат, който бе напълно заслепен от Тони, а на нея — още по-малко. Но как можеше да обясни това на Миси или на полковник Белмон?

Но нито Реналдо, нито полковникът можеха да знаят, че Тони сама се бе присъединила към преследвачите. Тя имаше свои си причини.

— Трябва да ги намерим, Мат! И да им запушим устата! След всичко онова, което стори той...

— Чуй, скъпа. Със собствените си ръце ще изтръгна сърцето от гърдите му. Но нея... защо трябва да убиваме и нея? Тя е жена... а сестра ми ще се омъжва за братовчед ѝ. Ако има някаква възможност...

— Но няма такава, Мат, не виждаш ли? Тя може да издрънка разни неща за нас, за теб! Знае, че ти си я отвлякъл, Ник ѝ го каза. Той се перчеше с това. А когато тя го раздрънка... разбираш какво би могло да последва. Трябва да ги намерим преди останалите. Трябва да ми помогнеш, Мат. Аз... аз ти вярвам! А сам знаеш каква нужда имам от теб.

— Ще ги намеря — озлобено рече Мат, прогонвайки всяка друга мисъл, освен тези за Тони и признанието ѝ, че му вярва и има нужда от него. Тъй като и сам доста дълго се бе крил из блатата, познаваше някои индиански пътечки. Баща му, Миси... не трябваше да мисли за тях. Както пишеше в Библията, когато един мъж си вземеше жена, тя ставаше най-важното нещо в живота му. А Тони бе негова жена. Добра или лоша, той я желаше. Би сторил всичко, за да я задържи.

Така че, сега имаше три различни групи от преследвачи, проникващи сред блатата като опипващите, разперени пръсти на една ръка. Но блатата с всичките ръкави и разклонения на реката се простираха чак до границата с Луизиана и даже по-надалеч. Както сам Мат се бе убедил, нямаше по-добро скривалище за човек, който не желае да бъде открит. Но колко далеч можеше да стигне Маноло, особено мъкнейки със себе си жена?

— Полудял ли си? След колко време, мислиш, ще те открият? А когато това стане, надявам се...

— Че ще имаш късмета да останеш вдовица? Няма да те огрее, скъпа моя.

Джини прехапа устни, съзирайки дяволските сини пламъчета, заиграли в очите на Стив. Защо държеше да продължи тази опасна игра? Защо си играеше с нея?

Бе я топлил през цялата нощ и дори бе проявил нежност. Но само за да ѝ създаде измамно чувство за сигурност, мислеше Джини, отмятайки един кичур от лицето си. На сутринта той отново бе така студен и саркастичен, както винаги. Не можеше да разбере нито него, нито мотивите, които го движеха, освен един — искаше да сломи волята ѝ. Но тя нямаше да го допусне! Униженията и горчивите думи от предния ден все още бяха живи в съзнанието ѝ, подобно на спомена за начина, по който се бе отнесъл с нея. Не, този път нямаше да му прости. Тя го мразеше и му го каза, при което той само се изсмя.

— О, Боже! Колко познато звучи! Колко пъти си ми го казвала, Джини? — очите му се присвиха. — Искаш ли да ти докажа противното?

— Не! — припряно рече тя, издавайки се. — Защо трябва да го искам? Докато си мой съпруг, няма да ме направиш своя робиня. И понеже очевидно не оправдах очакванията ти като съпруга, защо не проявиш малко разум и не сложиш край на този глупав фарс? Какво се опитваш да докажеш?

С изненадващо движение той клекна до нея и измъкна чашата с кафе от свитите ѝ пръсти.

— Само ако знаех! Защо отиде толкова далеч, Джини?

— Какво имаш предвид?

— Разбирай го както искаш. Какво те кара да постъпваш така?

Тя го гледаше намръщено и недоверчиво. Какви признания се опитваше да изкопчи този път? Пред нищо ли нямаше да се спре в стремежа си да я подчини на волята си?

Утрото бе продължение на кошмара от предния ден, засенчвайки случилото се през нощта, когато времето сякаш бе спряло. Джини знаеше, че той бе по-силен от нея — бе го доказал така, че всичко още я болеше. „Няма местенце от тялото ми, което да не е покрито с драскотини и синини“ — гневно мислеше тя. А сега променяше тактиката и се опитваше да я разоръжи.

„Прилича на някоя притисната на тясно лисица — развеселен мислеше Стив, задавайки си същия въпрос, който преди секунда му бе отправила тя.“ Какво всъщност се опитваше да докаже? И кога бяха загубили способността да разговарят помежду си?

Проклятие! Защо продължаваше да упорства? Защо не му отдадеше сърцето си, както правеше с тялото? Това бе. Тя можеше да дава, без да отстъпи. Това бе единствената жена, в чиято обич никога не бе напълно сигурен. И точно това го караше да губи самообладание. Винаги.

Когато впери поглед в изцапаното ѝ, издраскано лице, с онези продълговати котешки очи, които го бяха преследвали толкова нощи, в главата му като светкавица проблесна мисълта, че я обича. Въпреки всичко — пък ако ще и да бе най-големия глупак на света. Не жаждата за мъст го бе подтикнала да стигне дотук, а любовта. Така че той нямаше намерение да се откаже от Джини.

Джини — танцуваща пред всички онези зяпнали глупаци във Вера Круз... широко отворените ѝ очи, когато го позна. Джини, която бе опряла нож в гърлото му и с тих, делови глас бе казала: „Ти си мой мъж, Стив, и ми дължиш някои неща...“ Или първия път, когато я бе взел, още девствена, трепереща в ръцете му: „Не зная какво правя или какво трябва да чувствам...“ Още тогава му бе влязла под кожата, когато я целуна за пръв път. Малка вещица! Дори и когато умишлено ѝ бе причинявал болка, го правеше, борейки се със себе си, разкъсван от терзания. Защо трябваше да го открива отново и отново?

Почти незабележимо начинът, по който я гледаше, бе започнал да се променя, а сините му очи потъмняваха. „О, Боже — мислеше Джини — защо трябва да го прави?“

Кафето се изля и загаси малкия огън, запален от нея с такива усилия под ироничния му поглед.

— Джини...

За миг, в който той като че ли се готвеше да ѝ протегне ръка, двамата имаха усещането, че са пред прага на нещо ново.

Но този миг отлетя, прогонен от тихото цвърчене на птица, долетяло някъде отляво. Стив замръзна и цялото му тяло видимо се напрегна.

— Какво има? — сърцето на Джини биеше лудо, а гласът ѝ бе беззвучен.

Стив вече бе на крака — със светкавично, ловко движение на леопард, на какъвто ѝ заприлича за миг.

— Мисля, че имаме компания. Но все още не съм близо — той я гледаше с мътен поглед и на нея ѝ се стори, че изобщо не я вижда. — Във всеки случай до това място не се стига лесно. Има само една сигурна пътечка и тя е съмнителна и неудобна. Една погрешна стъпка и...

Той не довърши изречението. Джини изтръпна, мислейки за това, че я бе превел по същата тази пътечка, при това нощем, на слабата мъждукаща светлина на звездите. Спомни си за лепкавата тиня, полепвала по крака ѝ винаги когато кракът ѝ се подхлъзнеше и по тялото ѝ премина тръпка. Можеше ли да има по-ужасна смърт? Да затънеш в тинята и да чувстваш как тя прониква в гърлото, под клепките и в ноздрите ти. И въпреки това той я бе довел тук. Защо? Стив — непознатият и любимият, в чиито обятия бе прекарала такава чудна нощ. Гневен, нежен, нараняващ и грижлив. Какво всъщност искаше от нея?

Погледите им се срещнаха и дълго останаха така. Но след това, сякаш искаше да ѝ попречи да запали помежду им някакво чувство, той остро рече:

— Не си облечена твърде подходящо за посещение, сладка моя. По-добре влез вътре и ме чакай. Ще ти дам револвер. Не си забравила как се борава с подобна играчка, нали?

Тя не обърна внимание на иронията в гласа му.

— Къде отиваш?

— Никога не съм обичал лова. Но щом се налага, предпочитам да бъда ловец вместо дивеч.

— Не! — рече тя с плам, който изненада и самата нея.

— Джини! — сега в гласа му имаше предупредителна нотка. — Няма да спорим!

— Тогава не си губи времето. Идвам с теб — тя понечи да се надигне и той механично протегна ръка, за да ѝ помогне. Джини се вкопчи в пръстите му и повече не ги пусна. Същото твърдоглавие както преди. — Стив, не разбираш ли? До гуша ми дойде да стоя у дома и да чакам. Искаше да направиш от мен индианска жена. Не съпровождат ли жените на команчите своите мъже по време на битка, сражавайки се редом с тях, когато се наложи?

— Ти, побъркана, безотговорна жено! — този път гласът му прозвуча меко и почти невярващо. — Можеш ли да ми кажеш защо, по дяволите, трябва да ти вярвам, след всички номера, които си ми изиграла?

Тя поклати глава.

— Не, не мога. Освен ако... не можем ли поне веднъж да се доверим един на друг? Или... или да зарежем всичко?

Това бе — решителното предизвикателство, решителния въпрос. Постави го не той, а тя — с капризно вирнатата брадичка, която Стив толкова добре познаваше. Без да промълви нито дума, той протегна ръце и закопча догоре ризата, в която тя все още бе облечена. Пръстите му докосваха кожата ѝ.

— Стив...!

— Жените на команчите се движат безшумно и говорят само когато бъдат подканени. И не се мотаят полуголи насам-натам. Опитай се да не го забравяш!

31.

Отначало на Миси ѝ бе трудно да го проумее, а още по-трудно бе на Реналдо да ѝ обясни.

— Маноло е твой братовчед? И неин... и съпруг на Джини? Но защо...

— Това е дълга история, Мелиса! Наистина ли държиш да я чуеш?

— Обичам начина, по който изричаш името ми! Сякаш е испанско. Обичам и твоето име, Реналдо. Защо си толкова угрижен? Щом това е толкова голяма тайна, няма нищо чудно в това, че не можеш да я споделиш с мен! Но ми прилича — тя се изчерви виновно, а след това, когато мъжът улови ръката ѝ, Миси се засмя и продължи — прилича ми на роман! Като онези, с които не се разделях, преди да се появиш. Сигурен ли си, че искаш да ми го разкажеш?

— О, Боже! — той осъзна, че плахо стиска ръката ѝ. — Разбира се, че искам да ти разкажа. От самото начало исках, но не знаех как да го направя.

Момичето рече делово:

— Мислех, че съм влюбена в него. Но причината за това бе в историите, разказвани ми от Рената и от онези, които сама бях прочела. Зная, че всички до една са измислени — момичето се изчерви. — Мисля, че той ми помогна да го разбера. Сърдиш ли ми се?

— Ни най-малко.

— Ти не си като него — с усмивка добави Миси. — Знаеш ли какво? Това ме радва. Той е като ураган. Гледан отдалече, е красив и вълнуващ, но когато се приближи...

Най-сетне Реналдо ѝ разказа всичко и тя го изслуша, без да го прекъсва. Малкото ѝ, продълговатото лице бе придобило израз на човек, зает със свещенодействие.

А после, когато Реналдо почти привършваше, тя плахо се намеси:

— Но аз не виждам какво би могъл да сториш! И не вярвам, че той е убил бедния чичо Ник. Мисля, че това е работа на Тони. Тя не

иска някой да узнае. О, Мат е толкова глупав! Как можа да се захване с нея? Между другото, тя изобщо не е болна — видях ги заедно с Мат да се отправят към блатата и се питах какво ли крои. Тя върти Мат на малкия си пръст, знаеш ли. И аз се безпокоя за него, но не можех да кажа на татко, нито на Ханк и Джо... защото не можех да излизам вече със стария далекоглед на татко. Трябваше да се държа като дама, за да не промениш мнението си за мен.

Реналдо словоохотливо обясни на Миси, че не искал и не можел да промени мнението си за нея. Пък и как би могъл? Той я обичаше. Двамата имаха нужда от известно време, за да се върнат в действителността и настоящето. Тогава Реналдо си спомни, че Мат би трябвало да води хората на шерифа.

— Онзи стар шериф, Арнет? Той няма да намери в блатата нищо, освен алигатори — презрително рече Миси. — А индианците няма да си помръднат пръста заради него и глупавите му хора. Те са приятели на Маноло. Мисля... ох, толкова е объркващо всичко! Изобщо не мога да свикна с това, че не се казва Маноло! Но така или иначе, индианците няма да го предадат. Те не се бъркат в чужди работи. А ако се зададат неприятности, просто се оттеглят още по-навътре в блатата. Само Мат знае някои тайни пътеки. По-рано...

Тя неочаквано замълча, а зениците на очите ѝ се разшириха, когато видя изражението на Реналдо.

— Мислех, че брат ти предвожда хората на шерифа — напрегнато рече той, но момичето поклати глава.

— Казах ти, видях ги двамата с Тони. Тя носеше оръжие, съвсем като мъж. А Мат бе взел ловната си пушка...

Ловната пушка на Мат внезапно замръзна в ръката му, с насочено към земята дуло.

— Не искам да те убивам, Матю — каза един студен, тих глас зад него. Мат, който веднага го позна, неволно се вцепени и замръзна като ударен от гръм.

Тони, облечена в кожени панталони за езда и риза в кайсиев цвят, бързо се извърна.

— Индианецо! Индианецо, търсехме те, искахме да те предупредим.

— Разбира се, че сте искали. Остави револвера на мира, Тони — гол до кръста, той наистина приличаше на индианец, с изключение на сините подигравателни очи, които блестяха върху загорялото от слънцето пиратско лице.

— Но, скъпи, защо да го правя? Вчера наистина бе много лош, но аз вече съм ти простила. Допускам, че си искал да си разчистиш сметките. И я взе като... като мярка за безопасност, нали? Винаги съм те смятала за извънредно умен. Опитах се да го обясня и на Ники, но той не разбра, бедният Ники!

Тони въздъхна, но влажните ѝ, розови устни се усмихваха, предизвикателни и леко нацупени.

— Наистина направи грешка като го уби, индианецо. Въпреки че имаше причини. Шериф Арнет с отряд мъже е по дирите ти, а също и полковник Белмон със своите хора. Мат и аз си помислихме, че трябва да бъдеш предупреден, нали Мат?

— Мат, пусни пушката си на земята и се обърни, но бавно.

„Ако не го убия аз, ще го стори Тони — мислеше си Мат.“

Начинът, по който разговаряше с Маноло, не му допаднаше. Наричайки го „индианецо“ и „скъпи“ в гласа ѝ имаше дори нотка нежност. Разбира се, тя се преструваше, играеше някаква игра. А от него, нейния мъж, се искаше да я защити и да свърши онова, за което бяха дошли.

— Но защо си толкова недоверчив, скъпи — измърка Тони, но изведнъж замлъкна и широко отвори уста, задъхваща се от ужас и гняв.

И без да се извъръца, Стив знаеше, че Джини се е показала от гъсталака зад него, а пръстите навярно я сърбяха от желание да издере очите на Тони. Бе ѝ наредил да не се показва, но Джини никога не бе блестяла с особено послушание.

Точно този миг избра Мат Картър. Той се завъртя и вдигна пушката си, която обаче се пръсна в ръцете му и го накара да се вцепени. Той се огледа невярващ, изумен, че още е жив, чувайки Тони пронизително да пищи:

— Индианецо! Не, не ме убивай! Мат беше! Винаги ме е ревнувал от теб. Но ти знаеш, че винаги съм желала теб, защото си хитър, а той — глупаво говедо! Разбираш, нали, индианецо? Ние си приличаме — ти и аз. Ти би постъпил също като мен! Защо не го

убиеш? Тогава няма да се безпокоим от никого, ще бъдем сами — ти и аз. Ще измислим някоя история за пред полковника, а след това... след това половин Тексас ще бъде наш! Ники изпорти работите с онези англичани, но аз ще се погрижа за това. Имам нужда от теб, скъпи! Винаги съм имала нужда от някой силен мъж знаеш това! — гласът ѝ премина във фалцет. — Индианецо! Какво чакаш? Убий ги! Това е единственият изход!

Всички приличаха на вкаменени. Под слънчевия тен лицето на Мат Картър бе станало пепелявосиво. Стоеше с протегнати напред ръце, сякаш още държеше разхвърчалата се на парчета, димяща пушка и не откъсваше поглед от Тони.

— Е, какво ще направиш, *скъпи*! — гласът на Джини бе пълен със сарказъм. Тя стоеше, разкрачила нозе и гледаше Тони. — Мисля, че вие двамата наистина имате много общи неща, както тя току-що каза. Ще ме застреляш ли? А също и клетия, заблуден Мат Картър? Това би било доста добро решение за теб. Да не би да сте измислили този план заедно с твоята певица? Знае ли тази кучка, че има съперница?

— За какво говори тя? Затвори ѝ устата, индианецо, тя е полудяла! Убий я! С удоволствие ще присъствам.

— Ще ти хареса ли, ако млечнобялото ти личице бъде нарязано от острието на ножа ми? Кучка, евтина уличница! — ругаеше Джини с пламнали зелени очи.

— Джини, замълчи. Мислех, че искаш да се държиш като индианска жена?

— О! — процеди през зъби тя. Гневът ѝ се дължеше отчасти на това, че Стив не сваляше очи от Тони с почти небрежно вдигнат на височината на хълбока револвер.

— Индианецо! Искаш ли ме?

— Не, Тони. Никога не съм те желал, макар и понякога да приемах онова, което ми предлагаше, но само когато водеше към постигане на собствените ми цели.

Тони невярващо ококори кехлибарените си очи, виждайки как устните му се разтеглиха в подигравателно, неприятно подхилкване, докато той продължаваше да говори с безразличен тон:

— Има само една жена, на която се удаде да влезе под кожата ми и аз съм женен за нея... макар понякога да се питам защо — скръцвайки със зъби добави той.

— Женен? За какво говориш? Нали не за нея, нейният мъж...

— Стив — със студен, ясен глас рече Джини, — защо си губим времето в обяснения? — макар облечена само в старата му риза, не ѝ бе трудно да изглежда високомерна — толкова дяволски необузdana бе!

Очите на Мат сега прескачаха от лице на лице, задържайки се най-дълго върху това на мъжа, когото познаваше като Маноло.

Тони, с разкривено, позеленяло от гняв и ужас лице, бе тази, която първа наруши мълчанието:

— Ти мръсен, коварен... чуваш ли какво кроят, Мат? Мат! Направи нещо!

След като стана ясно, че няма да последва отговор, гласът ѝ се превърна в почти умопомрачено скърцане, а иззад месестите устни се показаха малките ѝ, остри зъби.

— Забрави ли как се държи един истински мъж, Мат? Всичко това е скроено от тях двамата, тя... убий я, по дяволите, голям, тъп рогоносецо! Иначе ще го сторя аз!

— Ще се радвам, ако ми се удаде повод да използвам този револвер срещу теб — остро рече Джини, виждайки как сгърчените пръсти на Тони Ласите с дълги като на граблива птица нокти, се приближават към оръжието.

Погледът на Стив с презрение се плъзна от Тони към Мат, който стоеше като поразен от гръм със замаян поглед.

— Искаш ли да се изправиш срещу мен Мат, или всеки ще поеме по пътя си?

Той замижа, сякаш заслепен от слабата слънчева светлина, процеждаща се през сплетените клони на дърветата.

— Няма да избягаш, нали! Те трябва да *умрат*, Мат!

— Не настояваше ли само преди минута той да убие мен?

Тони се бе извърнала наполовина, гледайки умоляващо Мат и в този миг протегна ръка към него... или към оръжието, което мъжът носеше на колана си. В последствие Джини имаше чувството, че всичко бе станало прекалено бързо, прекалено неочаквано. Тя неволно посегна към револвера си, но усети пръстите на Стив да се впиват в китката ѝ. В същия миг Мат Картър силно удари Тони в лицето, влагайки в този удар цялата сила на тежката си, космата длан.

Звукът, издаден от Тони, не бе вик, а по-скоро болезнено скимтене. Носът и розовите ѝ, нацупени устни потънаха в кръв, а тя

политна назад като марионетка, чиито конци неочаквано се бяха скъсали, както с погнуса си помисли Джини. Тя се опитваше да не чува звуците, това ужасно, животинско скимтене, издавано от жената, която се опита да извика отново, но се задави в собствената си кръв. Тони падна назад с тъп, приглушен плясък, а извиващото се тяло почти се скри в гъсто израсналите водни зюмбюли и блатна растителност.

— Стив! О, Боже!

Мат Картър се извърна, съвсем бавно, с кървясал и все още замаян поглед.

— Ще ми я оставиш, нали? Тя е моя, добра или лоша... тя е моя жена!

— Но ние сме сред блатата! Почвата не е достатъчно устойчива и тя...

Мат дори и не погледна Джини. Не погледна и Тони. Сякаш изобщо не чуваше звуците, долитащи от разраненото ѝ, кървящо лице. Имаше блуждаещия израз на човек, който е видял да се сгромолясват всичките му пясъчни кули, който обаче все още не можеше да се откаже от тях.

— Ще ми оставиш онова, което ми принадлежи, нали? — повтори той, а гласът му прозвуча дрезгаво. — А аз ще се погрижа за нея. Тя уби Ник, не знаеше това, или греша? Изрита с крак стола, докато Ник стоеше там и плачеше... и скимтеше, а тя се смееше и той... о, Боже, не виждаш ли какво става? Искаше... искаше да те натопи. Вече казах на войниците, че е твое дело. Но първо трябваше да ви открие — теб и жената, за да е сигурна... Наистина е хитра за жена! Какъв мозък, а и тази красота... о, Боже, тя е толкова красива, толкова... — гласът му внезапно се прекърши и Мат добави с нещо подобно на ръмжене: — Вървете. Искам да я спася, разбираш ли? Ще се грижа за нея, никой няма да ми я отнеме.

— Мат! — долетя до тях отвратителното грачене, което някога бе гласът на Тони Ласите. — Мат, помогни ми! Мат...

— Виждаш ли? Тя има нужда от мен. Нуждае се от мен — сама ми го каза. Тя изобщо не мислеше тези неща, които изрече в гнева си. Аз съм този, когото желае. Вземи жена си и се махай. А аз ще се погрижа за моята.

Джини имаше чувството, че се е вкаменила в буквалния смисъл на думата — неспособна да помръдне или да промълви нещо. Но

когато Стив мълчаливо се раздвижи, а Мат вече се бе извърнал, сякаш те двамата изобщо не съществуваха, Джини понечи да помръдне, но само за да падне безпомощна в обятията на съпруга си.

— Не, Стив, не! Не можеш...

— Кога ще престанеш да ми казваш какво мога и какво не? — той се движеше с гневни крачки и като че ли изобщо не забелязваше къде стъпва, а Джини трепереше от ужас и погнуса. — Дяволите да те вземат, кога ще престанеш да се месиш в живота на другите? Ако не ми бе необходима като свидетел, че не съм убил Беноа, щях да те хвърля в блатата за храна на алигаторите!

— Алигатори! — сега наистина ѝ прилоша. За разлика от предната нощ и от сутринта, когато се бе съсредоточила върху това да се движи безшумно като стъпва в следите на Стив, сега внезапно осъзна колко опасни бяха тези блатата.

Въпреки слънчевата светлина някъде високо горе бе доста тъмно. Рядко някой лъч проникваше през сплетените клони, от които подобно на сиви дантели висяха мъхове и лишеи. Клоните галеха лицето ѝ, а дори мъхът изглеждаше влажен. Сега бе тихо, сякаш гъстата шума на дърветата и пълзящата растителност поглъщаха всеки звук. Чуваше се само непрестанният звук на капеща вода — отново и отново. Ситни капчици бавно се стичаха като непресъхващи сълзи.

— Стив? — гласът ѝ прозвуча като тих, колеблив шепот. — Нали не мислиш, че... нали той няма да я...

— Както Мат сам каза, тя е негова жена. От тук нататък това, което става помежду им засяга само тях двамата. Не разбираш ли?

— Не зная. Беше толкова зловещо!

Как можеше да бъде толкова безучастен? Как...? Тогава мъхът я сложи да стъпи на земята, за да заглуши с целувка въпроса, които вече бе на върха на езика ѝ. А целувките му — по устните, шията... чак до трескаво повдигащите и спускащите се гърди на Джини, бяха всичко друго, освен безучастни.

Тя обви ръце около врата му и усети позната игра на мускулите и топлината на тялото му. Той сякаш бе забравил, че съществуват войниците и хората на шерифа, които ги търсеха.

Колко далеч бяха стигнали? Къде се намираха? Блатата изглежда нямаха край, подобно целувките на Стив — безгранични като страстта. Всичко се бе стопило, освен усещането, предизвиквано от неговите

ласки, чак до най-лекото докосване на устните или пръстите му. Като на сън, притворила очи, тя усещаше как разкопчава копчетата, закопчани само преди няколко часа така нетърпеливо.

— Стив, това е нечестно...

— Защо да е нечестно, омагьосващо, неустойимо създание?

Джини отвори очи и се намръщи, правейки напразни опити да се изплъзне от милващите я длани.

— Не мога да те разбера! Отначало се държиш като същински сатана, така че човек започва да си задава въпроса дали изобщо си способен да изпитваш някакви чувства. А след това неочаквано ставаш... ох! — последното бе почти стон. — Какво правиш? Ако изневиделица изникне някой от твоите индиански приятели, които свирукат като птици и които никога не съм виждала, или...

— Дяволска жена! Опитвам се да те любя, а как ми се отплащаш ти — като дърдориш! Нищо ли не може да те преобрази във всеотдайно, любящо същество?

Джини своенравно поклати глава, а от устните ѝ се отрони тиха въздишка. Стив я притегли към себе си и прошепна, заровил устни в косата ѝ:

— Допускам, че трябва да те приема такава, каквато си, въпреки всичките ти вбесяващи недостатъци. Например навикът ти да изчезваш и да ме зарязваш при най-незначителни поводи. Но искам да ви предупредя, госпожо, сериозно се замислям за това — да ви затворя някъде. Може би в подземията на Тони, с верига на крака. Трябва да призная, че когато те заварих така, изглеждаше доста примамливо... — сега тонът на гласа му се бе променил и звучеше почти грубо. Сините му очи бяха вперени в нейните, а той мърмореше току пред устните ѝ: — Знаеш ли колко бесен бях в онзи момент? Трябваше да полага неимоверни усилия, за да държа ръцете си настрани от теб, зеленоока вещице!

Тя обви ръце около врата му и се вкопчи като удавник в силното тяло на мъжа. „Точно така си е, когато се влюбиш в мъж като Стив — унесено мислеше Джини. — Както когато се потопиш под повърхността и бъдеш понесен от могъщо, безмилостно течение.“

Тя го обичаше и отново си даваше сметка за това. Осъзнаваше и че е безсмислено да се бори с непреодолимата притегателна сила, която я бе увлякла и, въпреки всички превратности, все още я

държеше. Но, мили Боже, колко още и по какъв начин щеше да продължи да я наранява? Вече не бе наясно с нищо, освен със собствените си чувства и това, че обичаше мъж, който бе едновременно неин съпруг и непознат, любовник и враг.

„Няма значение... няма значение — шепнеше си наум тя и Стив отгатна решимостта ѝ по неистовия начин, по който се притискаше към него.“ Тялото ѝ се беше поддало както винаги. А душата? Какво да мисли за нея, за същественото, което се криеше в най-съкровения дълбини на душата на Джини, неговата жена, неговата омагьосваща, непредвидима любима? Толкова просто бе да забрави всички тези въпроси, когато както сега тя се гушеше в обятията му, притиснала устни към неговите и предлагаща му примамливите извинки на тялото си. Ту дива котка, жадуваща кръвта му, ту отново...

Какво, по дяволите, можеше да стори един мъж с жена като тази? Какво друго, освен с целувки да накара устата ѝ да замлъкне, а след това двама да потънат в небитието на забравата?

Познато — всичко в този миг бе някак познато, освен декора. А откакто го познаваше, Стив никога не се бе тревожил особено за това къде и кога ще се любят. Вземаше я винаги, когато я пожелаеше, без да се съобразява с неприятностите, които би могъл да ѝ навлече. И най-често това се случваше след някой ожесточен спор, сякаш нямаше никаква друга възможност да се сближат отново. Сякаш целият гняв, цялата безизходица можеше да бъде преодоляна единствено чрез почти отчаяното сливане на телата им.

Няколко плахи слънчеви лъча проникваха през листата на дърветата и се отразяваха в тъмнозелената вода, едва-едва просветлявайки я на места. Тук-там спокойната, блестяща повърхност бе нарушавана от мехурчетата, които бавно се разпръсваха. Алигатор? Или просто някой сом? А над всичко това се люлееха прастарите дървета — древни божества, чиито сухи, черни клони стърчаха от водата.

Джини запечата в съзнанието си тази картина, докато Стив ѝ приготвяше легло, разстилайки ризата си върху влажния мъх. Променливата зелена светлина създаваше впечатлението, че се намират в някоя оранжерия, подобно на онази в замъка, където бе родила близнаците си. Да гледа небето през стъкления покрив винаги ѝ бе създавало усещането, че витае някъде под морската повърхност и че

диша благодарение на някакво чудо. А сега я връхлетя същото странно усещане. Там, сред мъха, висящ от клоните на дърветата като проядения от молци балдахин на някакво райско легло.

Боже! О, Боже! Главата ѝ се люлееше и тя дочу тихи стонове, излизаци от собствената ѝ уста. Защо трябваше да мисли за друго, освен за това, че устните и езикът му милваха твърде отзивчивото ѝ и жадно тяло. За дланите му, които я възбуждаха и за устата му, от която се отрони стон, преди той окончателно да влезе във владение на онова, което му принадлежеше и да проникне в нея.

Лишените от притворство движения на гъвкавото ѝ тяло го възбуждаха както винаги. Също и навикът ѝ тихо да стене, да го подканя, давайки израз на желанието си, докато накрая изоставеше цялата си упорита съпротива и му се отдадеше без остатък. Негова, само негова. Мъжът и жената, Адам и Ева.

Това бе, което правеше сливането им неповторимо. Съвършеното отдаване и съсредоточаване върху другия, усещането, че са единствените хора на земята, които не желаят нищо друго, освен тя него и той нея. Нищо друго.

32.

Защо винаги трябваше да има „след това“? Завръщане от висините на споделената страст?

Стив и Джини лежаха почти ребром и ръцете му все още я стискаха в прегръдката си, а главата ѝ почиваше на рамото му.

Докато лежеше така в неговите обятия и чуваше как учестеното му дишане постепенно се забавя и нормализира, Джини се опитваше с притворени очи да се съпротивлява срещу надигащото се отчаяние, което я правеше неспокойна, съмняваща се и уплашена. А сега какво? Как щеше да свърши този път?

Някакъв далечен шум, Джини не знаеше какво точно бе това, накара всяко мускулче по тялото ѝ да трепне.

— Какво има, зайче? — бе я заговорил на испански.

Тих шепот... може би си бе спомнил същото, което ѝ тя.

Не, тя не искаше да напуска сигурните му, топли обятия, нито да усеща как тялото ѝ се отделя от неговото и отново заживява свой собствен живот.

— Стори ми се... стори ми се, че чух...

— Изстрел? Викове? Няма значение, скъпа, още са далеч — гласът му я успокояваше както по време на онзи първи път, когато бяха лежали така, край една кола, под угрозата от нападение на апахите, което още повече изостряше сетивата им. Той отново бе загорелия от слънцето, синеок негодяй, направил от нея жена.

— Но, Стив...

— Кога ще се научиш да мълчиш, жено? — ръцете му я обвиха още по-плътно, опровергавайки неочакваната строгост в гласа му. — Току-що говори за доверие. От какво се боиш сега?

Тя все пак успя да събере куража да отвърне:

— От теб! А също и за теб, защото понякога си така... така безогледно смел. И защото... — тя сведе глава, за да надникне в очите му, които сега бяха сурови като тъмната, безмилостна синева над Мексико.

— Защото какво, Джини?

Тя го гледаше, опитвайки се да устои на погледа му.

— Защото те обичам! Защо иначе? И защото знам, че това не е достатъчно. Трябва нещо повече, Стив, не разбираш ли? Ще си станем чужди един на друг, дори врагове, просто защото нямахме достатъчно време да се опознаем наистина и да се научим да се разбираме един друг. Аз ти родих деца... те са твои, Стив, но знаеш ли, почти бях... аз... о, Боже, не понасям мисълта за това. Защото винаги, точно както сега, съм се бояла за това какво би могъл да си помислиш и как ще ме нараниш след това.

— Джини! — устните му понечиха да се притиснат към нейните, но той се въздържа, разтърсен от отчаяно избликналите ѝ думи и мисълта за собствената си вина. Знаеше как да се държи с жените, с всички останали, освен с Джини. Прекалено лесно бе да я осъди, оневинявайки по този начин собствените си грехове и... да, собствената си глупост, направила го неспособен да им устои. Онова, което не бе сложил в сметката, бе простичкият, неоспорим факт, че я обичаше. И че винаги я бе обичал, дори и през онези черни дни, когато я подозираше и почти бе започнал да я мрази. Дори и тогава бе копнял по нея. Трябваше да се поучи от миналото. Сега бе тук, при нея, защото нямаше намерение да я изпусне.

Срещна погледа ѝ и трябваше да признае пред себе си, че бе замислял да я накаже заради неприятностите, които му причини. Искаше да я види да страда, преди да ѝ наложи своите условия. Но сметките му бяха излезли криви. Джини го обезоръжи със своята всеотдайност... с упорството си, дори сега...

— Не искам да живея както досега, Стив — той мълчеше, замислен и намръщен, и Джини припряно продължи, преди да е изгубила кураж: — Като вежливи, добре възпитани непознати, живеещи в своите отделни стаи в големи и луксозни къщи, обградени от други непознати. Искам теб и се надявам ти да желаеш *мен*, а не твоята оперна певица или танцьорка...

Той започна да се смее и се претърколи върху нея, за да я накара да замълчи.

— Ти побъркано, ненаситно същество! Няма ли край претенциите ти? От какво още трябва да се откажа, за да бъдеш щастлива?

— От нищо — прошепна тя, докато Стив притискаше устни към шията ѝ. — Не искам нищо друго, освен от време на време да ми казваш, че ме обичаш. Но само ако наистина го мислиш. Само ако...

— Проклятие! Ще престанеш ли с предписанията? Какво мислиш правя тук с теб, докато шерифът и хората му, а освен тях и половината редовна армия на Съединените щати е по петите ми? Трябва ли да те зaleyа с поток от романтични сантименталности, за да те убедя?

— О, Стив, бях забравила!

— Радвам се, че ми се е удало да те накарам да забравиш нещо.

Той не обърна внимание на внезапното, боязливо размърдване под себе си и леко я погали.

— Майчинството ти се отразява добре. Тялото ти е също толкова стегнато и красиво, колкото преди. А следващия път, когато носиш мое дете, ще бъда до теб, за да стана свидетел как плоският ти, стегнат корем се издува... Може да ми се удаде дори да дам име на детето си, какво ще кажеш, потайна, недоверчива палавнице!

Тя се изчерви.

— Стив, аз...

— Запази това за по-късно. Забрави ли шерифа и войниците? И братовчед ми, който навярно ужасно се безпокои? Всичко това заради теб, разбира се — възвърнал предишната си нетърпеливост, той отново бе на крака и ѝ помогна да се изправи.

— Но те търсят теб. Какво ще правиш? Ако започнат да стрелят?

— Защо просто така, за разнообразие, не ме оставиш да се погрижа за нещо сам? Станала си прекалено самостоятелна, Джини, и аз възнамерявам да променя това. Веднага щом навлечеш тази риза, ще отидем да ги потърсим. Без съмнение ще се наложи да дам някои обяснения, но Реналдо ще ми помогне, а след това...

Всичките ѝ възражения се изпариха, когато той сведе глава и устните му погалиха нейните. Задъхана, успя единствено да повтори:

— А след това?

— А след това ще те взема със себе си — какво си помисли, очарователна прелъстителко? И ще отделя достатъчно време да ти казвам колко те обичам, ако достатъчно дълго запазиш мълчание, за да ме чуеш.

Джини понечи да отговори, но веднага стисна устни. Безмълвно, сякаш бяха в някоя изискана бална зала, тя протегна ръка към Стив, който също така тържествено и насмешливо стиснал устни, загърна раменете ѝ в изцапаната с мъх риза.

Внезапен бриз разклати високите папрати, а водните зюмбюли подеха своя танц от бавни, вълнообразни полюшвания. Но там, където отиваха, хванати за ръка, земята бе твърда, а слънцето ги чакаше отвъд дърветата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.